

بیوہ زنیکی

عاشق

زہرا بیگدلی

وہرگیرانی: فواد کھولوسہ

ty Supen 9840000109047

بیوہ زنیکی عاشق رومان

مفرد: 3,000 دینار

جملہ: 0 = 0

بیوہ زنبکی عاشق

رؤمان

نوسینی: زہرا بیگدلی
وہر گیرانی: فواد کہ ولؤسی

چاپی دووہم

۲۰۱۴

چەند جارێک لە ئاوێنە کەدا سەیری خۆی کرد، روخساری هێندە
سەرنج ڕاکێش بوو کە هەموو دڵیکی دەپیکا و دەیکردە نیچیری
خۆی. چاوەکانی جوان و دڵگیر، روخساری سپی، کە لە کاتی پێکەنیندا
سەرگۆناکانی چال دەبوون و جوانییە کە ی چەند بەرامبەر دەکردەو.
بەو هۆیەو داواکاریکی زۆری هەبوو، بەلام هیچ کامیانی بەشایستە ی
خۆی نەدەزانی، بەردەوام بەخۆی دەگوت: بەخت تەنها یە کجار
لەدەرگای ئادەمیزاد دەدات، هەر بۆیە ناییت پەلە بکەم و
بەشیوە یەکی نەخوازراو خۆم دوچاری ژيانیک بکەم، کە هیچ
پێوستییە کم بە دەستپیکردنی نییە. من دەبیّت هاوسەری خۆم ژیرانە
و عاشقانە هەلبژێرم. بەو قسانە ی خۆی پێکەنینی دەهات.
بەلام ئەمشەو چیتەر لەخۆبایی نەبوو، کاتیک لەمیوانی گەرایەو
"جەیران" هە کە ی پێشوو نەبوو. بەردەوام ئارەزووی زەماوەندیکی
چاک و عاشقانە ی هەبوو، ئەو خواستە هەمیشە خەونەکانی

• پټوه ژبني عاشق •

له مېشکيدا که وره ده کرد. خه ونکه لیکي دووزو دريژ که هيچکاتک
 وای به خه يالدا نه ده هات، که بېته شتيکی راسته قينه و بهرجه سته.
 که لیک چيرؤکی عاشقانه ی خویند بوو يه وه و ناکاميه کانيانی بو
 دهر که وتبوو. وای هه سته کرد عشق ته نها له پهرتوو که کاندای بوونی
 هه يه. تا نه و کاته ی که له مالی پووری میوان بوو نه و که سه ی
 دوزيه وه که چندين سال بوو به دوايدا ويل بوو، بېگومان نه و ی
 دووراودور ده ناسی. چوتکه ناموزای میړدی پووره که ی بوو. ههر به و
 جوړه ی که کچی پووره که ی په سنی دابوو به ته وای راست بوو. بالای
 بهر ز و پیکه وتوو، روخساريکی له خوبایي، به لام هیمن و له سه رخو که
 رهوشتی جوانی لیده باری. له گهل ههر که سیکندا به شیوازيک دهدوا و
 سه رنجی هه موانی بو لای خو ی راده کيشا. ناوی جهواد بوو،
 ماموستای قوتابخانه يه ک بوو له قوتابخانه کانی تاران. جهيران بیری
 له جوانی و ناوبانگی جهواد نه ده کرده وه، نه و ناخی که سه کانی له بهر
 چاو ده گرت. دلی به توندي ليی دهدا و خویشی بیری له و نیگا کاریگر
 و روخساره نورانيه ی جهواد ده کرده وه.

پووره پهروینی خزمه تی میوانه کانی ده کرد و به ته وای ماندوو
 بېوو. به جوړيک که جهيران به باشی ههستی پیده کرد. ههر بویه
 ده فري میوه که ی له پووری وهرگرت و سه رقالي خزمه تی میوانه کان
 بوو.

هەر کەسەو هاودەمیکی بو خۆی گرتبوو و پێکەووە سەرقالی
گفتوگۆ بوون. پاشان بەفەرمووی جەیران میوەیەکیان هەڵدەگرت و
دەستیان بەقسان دەکردەووە. کاتیەک نۆبەی جەواد هات، جەیران
ئێتر لەشەرماندا رووخساری سوور هەلگەرابوو، بەباشی هەستی
دەکرد کە رووخساری گری لێدەپێتەووە، بەلام بەسەر خۆی نەهینا و
زۆر بەرپزەووە خەریکی میوەبەشینەووە بوو. جەواد تیلەي چاویکی
گرتە جەیران و گوتی: ببوووە شتیەک بووە؟

جەیران بەمنجە منج گوتی:

نە، نەخێر، بۆچی.. چی بووە؟

جەواد ئاماژەی بەدەستی جەیران کرد و گوتی: ئاخر دەستتان
دەلەرزیت، جەیران خۆی ون کردبوو، بەشەرمەزارییەکەووە گوتی:
ئاه... بەلێ، ئاخر من جار جارێک دەستەکانم لەخۆیانەووە دەلەرزن،
داوای لێبوردن دەکەم. بەپەلە لەژووورەکە چووە دەرەووە و بەقسەکانی
خۆی پێکەنینی دەهات.

نەسرین لەچیشتخانەکەدا بوو، جەیران لێی پرسى:

ئەو ئامۆزایەي ئیوە بەردەوام لە شت ورد دەپێتەووە، یان ویستی

من شەرمەزار بکات؟

نەسرین کە سەرقالی چایی تێکردن بوو، بەسەرسوڕمانەووە گوتی:

چۆن چۆتی؟ شتیەک رووی داووە؟ جەیران بەبیزارییەکەووە گوتی:

◆ پینوهرتینکی عاشق ◆

نه بابو، شت روودانی چی! تهنه له بهر نهوهی شهرمم ده کرد،
که میک دهستم له رزی هر له بهر نهوه نهو کاکهیه له رزینی دهستی
منی کرده جینی گالتهی خوئی. هر نهوه نده.

ئیت نه سرین له چیشتهخانه کهدا بو راپه راندنی کاره کان به ملاولادا
ده چوو، به سه رسورمانه وه سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

با بزانم جهواد نهو قسه یه به تو گوتوه؟! نهو کهسی نهو جوهره
قسانه نییه. هر له وکاته دا جهواد هاته ژووری چیشتهخانه کهوهو
داوای جامی ناوی له نه سرین کرد. نهو که سه رقائی چایی تیکردن
بوو، رووی کرده جهیران و گوتی:

به قوریانی دهستت بم جامیک ناو دهدهی به جهواد، من دهستم
گیراوه؟

جهیران که هیشتا رووداوی هوله کهی له بیر نه کردبوو، وه ک
نهوهی لووتی کردییت، به رهو لای سه لاجه که رویشته و سوراحیه کی
ده رهینا و خهریک بوو ناوی ده کرده ناو پهرداخه کهوه، جهواد
زهرده خه نه یه کی کرد و گوتی:

له رزینی دهسته کانت چاک بوو یان نا؟ جهیران به بیستنی هم
قسه یه پهرداخه کهی به توندی له سه ره میزه که دانا و نیگایه کی پر
له قینی گرتنه جهواد و پاشان له چیشتهخانه که چوه دهره وه. نه سرین
به بیینی نهو دیمه نه رووی کرده جهواد و گوتی:

نېوه چیتان به سهر هاتوه؟! تو هرگیز بهم شېوه یه نه بویت،
هیچکاتیک سهرت نه خستوته سهر نافرته نامهره. دواى گوتنى
نهم قسه یه سینیه چاکه ی برده نیو هوله که وه. جهواد بى نه وه ی ناو
بخواته وه، له چیشته خانه که دا به تهنه ما یه وه، له دلی خویدا گوتى؛
بهلى بهمشېوه یه نه بووم، بهلام وا ههستده کهم دلم وام لیده کات.
تاوانى من نییه. په رداخه ناوه که ی به دهسته وه گرت و نیگایه کی
بیرمه ندانه ی تى برى و شتیکی له دلی خویدا تاوتوی ده کرد، که
ههوالی رازی دلی ده دا.

جهیران له سهر قه نه فکه له ته نیشته دایک یه وه دانیشته بوو. ئیتر
نهو تورپیه ی پیشووی له روخساردا نه ما بوو. بهلام وادیار بوو شتیکی
شاراوه دلی داگرتبوو. که چاوه جوانه کانی نیشانی ده دا. لهو شهرمه
نه فره تیبه بیزار بوو که بهو جوړه شهرمه زاری کردبوو، به خو ی
ده گوت:

مه گهر جهواد کییه؟ یه کیکه وه ک من، یه کیکه وه ک هه موو نهو
مروقه نه ی دیکه. به داخه وه، زور به داخه وه که لووت به رزیم له بهر چ
که سیک له که دار کرد، ئاخر کچی باش بو و اتلیهات؟ نهو له رزین و
شهرمکردنه له بهر چی بوو؟ نهو وا ههستده کات تا ئیستا مروقم
نه بینیه. ده بیته به جوړیک تیی بگه یه نم و پی بلیم که خو مم له بهر
نهو ون نه کردبوو. ده نا وا ههست ده کات هیچی نه هیشته وه! بهم
خه یالانه وه له شوینی خو ی ههستا و بهره و چیشته خانه که که و ته ری.

◆ پټه ژنيکي عاشق ◆

نه سرين کوتايي به چابه شينه وه هينا بوو. له بهر نه وهی که جهيران به په له گه را بوو په وه دلي داخوريا. بهر وه هو له که بو لای کچه بو وره که ههنگای ناو به دواي کيشه که دا چوو، به لام جهيران نه وهی لهو دله راو کييه رزگار کرد و پي راگه ياند که بو ماو په ک نه په ته نيو چيشته خانه که وه. نه سرينيش به حالیکي گيژ و واق وړمانه وه سه يري روښتنی جهيراني ده کرد. جهواد هيشتا له چيشته خانه که دا بوو. په رداخه ناو که هه راما به ريشي هه لسو که وتی جوانی جهيراني له پيش چاو ون نه ده کرد. له بهر چاوی نه ودا جهيران توره نه ببوو. يان ههستی بهو توره بوونهی نه کرد بوو. تا ئیستا هينده بيري له هيچ کچيک نه کرد بووه. دايکی له باره ی هاوسه رگيري به وه گه ليک جار قسه ی له گه ل کرد بوو، به لام جهواد وه ک بللی لهو باره به وه راپرا ييت، هه ميشه وه لامی نه مه بوو:

نه خر دايه گيان من ده بی هاوسه ريکی ريکوپيک بينمه وه، که سيک ييت به راستی بتوانيت له گه لمدا بږی. من ماموستام. موچه په کی وه هام نييه، ده بی که سيک ييت که هه لومهرجی من له بهر چاو بگريت، هر ناکه م له پاش زه ماو نه ده که مان په شيمان يته وه، ده ييت هه ردو و کمان عاشقانه په کترمان خوش بويت. لهو خه يالانه دا بوو که جهيران چوه ژووري چيشته خانه وه و روو به رووی جهواد وه ستا. لهو به خيرايی له جيگای خو ی هه ستاو فهرمووی

دانیشتنی لهجهيران کرد، بهلام بهبۆچوونی ئەو جەیران ئامادهی
شەرکردن بوو لهگهڵیدا. بهو هۆیهوه بهئارامی لهجهیرانی پرسى:
ببووره خانم، شتیك رووی داوه؟ بێلێ تاكوو منیش بزانی! تاگرێك
لهناخی جەیراندا بلیسهی دا، بهلام دانى بهخۆیدا گرت و
بهتوره بیهوه گوتی:

نهخیر، نیگهزان مهبه، شتیك رووی نهداوه، بزانه من بو گالتە و
كهپ نههاتومهته ئێره، هۆی هاتنی من بو ئێره ئهوهیه كه پیت
بلیم، جهواد ئاغای بهرپز، مافی ئهوهت نییه گالتهم پێ بکهیت و پیم
رابویریت. ئیستا ههر كهس ههیه، ببه. شهرمی من تهنها لهبهر
ریزگرتنی خۆم بوه نهك شتیکی تر، لهرزینی دهستیشم ههر بهو
هۆیهوه بوو. پێویستی نهدهکرد ئاگادارم بکهیت، بهداخهوه
وامدهزانی مامۆستایهك باشتتر ئهو شتانه دهزانیت، بهلام نیگهزانم،
لهبهر ئهوهی بهههلهدا چووم، و پاشان بهبیزارییهوه لهچیشتهخانهكه
وهدهرکهوت. بهبێ ئهوهی مۆلهتی وشهیهك یان قسهیهك بهجهواد
بدا. جهواد ههروا مات و مهلوول لهو رهفتارهی لهجیگای خۆی وشك
بوو.

جهیران سهرقالی لهبهرکردنی پۆشاکى خهو بوو. رووداوی ئەو
شهوهی لهمیشکیدا تاوتوی دهکرد. لهبهر ئهوهی كه بهوجۆره لهگهڵ
جهواددا رووبهروو ببوویهوه، نیگهزان بوو. بهبۆچوونی خۆی کاریکی
عهجولانهی کردبوو. ههتا مۆلهتی نهدابوو جهوادى بپچاره بهرگری

◆ پېښه ژنيکي عاشق ◆

له خوی بکات. بهر و رووی ناوینه که وهستا، له خوی توره بوو.
سهیریکي خوی کرد و گوتی: خوم نیم، وه ک بلیی ده و روبهر گهلیک
ترسناک بوو، له سهر جیگا که ی دانیشست و سهری خوی خسته ناو
دهسته کانییه وه. وه ک نه وهی سهری ژان بکات. هه بیکی خوارد و
له سهر جیگا که ی دریژر بوو. پاش کاتر میړیک چوه خهویکی قووله وه.

"جوانترین کازیوه"

روژانیك به سهر ئهو روداوهدا تیپه‌ری و ژیان به‌ره‌وتی خو‌ی ده‌جولا. جه‌یران بو ئه‌وه‌ی له‌ماله‌وه تاقه‌تی په‌رت نه‌بی، له‌کتیبخانه‌یه‌کدا بوو به‌ئه‌ندام، تا‌کوو له‌لایه‌که‌وه زانیاری زیاد بکات و له‌لایه‌کی که‌شه‌وه به‌سهر ته‌نهایی‌دا زال بی‌ت، له‌راستی‌دا سهر که‌وتوو بوو، چونکه هه‌موو روژی‌ک کاتژمی‌ر سی تا شه‌ش به‌خوشحالییه‌وه ده‌چوو بو قوتابخانه و هه‌ستی به‌تیپه‌ره‌بوونی کات نه‌ده‌کرد. ئیواره‌یه‌ک له‌کاتی گه‌رانه‌وه‌یدا، چونکه دنیا تاریک و شه‌قامه‌کان کش و مات بوون، هه‌ستی‌کی نامو‌ی لا دروست ببوو. به‌بو‌چوونی ئهو که‌سی‌ک هه‌نگاو به‌هه‌نگاو له‌گه‌لیدا ری‌ده‌کات، ئه‌گه‌ر دنیا رووناک بوايه، به‌باشی هه‌ست به‌ره‌نگه‌ په‌ریوه‌که‌ی ده‌کرا، به‌لام له‌بهر ئه‌وه‌ی دنیا تاریک بوو، جه‌یران به‌خت یاوه‌ری بوو که هیچ که‌سی‌ک هه‌ست به‌ترسه‌که‌ی نه‌کات. سی‌به‌ره‌که به‌رده‌وام به‌دوايه‌وه بوو، دلی به‌تون‌دی لی‌ی ده‌دا و لی‌دانیکی ناجو‌ر. هه‌ر

له و کاته دا دهردیسهری دوو باره یه خه ی گرتوه. ترس و ئازار پیکه وه
هیرشیان بو هینابوو. جهیران چیتر توانای ریکردنی نه مابوو. ناچار
خوی چه سپاند به دیواریکه وه و دهسته کانی به روخساریه وه گرت و
به هیواشی ده گریا. دهنگی پی سییه ره که به هیواشی نزیک
ده بویه وه. تا ئه وه بوو له ته نیشته جهیراندا راوهستا. ترس هه موو
گیانی داگرتبوو. توانای خوراگری نه مابوو. تا ئه وه بوو که وه ک
لاشه یه کی بی گیان کهوته سهر زهوی.

کاتیک چاوه کانی کرده وه؛ له لای خۆیدا ههستی به هه ناسه
گهرمه کانی دایکی کرد، به یینی ئه و خوی خزنده باوهشی و زار زار
ده گریا. هیشتا ترس له دایدا نه ره و پویه وه و یه خه ی به رنه دا بوو؛
باو کیشی هات بۆلایان و؛ دهستی کچه که ی خسته ناو دهستی و
به په رو شه وه ئه حوالی پرسى. ئینجا پرسى: چی بوه کچم بۆله هوش
خۆت چوویت؟ ده بی سوپاسی کاک جهواد بکهین، چونکه ئه و رزگاری
کردیت. جهیران به بیستنی ناوی جهواد، به حه په ساوییه وه له دایکی
پرسى:

دایه، جهوادتان گوت؟! ئاخیر ئه و له ویدا چی ده کرد. له ناو ئه و
شه قامه دا جگه له من و ئه و تارماییه که سیکی تری لینه بوو، ناشی ...
ناشی ئه وه جهواد بوو بیت، وایه دایه. باش حالى بووم، هو ی
ترسه که ی من جهواد بووه؟ به دوشدا مانه وه له سهر ته خته که کهوت
و گوتی:

◆ پښتو ژبې ښه ماشق ◆

ئاخر بډی؟ من چ دوژمنایه تیه کم له گه لیدا هیه. روی خو ی
به ره و لایه کی تر وه رگیرا و دوو دلپ له سرین به نارامی به سر
روومه تیدا خزین، به لام هوکار نه وه بوه له پاش روداوه که ی نه و
شه وه جهواد عاشقی جهیران ببوو، هر نه مهش ببوه هو ی نه وه ی که
جهواد له ریگای نه سرینی پوزای جهیرانه وه که وه ک خوشنیک لییه وه
نزیک بو، جهواد له ریگای نه سرینه وه بیستبووی که جهیران بوته
نه ندام له کتیبخانه یه کدا و خستبویه ژیر چاودیریه وه و ههنگاو
به ههنگاو له گه لیدا ده چوو. نه و پی و ابو جهیران له گل کچه کانی
دیکه دا جیاوازه. پوښاک ی ساده ی له بهر ده کرد و به دا پوښراوی بو
کتیبخانه ده چوو، دامه زراو و به و یقار بو. له هه مووی گرنگتر
رهفتاری جوان و به حه یا ده هاته پیش چاو. نه وانه بو جهواد بهس
بوون. تا نه وه ی که له پروژی دوا پیدا جهواد به باشی نه زانی که
جهیران له تاریکی شه قامه که دا جی بهیل ی و خو ی به ره و مال بیت ه وه.
هر به و هو یه وه به نارامی له گه لیدا ری دی ده کرد تا کوو له نیوان
شه قامه که دا له گل ی پوښبوونی جهیران دا، یارمه تی دابوو و
به هاوکاری یه کی که له تافره تانی گه ره ک گه یان دبو یه ماله وه. به لام
خیزانه که ی جهیرانی به ته وای ناگدار نه کرد بوو که هوکاری
چاودیریه که ی چی بووه.

◆ پیتو ژنیکی عاشق ◆

بو به یانی حالی جهیران باش ببوو. پاش نیوهرو خوی بو کتیبخانه
ناماده ده کرد که دایکی پیشی پیگرت و نه ییششت بچیت بو
کتیبخانه. جهیران لهو کارهی دایکی سهری سورما و به نارامی پرسى:
دایه، نه کارانه چیه؟ بوچی من مندا لم که بهم شیوهیه بوم
نیگهرانی؟ دهستی کرده ملی دایکی و ماچیکی سهر رومه تی کرد و
گوتی:

دایه گیان یاخوا له ده ورت گهریم، نه گهر تو نه بوایه ی من چیم
بکر دایه و پاشان که و ته پارانه وه و سهری شور کرده وه تا کوو دایکی
زیاتر دلی بو ی بسوتی. ههروه هاش بوو، خوی له سهر ریگا که ی
جهیراندا لادا و دهستی خسته سهر شانی و گوتی: ئاخر کچه
شیرینه که من نیگهران نه بم ده بی کی نیگهران بیت؟ له دوای
رودا وه که ی دوینی شه وه وه دلم خوریه ده کات! له مه وودوا ئاگات
له خوت بیت. زووتر بگهریره وه مال، ههر لهو کاته دا جهیران
قادر مه کانی یه که یه که بری و له گهل مالتا واییدا چوه دهره وه.

له کتیبخانه که دا ییده تگی زال بوو. گوایه جهیران له ژیر
سهرنجدانی دوو چاوی دوستانه دا مابوو یه وه. خوی ئاگای له وه
نه بوو، چونکه هینده سهر گهرمی خویندنه وه ی کتیبه شیرینه که ی
"شه هریار" بوو، وه ک بللی جگه لهو که سیکی دیکه له ویدا نییه. دوو
دیر شیریه هاته پیش چاو که به ره و دنیای خه یال بالی گرت. دوو
دیره شیریه که ش ئه مه بوو:

حه‌یدر بابا دنیا یالان دنیادی سلیمانان نوحدان قالان دنیادی*

کاتیکی گه‌پشته کو‌تایی شیعره‌که، له‌گه‌ل ئه‌و شاره‌زاییه‌دا که
له‌زمانی تورکیدا هه‌یه‌وو، پچر پچر، لیکی دایه‌وه و له‌دلی خویدا
گو‌تی: به‌لی، "حه‌یده‌ربابا"، ئه‌م دنیایه‌ له‌راستیدا درویه. دنیایه‌ک
که‌ بو‌ حه‌زره‌تی نوح و سلیمان وه‌فای نه‌بوو، ئایا بو‌ ئیمه‌ وه‌فای
ده‌ییت؟ ئاهێکی کیشا و کتێبه‌که‌ی داخسته‌وه‌ تا‌کوو له‌و سانه‌دا
که‌میکی بیر بکاته‌وه. سه‌یری می‌زه‌کانی به‌رامبه‌ری ده‌کرد تا‌کوو
له‌چوار ده‌وری به‌ئا‌گا‌ییت. ئه‌وینده‌ر کش و مات بوو، ئارامییه‌کی
ته‌واو بالی به‌سه‌ردا کیشابوو، هه‌ر که‌سه‌و سه‌رقالی خوینده‌وه‌ی
کتیپیک بوو. ئه‌و سه‌رقالی کو‌کردنه‌وه‌ی کتێبه‌کان بوو که‌ هه‌ستی
کرد که‌سیک به‌سه‌ر سه‌رییه‌وه‌ راوه‌ستاوه. به‌هیواشی سه‌ری به‌رز
کرده‌وه و جه‌واد‌ی بینی. جه‌واد به‌ئیشاره‌ت حا‌لی کرد که‌ ییده‌نگ
بی تا‌کوو ئارامی کتیبخانه‌که‌ نه‌شیوی، ئه‌ویش کتێبه‌کانی هه‌لگرت و
بردی تا‌کوو بیخاته‌ ناو قه‌فه‌سه‌که‌وه، پیکه‌وه له‌کتیبخانه‌ چوونه
ده‌ره‌وه.

جهران لهووی که هه موو روژیک ئەو کورە لەسەر رینگاکیدا
سەوز دەینت، پێزاری خۆی ئاشکرا کرد و گوتی:
ببۆرە کاک جەواد، تۆ کارو پیشەت نییه. لە گەل ئەوە شدا که
مامۆستایت، بەلام من هه موو روژیک تۆ لە کۆلان و شەقامەکاندا
دەبینم. ناشی بەرپرت مامۆستای خەلکانی سەر شەقام و کۆلانەکان
ییت؟ بەیستنی ئەم قسەیه جەواد پێکه نینکی کرد و گوتی:

بەلێ تۆ راست دەلێی. جیگە ی سەرسورمانە! بەلام دەبی
لەخزمەتی بەرپرتان ئەوە بێم که من کارو پیشەم هه یه و گەلیکیش
سەر قالم، بەلام زەنگی کوتایی مۆلەت وەردەگرم. بێگومان
کارگەلیکی گرتگم هەن که بەدڵنیاییه و دەینت لەو ساتەدا ئەنجامی
بدەم. لەوانه یه بەبۆچوونی تۆ جیگای تەشقه له ییت، بەلام بەلای
منه وە گەلیک گرتگ و پێویستە.

جهران که بەوردی گویی بۆ قسەکانی گرتبوو، بەسەرسورمانه وە
گوتی:

ئایا چاودێرکردنی من کاریکی هێندە گرتگە؟ یان ترساندنێ کچی
خەلکی لەتاریکی شەودا بەلای بەرپرتەوه کاریکی پێویستە؟ وایه کاک
جەواد! ئەوه کاریکی گرتگە که جەنابت دەیکە ی؟ بەتورپیه وە چەند
ههنگاوێک پێش کەوت. لهووی که هه له حالی بونیك لەم روداوه
پێش هاتبوو، جەواد داوای لێبوردنی کرد و ههولی دا ئەو
بیرکردنه وە خراپه له میشتکی ئەودا وەدەرنی. لەبەر ئەوه که میك

ههنگاهه کانی خیراتر کردو شانبهشانی جهیران ریگهی ده کرد.
بهمنجه منج دهستی بهقسان کرد:

من ... دهزانی جهیران خان من هه رگیز نیازی ئازاردانی تووم
نه بووه. چهند ههنگاوێک پێش کهوت و به ئارامی گوئی:

من ... من ... تووم خووش دهوێت، به تهواوی نیازم به ناسینی تو
ههیه، ئایا ئه مه تاوانه؟ ئایا ماموستا مافی خوشه و یستی نییه؟ ئایا
ناتوانی بو مه عشوقه کهی وه فادار بییت؟ که میک وهستا و پاشان
گهراپه وه دواوه، تا کو کاریگه ری قسه کانی خوئی له سه ر جهیران بو
دهر کهوێت. جهیران سه ری داخست و رومه تی له شه رماندا سوور
هه لگه را بوو. له شه رماندا پشتی له جهواد کرد و گوئی:

ببووره کاک جهواد، تو منت غافلگیر کرد. من چاوه پروانی ئه م
قسانه م نه ده کرد، هه ز ناکه م دل به من بدهیت، چونکه باش دهزانم
که دایک و باوکم به م کاره رازی نابن. جهواد به په له رووبه روی
وهستا و به نیگه رانییه و گوئی:

بوچی؟ مه گه ر که سیکی تر له م نیوانه دایه. تکات لیده که م پیم بلی
ئهو که سه کییه؟

جهیران ده رویششت و جهوادیش له گه لیدا، به لام بیری په رت ببوو
له وهی که ناحه زیک له م نیوه نده دا خوئی ده نواند. چانسی بردنه وهی
له م پێشپر کییه دا له جهواد زیاتر بوو. له و خه یالانه دا بوو که ئایا
هه رگیز به م ئاره زووهی ده کات؟ جهیران به ئارامی گوئی:

بەلى كاك جەواد، قسەكەت راستە. كەسيك لەئارادايە. كەسيك
كە دايك و باوكم پي رازين. جەواد بەخيڤرايى گوتى:
ئەي تۆ چى؟ ئايا تۆش پي رازيت؟ بۆچونى تۆ بەلاى مەوۋە زۆر
گرتگە! ئەگەر تۆ رازى بىت، مەن ھەلى خۆم دەدەم و خۆم لەژيانى
تۆ دوور دەخەمەو، بەلام ئەگەر ئارەزووت لەو زەماوەندە نىيە تا
دوا ساتى ژيانم چاوەروان دەبم.

جەيران كە ئەم قسانەى پيئاكەم دەبينى، نىڭايەكى تەمگرتووى
بەريە جەواد و بەزەردەخەنەيەكى تەلخەوۋە رووى تىكرد و گوتى:
خۆزگە بۆچوونى مەن لەبەرچاۋ دەگىرا. باوكان و دايكان وا بىر
دەكەنەوۋە كە خوشبەختى مەنلەكانيان پەيوەندى بەمال و سامانەوۋە
ھەيە، ويسى دل بەلاى ئەوانەوۋە بى بايەخە، ئەوۋە لەبەرامبەر
ئىمەدا زولمە، زەردەخەنەيەكى تالى كرد و گوتى:

بەبۆچوونى ئەوان عشق ھىچ مانايەكى نىيە، يان كاتىك ماناي
ھەيە كە پارەى لەگەلدا بىت. بەداخەوۋە ئەوۋەش بەردەوام وا نىيە.
ئايكى ھەلگىشا و نىڭايەكى گرتە جەواد و گوتى:

بەبۆچوونى ئىو، ئايا ھىشتا دەتوانى چاوەرى بەكەيت؟ چاوەروانى
كەسيك كە ھەتا لەسەدا يەكى ئومىدى پي نەبىت.

جەواد گەلىك نىگەران بوو، كەمىك چوۋە پىشتەرەوۋە، دەستى
خستە نىو قزە پرەكەيەوۋە پاش چەند چركەيەك دەستەكانى نايە
گىرفانى و سەرى بەرز كەردەوۋە بو ئاسمان كە ئىتر كەم كەم

تروسکه ی نه ستیره کان جوانتری کردبوو. سهیریکي کرد و
به پروایه کی ته و اووه وه لامي داپه وه:

به لي، چاوه پروان ده بم. تا کوو هر کاتيک که خودا بيه ویت، پاشان
به هیواوه زهرده خه نه یه کی کرد و گوئی: چونکه خواوه ند سودی
به نده کانی باشت ده زانیت، نه ک که سیکی تر.

دنیا خه ریک بوو تاریک داده هات، جهیران خو ی ریڅست و
ناماده ی روشتن بوو. قسه کانی جهواد کاری تیکردبوو، دلپینه دانی
نه ستم ده هاته پیش چاو. بهو حاله وه سهیریکي کرد و گوئی:

کاک جهواد من ئیتر ده بی برؤم، زور دره تکه، سهری دانه واند و
به فیلبازییه وه گوئی: ده ترسم تارماییه ک له گه لمدا بیت و جاريکی تر
بیته هو ی ترساندم. جهواد که ئیتر نارحه تی پیشووی له روخساردا
نه ده بینرا، زهرده خه نه یه کی کرد و گوئی:

نه گهر گرفتیک نییه، نه و تارماییه نه مشه وو شه وه کانی دیکه ش
بو ئاسووده یی تو له گه لتدا ده بیت، یانی چیتر ویزدانم قبولی ناکات
که کچیکی باشی وه ک تو به ته نها له شه قامدا بیت و لوه
سهرگردانه کان خه یالیان لای بیت. رازیت جهیران خان؟ جهیران که
ئیتر له راستیدا دلی نه ده هات دوو باره ره تی بکاته وه،
به زهرده خه نه یه ک ره زایه تی خو ی نیشاندا و له گه ل جهواددا به ره و
مال به ریکه وت.

دهنگی پیکه نینی پووره بهدری و نه سرین جهیرانیان لهخه و بیدار
 کرد. سهیریکی کاترمیره کهی پستی سهری کرد و به سهرسورمانیکی
 زوره و میلی کاترمیره که (ای نیشان دها، بهلام هیشتا خه
 بهرینه دابوو، بهخیرایی جلی له بهر کرد و پاش داهینانی قزی چوو
 نهومی خواره وه. دایکی سهرقالی پیشوازی میوانه کان بوو، جهیران
 به گالته وه گوتی: زور باشه دایه گیان، کاتیک خوشکه کهت ده بینی،
 نیت من له بیر ده چم؟ بوچی منت لهخه و به ئاگا نه هینا؟ هه موو
 پرویان له ده تکه که کرد، نهو له پیشان جوانتر ده هاته بهرچاو. پاش
 ماچ و موچی په کتری بهخیرهاتنی پووری و نه سرینی کرد و
 له ته نیشته دایکيه وه دانیشته. پوری سهیریکی خوشکه کهی کردو
 به گالته وه گوتی:

گوینگره خوشکه گیان، کچ نابی تا کو نیوه رو بنویت. به یانی
 ده چینه مالی میرد. نه و کات به لایه وه سهخت ده بی که زوو لهخه
 ههستی، پاشان سهیریکی جهیرانی کرد و گوتی:

وا نیبه کچی خوم. نه گهر راستم نه گوتوه بیلی. جهیران که
 به قسه کهی پووری پیکه نینی ده هات، گوتی:

نا پووری گیان، داوای لیبوردن ده کهم، بهلام کی میرد ده کات؟
 حهیف نیبه نهو دایک و باو که چاکه به جی بیلین و بروین. من دوی
 شهو تا به یانی به ئاگا بووم. نهو بوو که درهنگ به ئاگا هاتم. پووره

◆ پښتو ژبې ښې عاشق ◆

به دري ننگايه كي فيلبازانه ي ليكرد و گوتی: نهی شه پتان... ناشی
وابیت!

هموويان دهستان به پيکه نين کرد جگه له جهيران که
له شهرمه زاريدا سوور هلگه رابوو، هموو ننگاگان روويان لهو
کردبوو. له شهرماندا سهری شور کرده وه، به لام بيده نگی به باش
نه زانی و که و ته بهر گر يکردن: پووری گيان تو بی و خودا زه حمهت
مه کيشه، ثم قسانه چيه؟ ئیستا هر که سيک تا به يانی خه و نه چينه
چاوی که ئیوه ده لین... بووه؟ ئه مجاره شيان قاقای پيکه نين له جاری
پيشوو بهر زتر بوويه وه. ئه قدس خانم که که به که ی له ته تگره دا
ده يینی، بو بيده نک کردنی کومه له که روشت بوئه وه ی سینه
چایه ک به يینی.

پووره به دريش له گه ليدا چوه چيشخانه که وه. جهيران پاش
رويشتنی ئه وان، هه ناسه يه کی ئارامی هه لکيشا و رووی کرده
نه سرين و گوتی: وای له ده ست دايکت. له خورا قسه بو خه لکی
دروست ده کات. نه سرين که تا ئه و ساه قسه يه کی نه کردبوو،
رووی تیکردو گوتی: له خويه وه نه بوو، باشه ئه و سوور بوونه وه يهت
له چی بوو؟ ئیستا ده لپی چی؟ هر هيچ نه بی درو له گه ل مندا مه که.
جهيران که چیدی نه يده توانی پيشاريته وه، زه رده خه نه يه کی بو
نه سرين کرد و بو ده رده دل کردن ئه وی برده ژووره که ی خوی.

"سەرەتای خەم"

پاش نیومرۆیه کی دوو ههم مانگی پاییز بوو. جهیران خۆی ئاماده ده کرد بو ئه وهی بچیت بو کتیبخانه.

له کاتی چوونه دهره وهیدا دایکی پێی راگه یاند که له کاتی گه رانه وهیدا میوه و شیرینی بکریت و له لایه کی تریشه وه که میک زووتر له روژان بگه ریته وه. جهیران رووی کرده دایکی و گوتی:

میوه مان ههیه، بۆچی وابریاره میوانمان بێت که ئه وه هه موو شته ریکده خه ی؟ دایکی گوتی: به ئی، مام و ئاموژنت بو ئیواره دین بو ئیره. تۆ هه ولبده زووتر بگه ریته وه.

به گوتنی ئه م قسه هیه وه ک بلیی ئاوێکی ساردیان به سه ردا کردی، ناوچاوی گرژ کرد و خواحافیزی له دایکی کرد. خه میک به قورسای کیویک به سه ر شانیدا که وتبوو. ئه وه ده یزانی که هاتنی مام و ئاموژنی بیه ئییه.

یه که سه ره له دهستی باپیره ی رهمه تی بیزار بوو و به خۆی گوت: ئاخیر باوه که و ره تۆ چ کاریکت به ئاینده ی منه وه هه بوو؟ بیری هینده

پهرت و شپاواو بوو که نه يده زانی چوڼ چوڼی که پشته کتیبخانه.
کتیبي "سولتانی عه شق" ی له کتیبخانه دهرهیناو خوۍ
به خویندنه وه یه وه خه ریک کرد. نه و کتیبه سهرگوزه شته ی
"شه هریار" بوو. که لیک خه مپنهر که دلی هه موو خوینه ریکی نازار
دهدا. شه هریار یک که له عه شقدا شکستی خوارد بوو. شکستیک که
بپوه هوۍ پشکو تنی دوریک له سه ده فی ناخیدا. جهیران که پشته یوه
نه و شوینه ی که کاتیک شه هریار به هوۍ نه خو شپیه وه له نه خو شخانه
که وتبوو، یاره ییوه فاکه ی نه و "سوره یا" ده هات بو سهردانی تاکوو
دلی شه هریار بدانه وه و شه هریار پش له وه لامیدا نه م شیعره ی
گوت:

هاتی گیانم به قوربان، به لام نیستا بو چی؟
که من نیستا له پی که وتووم، بی وه فا بو چی؟
تو نه وشاتری و له پاش مهرگی سوه راب هاتی؟
نیتر ناز له گهل لاوان بکه، له گهل مندا بو چی؟

جهیران کچیکی هه ستیارو دلناسک بوو. نه و پارچه شیعره و
باهته ی نه مړو زور له و ده چوو. ببوونه هوۍ دلگه رانی نه و. چاوه
جوانه کانی فرمی سک خوساند بوونی و به ده تگی جهواد هاته وه
سهر خوۍ. کاتیک سهری هه لپری، جهواد به سهر سورمانه وه

له چاوه کانی ورد ده بوویهوه. روو به پرووی دانیشیت و له روخساری
جهیران راما و بوی دهر کهوت که له شتیگ نیگه رانه. به هیواشی
کتیبه کهی له دهست وهر گرت و سهیریکی بهرگی کتیبه کهی کرد و
وینهی شه هریار به جوانی له سهر بهر که که خوی ده نواند. جهواد
له سهره تاوه تا ناواخی کتیبه کهی خوینده وه به هیواشی گوتی:

جهیران خان. بۆچی شتیگ ده خوینته وه که بیته هوی بیزاریت؟
له مهودوا هز ناکه م گوله کهم بڑاکییت. جهیران که تا ئه و کاته
بیده تگی هه بزارد بوو، ئاهیکی قوولی هه لکیشا و گوتی:

چاکه ی خوتانه. من شایانی ئه م هه موو په سنانه نیم، به لام
به داخه وه ده بی بلیم ئه و گوله خه ریکه هه لده وه رییت.
جهواد به سهر سورمانه وه پرسی:

بۆچی چی بووه؟ شتیگ روویداوه؟ جهیران که ئیتر هه ستا بووه،
کتیبه کهی له دهست وهر گرت و گوتی: له ریگادا هه موو شتیگت
پیده لیم. پاش دانانه وهی کتیبه که له جیگا کهی خوی، هه ردوو کیان
چوونه دهره وه.

جهواد که ئیتر ئوقره ی له بهر بربوو، به پیداکرییه وه داوای لیکرد
تا کوو هه موو شتیکی بۆ روون بکاته وه. جهیران که تاقه تی گوتنی ئه و
راستییه ی نه بوو، داوای له جهواد کرد که پیداکری نه کات، به لام
جهواد ده ستهرداری نه بوو و داوای روونکردنه وهی لیده کرد.

پاییز کزه‌بای خوئی هه‌لکردبوو. هه‌ردووکیان هه‌نگاو یان به‌ره و
 ناینده‌یه‌کی نادیار هه‌لده‌گرت. جه‌یران ده‌ستی له‌گیرفانی
 بالاپوشه‌که‌ی نابوو و له‌سه‌رخۆ هه‌نگاوی ده‌نا. بی وستی خوئی
 ده‌ستی به‌قسان کرد:

چەند سالیك پيش ئیستا له‌شاری تاران و له‌مائیکی ئاساییدا،
 کیزیک هاته دنیاوه. ئەم کیزه‌ له‌به‌ر جوانییه‌که‌ی له‌دلی هه‌موو
 که‌سیکدا جیی خوئی کرده‌وه. به‌تاییه‌تی باوه‌گه‌وره‌ی ئەم خیزانه، ئەو
 هه‌تا بۆ ساتیکیش نه‌یده‌توانی لیی دوور بکه‌ویت‌ه‌وه. ئەو وای
 هه‌ستده‌کرد که هه‌میشه‌ زیندوووه. هه‌تا بیری زه‌ماوه‌ندکردنی ئەم
 کچه‌ دیوانه‌و بیزاری ده‌کرد، تا ئەوه‌ بوو که بیریک به‌میشکیدا
 هات. بیریک که چاوه‌روانی ئەوه‌ی لیده‌کرا ئاینده‌ی ئەم کچه‌
 پرشنگدار بکات. تا ئەوه‌ بوو بۆ هه‌موانی ئاشکرا کرد و رای
 وه‌رگرتن و ئەوانیش هه‌موو له‌گه‌ل ئەو رایه‌یدا ته‌با بوون. که
 کچه‌که‌یان له‌کوړی مامه‌که‌ی به‌مندالی ماره‌ ببه‌رن و بوون
 به‌ده‌ستگیرانی یه‌کتري. ئەو کچه‌ به‌خت ره‌شه‌ که‌سیک نه‌بوو جگه‌
 له‌من. جه‌واد که به‌وردی گوئی بۆ قسه‌کانی جه‌یران شل کردبوو،
 ره‌نگ له‌روخساریدا په‌ری. به‌ئاسته‌م تفی ناو ده‌می قووت دایه‌وه و
 به‌ره‌و رووی جه‌یران وه‌ستا. له‌کاتیکیدا که چاوه‌کانی حاله‌تیکی
 تاییه‌تیان به‌خۆوه گرتبوو، به‌منجه‌ منج گوتی:

تو که ... تو که پهسه ندى ناکه ی، تو منت خوش دهو، ئیمه...
 ئیمه دهمانه ویت پیکه وه زه ماوه ند بکه ین جه یران، مه گهر وا نییه؟
 دهی قسه بکه، شتیك بلی. جهواد که وه ک شیتی لیها تبوو،
 زه رده خه نه یه کی ته وساوی کرد و گوتی:

ناشی تهوت خوش بوی، وایه؟ خوشت دهو؟ چاوه کاریگهره کانی
 تهو پر بوون له فرمیسک، چاوی له چاوه کانی بری و به دهسته پاچه یی
 گوتی: ئه ی من چی؟ به بوچوونی تو عه شقی من بی به هایه، تهو دله
 داماو هی من چ گونا هیکی کردوه: چی وه لام بده مه وه، بلیم هه موو
 ئاده میزاده کان بی وه فان. بلیم ته نها مه جنون نه بوو که له عه شقی
 له یلیدا دیوانه بوو. فهرهاد نه بوو که له عه شقی شیرین کیوی
 بیستونی داتاشی، که سیکی تریش هه یه که منم. عه شقی تو، تو له
 بناغه وه وردت کردم، باوه بکه زور به لامه وه نهسته مه.

جه یران که تا تهو ساته به زه حمهت دانی به خویدا گرتبوو، توانای
 په رت بوو، دهستی به گریات کرد. له نیو گریاندا گوتی: جهواد تو
 به هه لدا چوو. باوه بکه خوشم دهو، هه قم پی بده، پاشان
 دهستی به قسان کرد، تا تهو شوینه ی که جهواد به چه په ساوی به نیگا
 رینمونی ده کرد.

کاتیك گه یشته وه ماله وه، ئیتر شهو داهاتبوو، له نیوان ریگادا
 بارانیکی توند دایکردبوو، وه ک بلی ئاسمانیش دلی گیراوه و توند
 بوه. کاتیك دهر گاه ی کرده وه ون چوو هه وشه که وه، له شه ووقی

گلۆپه کان تیگه یشت که میوانیان هاتوه: بى ویستی خوی گریانی دههات، رووی بهره و ئاسمان بلند کرد بو ئهوهی باران روخساری بشواتهوه. بهلام فرمیسه که کانی ئه و له باران به هیتر بوون و گهرمی فرمیسه که کانی ساردی بارانه کهی کال کردبووه. له لیواری ههوزه کهدا چیچکهی کرد و ئاوکی به روخساریدا کرد. ئه و ههستی ده کرد چاوه کانی به ته وای سوور هه لگه راون، چونکه کزه کزیان لیوه دههات، به ناچاری چووه ژووره وه، هه موو له هه لکه کهدا دانیشتبوون. جهیران بو ئه وهی بجیته ژووره کهی خوی که له نهومی سه ره وه بوو، ده بوو له هه لکه که تیپه ری و ئه مهش کاریکی دژوار بوو. هه موو سه رقالی گف تو گو بوون، هه تا دهنگی سپهریش دههات. به دهنگی پیوه دانی ده رگا که دهنگه کان خاموش بوون. جهیران کاتی که تیگه یشت که پیمان زانیوه، خوی جهم و جور کرد و پیلاوه کانی له پیی دا کهند و ئاسوده بوو، دایکی به دوا ی دا هات و له سه رتا پای راما. به سه ر سو رمانه وه گو تی:

چی بوه کچم؟ بوچی جله کانت ته ر بووه، چه نا کهی جهیرانی گرت و به هیواشی به ره و لای خوی وه ری گیرا بو ئه وهی کهس دهنگی نه بیستی، گو تی:

بوچی چاوه کانت سوور بوون؟ باشه پیمگو تی، میوانمان هاتوون. برۆ سه ره وه جله کانت بگو ره، به په له وه ره خواره وه. هه موو چاوه روان.

له دې څخه چې څه ښکې له ماڼدا له بېرې ته ودا نه وو، دې ته څه
 وو، هر يه څه و بېرې لای خوی وو. باوک بؤ ته وې په يوه نډې
 له ځل براکېدا باستر بټ، دايک بؤ ته وې له بهرام بهر څه ځکېدا
 خوی به راوا پزېشکه څه يوه هه لېکېشې. به خوی گوټ، څه وايه من له
 نيوانه دا چ کاره؟ بؤچې څه ښکې پرسيار له من ناکات، بؤچې پښ
 نالين ثايا من خوشم دهوې يان نه؟ به دامه زراوې له سره جېگا څه
 خوی راوه ستا و به لېنې به خوی دا څه ته مشه و هه موو شتيک يه کلای
 بکاته و، به ره و هو له څه هه نځاوی ناو به بېشهرمي زانې څه بې
 ته حوالېرسين بچېته نه وې سره و. له بهر ته و به څير هاتنېکې
 ساردوسرې کردن و به په له چوه سره و.

له ژورره کېدا هه لکور ما بوو، له نيو دهر يای خيال و څه نډېشه دا
 نقوم بېوو. کاتيک دايکې چوه ژوره و، به يېنې ته هم ديمه نه
 له ته نېشت څه څه يوه دانېشت و ده ستې سره شاني، جهيران
 څه چاوه کاني پرېون له فرمېسک سرې نا به سينگې دايکېه و به
 نارامې ده گرياو گوټې:

دایه، بریا منت نه بوايه، بریا هر له وکاته دا بمرد بام، دایه
 توبې و خودا يار مه تيم بده! من بهم زه ماوه نډه نارازيم، هيچ
 په يوه نډيه کم به سپره و نه يه. سره نجامې ته هم زه ماوه نډه لا
 ناشکرايه. دايکې څه گوټې له قسه ي څه څه بې هو هه ستې به ناخېشې

◆ پێوه ژێهێکی عاشق ◆

ده کرد، زانی که خوشه و یستێکی تری ههیه. رویکرده جهیران و
گوته:

کچی خۆم، نازیزه کهم، دهزانم چی دهلییت، بهلام دهلیت دان
به خۆتدا بگریه، خۆ لهوان ئهمشه و ناتبهن، هینده ئازاری خۆت
مهده، چاوه کانت بوون به گۆمی خۆین، ئیستا ههر کهسێک بتبینیت
تیده گات چ له گۆری دایه. بچۆ ئاوێک به روخسارتدا بکه، دواچار
بزانین چی روو ده دات. ههستایه وه بروات، کاتی که دهرگا کهی
کرده وه، به پارانه وه وه گوته: کچی خۆم ههر ههچ نه بی له بهر من و
باوکت وه ره خواره وه. تکت لیده کهم... دهرگا کهی داخست و
رویشته.

جهیران کاتی که سهیری ئاوینه کهی کرد، چاوه ره شه کانی جوانتر
بهوون، خه روو خساری جوانتر کرد بوو، له ئاوینه کهدا چاوی بریه
چاوه کانی خۆی و گوته: چیه ئه گهر عاشقی جهواد نه بوایه ی، لهوانه
بوو له بهر پاره و ناو بانگی سپهر ملت بو ئه م زه ماوه نده بدایه.
له و کاته دا روخساری به ری ئی جه وادی هینایه پیش چاوی. عه شقی
پیرۆزی ئه و پاک و بی له که بوو، ئه و که سه ی که به و زه ماوه نده ی
جهیران دلی ده شکا، به یاد کرد نه وه ی جهواد دلۆپێک فرمیسک
له چاوه کانی بریسکایه وه و به ره و سه ر روومه تی ملی نا.

به بوچوونی خوئی ئەو دلۆپه ئەسرینه له دلیهوه سهراچاوهی گرتبوو،
چونکه ئازاریکی سهختی له ئەودا ههست پیده کرد. به ئارامی به خوئی
گوت:

ناخر ئەم دله مولکی تهنهها کهسیکه، چون چوونی دهتوانم جگه
لهجهواد کهسیکی تری تیدا جی بکههوه، لهسهرا کورسییهکهی
بهردهم ئاوینهکه دانیشته و سهری خسته سهرا میزه که بو ئەوهی
فرمیسکهکانی بهمهیلی خویان ری بکهن.

جهیران لهقادرمهکان هاته خوارهوه، سپهر بهبینینی ئەو گولیک
لهباخچهکهیدا شکوفهی کردو کهمیک جموجولی کرد و لووتبهزرانه
سهری بهرز کردهوه. ئەو خوشهویستییهکی زووری بو ئاموزاکهی
ههبوو و ههمیشه وای بهخهیاڵدا دههات که جهیرانیشت له بهرامبهردا
ئهوی خوش دهویت و ئەو بیرکردنهوهیهی لهبریارهکانیدا رهنگی
دهدایهوه.

جهیران پاش سلاوکردن له گهل مام و ماموژنیدا ئەحوالپرسی
کردو پاشان لهتهنیشته دایکيهوه دانیشته و هیچ سهیریکی سپهری
نه کرد. ئامادهبوان ئەو کردارهی ئەویان گهراندهوه بو شهرمی
کیزانهی ئەو و بهههندیان وهرنهگرت. بهلام سپهر کهمیک لهو
رهفتارهی نیگهران بوو. ههمووان چاویان لهسهرا جهیران بوو. وهک
بلی ههموو چاوهری بوون که ئەو دهسته پیکات. بهلام جهیران
هیچی نهگوت. دایکی بو ئەوهی که بوچوونهکان بهئاقاریکی کهدا

ببات و بېگوړې، داوای لهجه یران کرد که میوه بو میوانه کان ببات،
 جه یرانېش به بیتاقه تییه وه بو به شینه وهی میوه له جیگا کهی خوۍ
 هه ستا. مامه و ماموژنی به تیروانینیکی تاییه تییه وه له بوو کی ټاینده یان
 ورد ده بوونه وه. له وهی که جه یران تا ټه و راده یه جوان و دلگیره،
 پېاندا هه لده دا و به گوږی یه کتریاندا ده چه پاند به جوړیک که
 ټاماده بوان گوږیستی نه بوون. به لام روخساری باوکی له تورپیدا
 رهش داگیرسابوو. له وهی که جه یران به و جوړه له گهل سپېردا
 روو به روو بویه وه، بیزار بوو و سهری ده سورما. کاتیک به رامبه ر
 سپېر وه ستا تا کوو میوه ی پی بدات، ټه و به نیگایه کی کرپارانه
 له سهر تا پای جه یران ورد بوویه وه و چاوی پیدا گیرا. به بوچوونی ټه و،
 جه یران هیچ که موکوړیه کی نه بوو، روخساری پاک و بیگهره، دوو
 بروی شمشیری، چاوانیکی گه وره و گهش، لیوه کانی وه ک پهری
 گول، ناسک و به زه بوون. له کاتیکدا که له جوانی جه یراندا نوقم
 بوو، تازه یادی هاته وه که ده بیت میوه هه لېگریټ، کاتی
 سوپاسکردن دوو باره له جه یران رامو له چاوه کانیدا جگه له رق و
 بیزاری هیچی تری نه یینی و ههر ټه وه بووه هوۍ نیگهرانی ټه و. تا
 ټه و کاته ټه و کیژه وشه یه کی له گهلدا نه گوټبوو. هه ستا له سهر میزی
 نانخواردن ویستی سهری قسه ی له گهل دا بکاته وه، به لام له گهل گوۍ
 نه گرتنی جه یراندا روو به روو بوویه وه. به لام به هوۍ ټه و
 خو شه ویستیه یه وه که بو جه یرانی هه بوو، هیچی له بهر چا و نه گرت.

پاش ناخواردن تازه سه‌ری قسه کرابوو په‌وه. ئاموژنی به‌سه‌پهری
 کورپداي هه‌لده‌گوت. جه‌یرانی‌ش توره‌ ببوو له‌دلی خویدا ده‌یگوت:
 وه‌ك بلی من ئهم كوره‌ ناسم، ئه‌و قسانه‌ له‌ای كه‌سی‌كه‌دا بکه
 كه‌ نه‌یناسیت، نه‌ك لای من كه‌ له‌گه‌ل ئه‌ودا گه‌وره‌ بووم. به‌كورتی
 وه‌ك هه‌موو دایكێك كه‌ كوره‌كانیان هه‌لده‌كێشن، له‌باره‌ی ئیش و
 كاریه‌وه، خویندنه‌وه، سود و ده‌ستكه‌وتی زۆر، مال و ئۆتۆمبیل و
 هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی كه‌ سه‌پهر هه‌یبوو، به‌لام جه‌یران دلی له‌شوینێکی
 تردا بوو. ئه‌و له‌بیری جه‌واددا بوو. جه‌وادیک كه‌ ده‌بوو له‌و جیگایه‌ی
 سه‌پهردا دانیشتبا. به‌لام به‌داخه‌وه كه‌ ئاره‌زووی جه‌یران نه‌هاته‌ دی.
 باوكی سه‌پهر كه‌ تا ئه‌و كاته‌ بیده‌نگ بوو، بو‌ پشتر استگردنه‌وه‌ی
 هاوسه‌ره‌كه‌ی گوتی: كوره‌كه‌م ئیتر خویندنی ته‌واو بووه‌ و سالیکی‌ تر
 دكتۆریكه‌ به‌ته‌واوی مانا. هاتبووین بو‌ ئه‌وه‌ی ئه‌گه‌ر خودا بیه‌ویت
 ده‌ستی ئهم دوو لاره‌ ده‌ستی یه‌ك بئین. تاكو سوننه‌تی خودا و
 پێغه‌مبه‌ره‌كه‌ی به‌جی بئین و ئهم دوو گه‌نجه‌ مالیك بو‌ خویان
 دروست بکه‌ن، هه‌روه‌ك سه‌پهر گیان، جه‌یرانی زۆر خوشده‌وی،
 هیوادارم كه‌ له‌ژياندا به‌خته‌وه‌ری بکات. وانیه‌ كورم؟
 ئه‌مجاره‌ نۆبه‌ی سه‌پهر بوو، ده‌ستی به‌قسان کرد: به‌لی باوكه‌
 گیان. هه‌موو هه‌ولێ من ئه‌وه‌یه‌ كه‌ ئاموزاكه‌م به‌خته‌وه‌ر بکه‌م و
 ژيانێکی ئاسوده‌ و خوشی بو‌ فه‌راهه‌م بکه‌م. جه‌یران گویی له‌هه‌موو
 ئه‌و قسانه‌ گرتبوو، ئاهیه‌ی هه‌لکێشا و له‌دلی خویدا گوتی:

خودایه، ته وانه هه موو له باره ی ماده ووه ددوین. که واته هه ستیان
له کوپیه؟ هه ستی مرویی و عه شق و تهوین له کویدا هه یه؟ یان
هه رگیز خوشه و یستیه ک بونی نییه؟ ناخیک هه لکشا و گوتی: جه واد
تهم قسانه ی بهره و رووی من نه کرد، تهو له باره ی عه شق و
خوشه و یستی و په یوه نډیه ووه ددوا و ده یگوت، ناتوانم ژبانیکي
ئاوات بو دروست بکه م، به لام هه موو عه شق و خوشه و یستیمت
پیشکesh ده که م. ژبانمت له پیناودا به خت ده که م. تهم قسانه زیاتر
جیگای په سهندی جهیران بوو تا قسه کانی سپهر. لهو بیر کردنه وده دا
بوو که ناموژنی گوتی:

باشه نازیم، ته گهر پیتخوشه به تهنه له گهل سپهر دا گفتوگو
بکه یت، نیمه قسه یه کمان نییه. جهیران به توندی له جیگا که ی
هه ستایه ووه و گوتی: نه ناموژن پیوست به قسه کردن ناکات، چونکه
هه موو قسه یه ک کراوه و هیچیک نه ماوه ته ووه که من بیلیم. ماموژنی
له قسه که ی جهیران بیزار بوو و گوتی:

کچی خوم بوچی نیگهران بوویت، نیمه شتیکی و امان نه گوتوه،
ته بیت پر به دل چهز بکه یت له گهل سپهر دا قسه بکه یت و رووی بو
لایه کی تر وه رگیرا. جهیران چونکه کاره که ی تیکدا بوو، داوای
لیبور دنی کرد و گوتی:

سهرم ژان ده کات و پیوستم به پشو و هه یه و به خیرای چووه
ژووره که ی خو ی و دهر گای له خو ی داخست تا که میک لهو بارودوخه

◆ پڼه ژنيکي عاشق ◆

ټازارويه دهر باز يټ. دايک و باوکی جهيران به نيگه رانييه وه داوای
لييور دنيا له ميوانه کان کرد، سپهر شکابوو، بو ټه وهی که که سایه تی
زياتر بريندار نه يټ، به خیرایي گوتی: نه، نيگه ران مه بن، ټه مانه
هموو هه لچونی کاتين، ماوه يه کی تر ټارام ده يټه وه.

دایکی بو سهر وه جو له يه کی به بروکاني کرد و به ناز و
لوتبه رزييه وه گوتی: هه رچه نده که هه ليشچوو يټ، نه ده بوو بی
شهرمانه ټيمه ی به جی به يټتبا. به بوچوونی من شتيک له گوړيدايه که
ټيمه ليی بی ټاگين.

ټه قدس خانم هاته ناو قسه کانيه وه و گوتی: نه، نه، ټيوه خوټان
ناره حهت مه کهن. وا هه ست ده کم جهيران سهرمای بوو يټ،
چوتکه کاتيک له کتيبخانه گهرايه وه، بارانيکی زور ليی دابوو.

ټاغا مه نوچيهری باوکی جهيران چه قوت ليډابا، خوینی لی
نه ده هات، به بيده نگی دانيسشبوو و ورته ی له دم دهر نه ده هات، مامه
ټيحسان هه ستايه وه و گوتی:

خانمه کان خوټان ناره حهت مه کهن، هموو قسه يه ک کراوه، ته نها
وه لامي جهيران ماوه ته وه. ټه ویش به زووی ټاشکرا ده يټ.
مه نوچيهر ټيمه له وه زياتر بيزارت ناکه ين. ببوره ټه گهر ناره حه تمان
کردبن.

پاش مالټاوايی ميوانه کان رویشتن و ټه و شه وه به ههر جوړيک بوو
له جهيران تيپه ری. به يانی باوکی پيش ټه وه ی بجيټه سهر کار،

شەرىكى گەورەى بەرپا كرد و ھەموو سەر كۆنە كىردنە كانى،
ئەقدەس خانىمى بېچارە بېستى.

دايىكىك كە سالانىك رەنجى كېشاپوو، ئېستا ئەنجامە كەى شەرۋ
ئاژاۋە بوو. جەيران لەترسى باوكى لەژوورە كەى نەھاتە دەرەو
تاكوو ئەو چوو بۇ سەر كار.

دايىكى ھاتە ژوورە كەى جەيران، لەخەو بېدارى بكتەو و
نەيدەزانى كە دەنگە دەنگى ئەوان چەند كاتر مېرىكە ئەوى بەناگا
ھېناۋە. بەلام جەيران بەسەر خۇى نەھېنا.

جەيران: سلاۋ دايكە گيان، بەيانىت باش.

دايىكى: سلاۋ كچى خۇم، ھەستە نانەكەت بخۇ، كارمان زۆرە.
ئەۋىش بەيىناقەتى كە سەرچاۋە كەى ماندوۋىتى دويىنى شەو و
شەرى يەكەم بەيانى باوكى بوو، لەسەر تەختى خەۋە كەى
ھەستايەۋە، ھەموو شتىك لەسەر مېزى نانخواردن ئامادە بوو، بەلام
ئەو ئىشتىيائى خواردنى نەبوو، ھەر بۇيە مېزە كەى بەجىيىشت و
سەرقالى كارى رۇژانە بوو. ھېشتا كاتر مېرىكە لەرۇژ تېنەپەرىبوو كە
زەنگى تەلەفۇن لېيدا. جەيران تەلەفۇنە كەى ھەلگرت. نەسرېن
تەلەفۇنى كىردبوو، يىگومان لەسەر داۋاي جەۋاد. ئەو خۇى
نەيدەتوانى پەيوەندىي پېۋە بكت، چونكە جەيران تېى گەپاندبوو كە
ئەگەر باوكم لەم باسە ئاگادار بېت، رۇژى روناكم لېدەكاتە
شەۋەزەنگ.

◆ پېښه ژينگی عاشق ◆

نه سرين گوتی: چی بوه جهيران؟ دهنگت وه ک جاران نييه،
نيگه رانی؟ جهيران که دهيوست له سهر کورسييه که دابنيشي،
به ييزاريه وه گوتی: شتيک نييه. مالی سپهر هاتبوون بو داخواری و
نهمروش ناسمانی ماله که مان هه ورکی توندي ههيه و که ميکيش
باراناويه. نه سرين له ته له فونه که وه ديار بوو زور تور هيه. به توندي
گوتی:

نه گهر من له جيی سپهر بوومايه، دهر وېشتم و ناوړم له پاشی خوم
نهدمه دابه وه، نه وه چ جوړه مروفيکه، دهليی ثافره ت قاتی بووه.
جهيران گوتی: نه وه شيان بلی، خوشی دهرانی که خوشم ناوی. بهو
حاله شه وه دهستبه ردار نايیت، ئیستا وا هه سته که م چاوه مروانی
وه لام بن،

نه سرين گوتی: باشه جهيران، تو چی دهليی، ئا يان نا؟
جهيران ناهيکی قوولی هه لکيشا و گوتی: ناشکرايه که نا، کاتيک
که من هيچ هه ستيکم بهرامبهري نه يیت، ئیتر چون بتوانم له گه ليذا
بژيم.

نه سرين گوتی: ئهم به يانييه زوو جهواد ته له فونی کرد، زور
خه مبار بوو.

— ئهم دهنگوباسه ت به ویش گوت؟

— ئاخر زور نيگه ران بوو. جهيران گوناوه، ئهو به راستی عاشقی
تویه. خو گوناوه بار نييه.

له گېل دابارېنې فرمېسکدا جهيران گوتی: نه سرین، سویند به خوا
 بیتاوانم. حالی من له جهواد باستر نییه. نه گهر باو کم بزانیټ من و
 جهواد یه کترمان خوشده ویت، دهمکوژیت. ههرچه نده له مردن
 ناترسم، به لام نامه وی له پېش که سوکارو باو کمدا به بی شهرمی
 دهر بکهوم. خوت دهرانی، نابروو... حیا و نابرووی کچیک له ژیانی
 به نرختره. بیگومان من تاوانیکم نه کردووه: عه شق شتیکه که
 خوداوه ند له دلی ههموو مروقیکدا دروشی کردوه و ههموو مروقیک
 مافی خویه تی عاشق بیت، تهنه له بهختی من و جهوادا ده بیت
 وه ک له یل و مه جنون له یه کتری دووربین و به دهردی دووریه وه
 بسوتین. نهو قسانه ی به ناو و ههنسکه وه ده کردو فرمېسکی
 هه لده رشت. نه سرینیش به راستی بو حالی نه م دوو لاه به داخ بوو.
 نه م دوانه یه کتریان به پاکی و عاشقانه خوش دهویست، به لام
 نه لبت روژگار قه دهریکی تری بو نه م دوو لاه دیاری کردبوو.
 نه سرین به نیگه رانییه وه گوتی:

جهيران، خوت دلته تگ مه که، نه مرو پاش نیوه رو وهره بو مالی
 نیمه و ته له فون له گېل جهوادا بکهو خوت ههموو شتیکی بو روون
 بکهروه. به بوچوونی من نهو مافی خویه تی که راستیه که ی بزانیټ،
 جهيران په سندی کردو پاش مالئاوایی ته له فوننه که ی داخسته وه.
 نیوه رو ی نهو روژه باوکی هاته وه مال، قسه ی له گېل دایکی و
 جهيراندا نه کرد، ناشکرا بوو که نیگه رانه. کاتیک نانی خوارد چوو بو

ژووره که ی بو ئه وه ی بنویت. جهیران چووه لای دایکی و پیی گوتی:
دایه موله تم دده دیت بچم بو مالی پوورم، ئاخر په یمانم به نه سرین
داوه. دایکی به ئارامی گوتی: نه کچی خوّم باوکت بزانیّت توږه
ده بیّت، جهیران گوتی:

مانای چی دایه، روشتن بو مالی پوور خو توږه بوونی ناوی.
کاتزمیریک له وی دهم و زوو ده گهریمه وه، دایکی به ناچاری په سندی
کرد. جهیران خو ی گوږی و له مال چووه دهره وه.

کاتیک گه شته بهر دهر گای مالی پووری، دلّه خور په یه کی ناوازه ی
هه بوو. کاتیک زهنگی دهر گای لیډا، نه سرین دهر گاکه ی کرده وه،
پاش ته حوالپرسی چووه ژووره وه، پووری له مال نه بوو، نه سرین
له گهل خوشکه بچوکه که یدا له مال هوه به ته نها بوون. نه سرین پرسى:
دهنگوباسی مال هوه تان چیه؟ باوکت توږه نه بوو؟ جهیران گوتی:
وه ک هه میشه، پاش داخوازیه که تیر یه ک وشه ی له گه لماندا
نه گوتوه هه تا له گهل دایکیشم، نه سرین دووباره پرسى:

— بوچی، نه و چی دهلی؟

جهیران که گوئی له قسه ی نه و گرتبوو، به خه مباریه وه گوتی:
قسه ی راست و دروستی نه وه یه که من له گهل کوری مامه که مدا
زه ماوه ند بکم و به بوچوونی نه و له گه لیدا خوشبهخت دهم، به لام
من به و جوړه بیر ناکه مه وه، لای من ناوبانگ و سهروهت و سامان
بهختیاری بو مروّقه دهسته بهر ناکه ن. دهزانم سپهر پاره داره، ناوبانگی

ههیه، ئهوهش دهزانم که ئهگەر له گهڵ ئهودا زهماوه نده بکهه
له لایهنی مایهوه ههچ کهموکورپیه کم ناییت. بهلام نهسرین، ژیان
ههر ئهوه نییه. ئاخو دهییت تۆسقاڵیکیش ههست و عهشق و
په یوه ندهیش له ژياندا ههیه، بهلام به داخهوه من ئهوم خووش ناویت،
چونکه ئهوه شتهی که من به داویدا وێلم له سپهردا نه مبینیوه تهوه.
ههر له وساته دا بوو که زهنگی تهلهفون به دهنگ هات و نهسرین
تهلهفونه کهی هه لگرت. جهواد بوو، چونکه نهسرین پێشتر بهوی
گوتبوو که پاش نیوه روژهیران دیت بو مایان و ئهویش دلی
ئوقرهی نه گرتبوو زهنگی لیدا بوو.

دهردی عهشق دهردیکی سهخته، ئهویش تهنها عاشقیکی
راسته قینه ههستی پێده کات و بهس. ژیانکردن له دووری
مه عشوقه وه بو عاشق گه لیک دژواره، بهلام له ناچاریدا ئارام
ده گری، ههروهک که سپیک که له بی ئاویدا ماوه تهوه و ناچاره که
تینیوه تی قه بول بکات به هیوای ئهوهی که قومیک ئاو بخواتهوه.
جهیران زانی جهواده و روخساری گه شایه وه. نهسرین گوتی:

ئهوه جهواده، قسهی له گهڵ ده کهیت؟ جهیران بی چه ندوچوون
تهلهفونه کهی هه لگرت. بیستنی دهنگی دوو عاشق بو ههر دووکیان
خووشحالییه، ههتا بارسته یهک یان وشه یه کیش ییت. یانی
ههوا پرسینی یه کدی، جهواد پرسى:

جهيران خان، دهنگ و باس چيه، له دوينی شهوهوه زور نيگه ران
و دلته نگم، بهلام چيم له دهست دهات، نه ده بوو ته له فونيش بكم،
باشه خوټ بوم باس بكه.

جهيران گوتی: چي له باره ی خو مه وه بلیم، له کاتیکدا که چاره نوسم
بهو جوړه نییه که خو م ده مه ویت. من ته گهر له گهل سپردا
زما وه ند بكم ژيانیکي سارد و سرو بی گیانم ده بیټ.

جهواد ټاهیکي له قولایي ناخیه وه هه لکیشا و گوتی: تو راسټ
ده لئی، خدا وه ند هه ر چي بوی، ده بیټ هیوامان به وه بیټ. له وانه یه
خودا یارمه تیمان بداو بیینه هاوسه ری یه کتری.

ته وه هیوا یه ک بوو که جهواد به جهیرانی دهدا. ته ویش ئومیده وار
بهو قسانه گوتی:

تو زور به هیوا یټ، بریا له دلی منیشدا که میک لهو ئومیده بوونی
ده بوو. ترسیکی زور له ناخی مندا یه. خه م ده یه ویت له ناوم ببات،
بهلام ته وه بزانه هیچ کاتیک له یادت ناکه م، هیچ کاتیک.

جهيران نه یزانی که دلویک فرمی سک له چاوی جهواده وه جاری
بوو به ره و سه ر روومه تی خزی و پاشانیش سویری فرمی سکی له سه ر
لیوه کانی خو ی هه ست پیکرد. کاتیک جهواد له ته له فونه که دا گوئی
له دهنگی بهرام به ره که ی نه بوو، تیگه یشت که چه ند خوله کی که
ته له فون پچراوه. جهواد به دوا ی ده فته ری یاداشته که یدا گه را، ته و

دهفته ره هاو ده می ته نهاییه کانی ئەو بوو، له کاتیگدا که دلی لیوانلیو بوو له غه، بهم شیوهیه دهستی بهنوسین کرد.

ئای، جهیرانه کهم چونچونی لیت جیا بیمهوه. له کاتیگدا که دلمت داگیر کردوو. ژیان بی تو دژواره، بهلام ئەگەر تو بتهویت له دلی خویدا دهرم بهینی و دوورم بخهیتهوه! بهلام من چیت لیبکه، تویهک که هیچ کاتیک له دلی مندا دهرناچیت، ئەگەر مهرک به دهستی خۆم بوايه، ههرکات ئاره زووت بکردایه، خۆم له بهر پیتدا ده کرد به قوربانی. بهلام به داخهوه ئەوهش له من ناوه شیتهوه. ئەهی خودایه، ئەهی خودا، تو پیم بلی چی بکه. دووری دلداره کهم گهلیک سهختهو به دهست پینانیشی سهخته ره. ههر خۆت عهشقی ئەوت له دلی مندا رواند و ههر خۆشت چاره ی بکه. ئەوانه قسه گهلیک بوون که جهواد له دهفته ره کهیدا نوسی و له نارهحه تیدا به کول ده گریا.

جهیران کاتیک گه یشتهوه مال، باوکی له خه و به ئاکا هاتبوو و سهرقالی چا خواردنهوه بوو، ئەو باوکی زور خوشدهویست، بهلام به پیچه وانهوه، خواستی جهیران به لای کهسهوه گرنگ نه بوو. جهیران به ره و لای باوکی چوو له سه ره خۆ سلای له باوکی کرد، ئەویش پاش وه لامدانهوه ی سلایه که ی پرسى:

له کوی بووی؟ جهیران تیا مابوو، نهیده زانی چی بلیت، بهلام دایکی له مه ته به خ گه رایه وه و گه یشته هانای، به خیرایی کوتی:

جهيرانم نارد بو مالى پووزى بو كاريك، پاش روښتنى جهيران

باوكى پرسى:

بهراستى پيمى بلى وهلامى جهيران چى بوو، وهلامى يه كجارى

داوهتهوه يان نه؟ براژنم تهلهفونى نه كرده؟

ئهقدەس خانم بهيزاريهوه گوتى: نه وهلامم له كچه كم

وهرگرتوه و نه براژنيس تهلهفونى كرده. لهو بارهيهوه دهينت

بزانيت كه دوو - سى روژيك دريژه دهكيشى. باوكى كه ورده

ورده خهريك بوو توره دهبوو، گوتى:

ئهگەر چەندین روژ دريژه بكيشى و بگره چەندین ساليش،

جهيران بووكى برامهو تهواو، ئهमे بخه قولى مستهوه.

ئهقدەس خانمى بيچاره بيدهنگ بوو، بهلام پاش چەند ساتيك

گوتى: پياوه كه گوى بگره، تووى و خوا ئهم كچه ئازار مهده، سويند

بهخودا ئه نجامه كهى باش نابيت، تائيس تاچ كه سيك بهزور

زه ماوه ندى كردهوه بهخته وهر بوه كه جهيرانيش وه كو ئهو

بهخته وهر بيت. سپهر هم پاره داره وه هم ژيانى له باره، ده توانيت

له گهل ههر كچيكى كه دا زه ماوه ند بكات. نه كچه كهى تو رهنج دهبا

و نه كه سايه تيمان له بهين دهچى. باوكى چونكه نه خووشى دلى هه بوو

ههر كه ناره حەت دهبوو، رهنگى دهپهرى و ئيستاش رهنگه

پهريوه كهى نيشانهى نيگه رانى بوو.

باوکی گوتی: تاخر ژنه که، بوچی تیڼاگهیت، بو بیریک له منی بهدبه ختیش ناکه یته وه، ئیمه سالانیک پیش ئیستا بریارمانداوه. قسه ی ته مړو و سبه ی نییه، خوالخو شپووی باو کم ته منی کرده ناوکه پرې یه کدی. ئیستا تم خانمه هه ربهم ئاسانییه هه موو ته مانه پیشیل ده کات و ده لی نامه ویت، واده زانییت به تاره زووی خو یه تی، من باوکی ته وم، دهمه ویت به زمانی خوش رازی ییت، ته گهر نه بوو به کوته ک، ته وه بهدبه خته ده ییت چهنده له جهیران بپار یته وه و له بهرده میدا به چو کداییت، هه موو شتیک سنوری خو ی هیه، خو ئاواناییت، یانی چی؟

جهیران له ژورو ره که ی خویدا گوئی له ده نکه ده تگیان بوو، له و قسانه تووره بوو به خو ی گوت: خودایه چی بکم، تاخر ته مهش نایته ژیان، هه موو روژیک مشتمر، هه موو روژیک شهر، ته ویش له بهرمن، بریا کور بوایه م و تم مالم به جیه یشتبواو بروشتمایه بو شوینیک که پی هیچ مروقیکی پی نه گه یشتایه، تاخر تاکه ی ده ییت کچ وه ک کالاً مامه له ی پیوه بکریت و گو ی به بوچوونی خو ی نه دن. بیچاره هیشتا چاوی به ژیان هه لنه هیناوه ده ستنیشان ده کری ته ویش بو که سیک که له وانه یه هیچ کاتیک پیکه وه نه گونجین و ژیانان بگوریت به دوزه خ. تاخر به چ نرخیک. ته لی هه ر بیریشیان چونه وه که خوشیان روژیک عاشق و مه عشوق بوون و نه ودوو بنه ماله یه له سه ر هاوسه ریتی ته مانه چهنده به زم و شهره کوته کیان کردوو.

به داخه وه هه رچیه کیان پی بلیت ناچیته میشکیانه وه. جهیران ئه م
قسانه ی له گهل خویدا ده کردو هه ناسه ی هه لده کیشا.

باوکی ئیتر ییده تگ ببوو قسه ی نه ده کرد، دایکیشی ئه ژنوی
له باوهش گرتبوو له گوشه یه کدا هه لکورما بوو، ورتیه له ده م
ده رنه ده هات، یانی بویری قسه کردنی نه بوو، ئیتر ژیان له هه موویان
تال ببوو، ئیدی شادییه که ی جاران له وماله دا باری کردبوو، دایکی بو
ناماده کردنی نانی ئیواره چوو چیشته خانه که وه، باوکیشی سه رقالی
خوینده وه ی روژنامه بوو، جهیران بو ده ر بازبوون له ته نهایی چوو بو
یارمه تی دایکی، دایکی دلته تگ و یزاربوو، جهیران گوتی:

دایه بوچی خه مباری؟ هه مدیسان باوکم قسه ی کردوو؟ دایکی
به بی تاقه تی چیشته که ی نایه سه ر ئاگر و گوتی:

نا، باوکت هیچی نه گوتوو: به لام من له ئاینده ده ترسم. جهیران
به نیگه رانییه وه گوتی:

بوچی دایه، ئاخیر بوچی؟ دایکی گوتی:

بوچی پیناوی، له وه یکه ئه م شه رو هه رایه سه ره نجام کاریکمان
به سه ر یینی و ژیانمان لی تال بکات، خۆت باش ده زانیت پزیشک
گوتویه تی نابی باوکت توره بییت، مه ترسی هه یه بو، وه کو
ژه هروایه، خۆت له من باشتر ده زانی. جهیران به مه لولییه وه گوتی:

ئاخیر دایه گیان، توبلی من چی بکه م؟ خۆم به دبخت بکه م، خۆم
بکوژم، دایه خۆت باش ده زانیت من نامه ویت له گهل ئه ودا بیمه

هاوسهر، خو به زور نییه، باو کم هه رخوی به مهرامی بگات ئیتر گوی
به ویستی کهس نادات، ئه گهر ئه و خوی به عه شقه کهی نه گه یشتبا
له وانه بوو ئیستا به دلی منی بزانیایه.

دایکی به تور هیه وه گوتی:

ئیستا عه شق بوو ته ویردی سهر زمانی هه موو کهسیک، ههر
مندالیک هه لدهستی له بارهی عه شقه وه دهویت، سهرده مه که زور
گوراهه، ئیمه له ترسی باو که و دایکمان ئاویشمان نه ده خوارده وه،
ئیستا مندالان به سهر دایک و باوکیاندا ده قیزینن، جهیران به ره و لای
دایکی هات و دهسته کانی له نیو دهستی خوی ناو گوتی:

دایه گیان، خودا بمکات به فیداتان، من کهی به سهرتاندا
قیژاندوو مه، کهی بی ئه ده بیم کردوو، من هه موو هه ولێکم بو
رازیکردنی ئیویه وه به پارانه وه گوتی: ئیتر چی بکه، یانی مافم نییه
هاوسهری ئاینده م هه لبرێرم، وایه دایه؟ دهستی دایکی بهردا و چوو
بو لای په نجه رمی مه ته به که و چاوی له حه وشه که بری، سه یری ئه و
بالندانه ی ده کرد که به ئازادی له شه قه ی بالیان ده داو به و دیمه نه ی
ئه وان زیاتر خه می ده خوارد و به ئارامی گوتی:

مانای من مافی خوم نییه ئه و کهسه هه لبرێرم که خوشم ده وی و
بیکه م به هاو به شی ژیانم، به لی دایه، مافم نییه؟ به ره و لای دایکی
چوو، له ئامیزی گرت، دایکی که ده یزانی کچه که ی چی ده لیت و
ههستی پیده کرد، به خوی وه گوشتی و گوتی: خه م مه خو کچی خوم،

◆ پێوه ژێکی عاشق ◆

من دهزانم كه كهسيكت خوښ دهوێ و دلت پيداوه؛ دهزانم بهلای
تووو چهنده تهستهمه، بهلام كچی خوڤم بێر له ئېمهش بكهروه،
لهوانهيه پاش زهماوه ندت له گهل سپېردا ئهه كوره له بېر بكهيت و
بهختههر بېت. جهيران دلی توند بوو له قسه كانی دایکی كه وهك
خه نجهريك دليان دهبري و گوتي:

دایه چون دهتهویت ئهه، مانای خوڤم، له بېر بكهه، جهواد ئیتر
به شيكه له من، دلی ههردوو كمان پېكهوه په یوه سته، توو خووت له من
باشتر دهزانی، دایه من بهی جهواد دهمرم. من به بوونی ئهه
خوشبهخت دههه. هېچ كهسيك ناتوانیت من بهختههر بكات. قسهی
ههردوو كمان پهك قسهیه، من دهمهوێ له گهل ئههه زهماوه نده
بكهه... دایه... به گریانوه به سهه دهست و پيدا كهوت و گوتي:

دایه لیت دهپارېمهوه، داوات لیده كهه، رېگه بدهی من و جهواد
پېكهوه زهماوه نده بكهه، بهه كهسه سویندتان دهدهم كه خوشتان
دهویت و دای له پرمهه گریان و دلی دایکی هینایه ژان. دایكك كه
شاهیدی له دهستدانی به رههه می ژيانی بوو. سههه سورهه كه
چونچونی كورېك كیژه كهی له دهست سههه بوون، مانای چون دلی
داگیر كردبوو، دلیك كه كهلیك ناسك بوو، به بچوكتین جو له
دهشكا، ده بېت بېر بكاتهوه، كاره كه لههه قورستر بوو كه بتوانیت
به ئاسانی چاکی بكات، ئههه قسهی دایکی بوو.

روژه کان بهم پېښه تېپه ده بوون. روژانيک که بهلای جهيرانه وه
 وهک سالانيکي تال و تاريک بوون و خه ماوېترين کاترژميړه کاني
 ته مهني تېده په راند. فشاري مالي مامهي له لايه که وه و
 بليسه سهندني عه شقي ته و جهواد له لايه که تره وه ژياني بو ته و
 کردبو وه گيژاويکي مهر گپينه ر، روژيک که جهيران له مال نه بو،
 ماموژني بو وه رگرتني وه لامی "بهلي" ته له فووني بو مال نه مان
 کردبو، کاتيک دوايين وه لامی لي وه نه گرتبوون، تورې بيو،
 ته له فوونه کهي داخسته وه. کاتيک جهيران گهرايه وه، نه قدس خانم
 پروي تیکردو پي گوت:

کچي خوم بيري خوتت کرده وه يان نه؟ مامت و ماموژنت وه لامی
 توپان ده ویت، نه مرؤ به تورېي ته له فوونه کهي داخسته وه. دايه گيان
 وه لامه کهت بوو به چي؟

جهيران ئيتر تواناي راوه ستاني نه بو، به ده تگيکي له رزو که وه که
 به ئاساني ههستي پېده کړا، گوتي:
 کي ته له فووني کردبو؟

دايکي به نيگه رانييه وه گوتي: هه ر نه وان و خوي خه ريک کرد
 به پاک کردنه وهي سهوزه وه.

جهيران چوه سوچيکه وه که ته بير کردنه وه، سهري لي
 شيوا بو، له دلي خویدا گوتي: خودايه چي بليم، چ وه لامیک
 بده مه وه؟ بليم رازيم؟ له دوو لوه کيرم خواردوه که خوشم نازانم

کامیان ههلبژێرم، باوكم یان جهواد؟ چیتێ گریان مۆلەتی نەداو
 نەیدەتوانی چاو لەیەکیك لەو دوانە ببۆشی. سەرەنجام پاش کەمیک
 بێرکردنەووە یەکیانی ههلبژاردو بەدەنگی بەرز دەستی بە گریان کرد،
 گریان بوو جهواد، جهوادیك کە فیدای عەشقی جەیران ببوو،
 عەشقیك کە جەیران نیلی دەدا و دەیسوتاند، ئیتێ لەژیان بێزاربوو،
 چۆنچۆنی بەجهواد بلی کە کەسیکی تری بوو هاوسەری ژیا
 ههلبژاردووە لەکاتیکدا کە لەگیانی خۆی خۆشتی دەویست. بیریك
 بەمیشکی دا هات، چوووە ژوووەوە و جانتاکە ی خۆی فریادێه قوژبنیک،
 ئەقەدەس خانمیش نیتەرانی خالی کچەکە ی بوو، چوووە بەردەمی و
 پرسى:

چی بوو کچی خۆم؟ بۆچی لەپێدا گوڤرایت، کەمیک لەسەر خۆبە
 و ئارامت هەبێ.

جەیران بە گریانەووە تەلەفۆنەکە ی ههلبژارت و ژمارە یەکی لێدا،
 ئەقەدەس خانم بە سەرسوڕمانەووە لەههلبژاردنی جەیران ورد
 دەبویەووە. جەیران دەستی بەقسان کرد:

ئەلۆ... سلۆ، پووری گیان، حالتان باشە، ببوورن کارم بەنەسرین
 هەیه و... چەند ساتیک بێدەنگ بوو. پاش چەند چرکە یەك دەستی
 بەقسان کردەووە: سلۆ نەسرین حالت باشە. نەسرین گوتی:

سلۆ بۆ تۆش جەیران خان، سوپاست دەکەم، دەنگ و باس
 چییە؟ جەیران کە بەپشتی دەستی چاوەکانی دەسپێ، گوتی:

کارېکي گرنګم پټ ههيه، کانت ههيه؟ نه سرين که له شپوهي
 قسه کړنه کهي چهيران سهري سوړ ماوو، گوټي: بهلي قسه بکه.
 چهيران ټاورېکي بو دواي خوې دايه وه و چاوي بهدايکي کهوت و
 گوټي:

دايه داوات لېده کهم چند خوله کيک به ته نها جيم بېله: دايکي
 بهي ورته يه ک ژووره کهي به جيبش، چهيران که له روشتني دايکي
 دنيا بو، ده ستي به قسه کړدن کړد: گوټيگره نه سرين، له چي
 د ترسام سهره نجام به روکي گرم: ټاموژنم ټه مړو ته له فوني
 کړد بو، منيش... منيش له بهر خاتري باوکم ناچارم ټه م رووداوه
 يه کلایي بکه موه. نه سرين گوټي:

ماناي چي؟ تو ده ته وېت له گهل سپر زه ماوه ند بکه يت؟ چهيران
 وه ک بللي دان به تاوانېکي گوره دا ده نيټ، به کزيه وه گوټي:
 بهلي نه سرين، ناچارم: ماناي چاره يه کم نيه، خوټ باش
 ده زانيت که باوکم نه خو شه، پزېشک رايگه ياندوه که نايټ زور
 توره بېټ. نه سرين گوټي:

چهيران بيرت له سهره نجامي کاره که کړد ته وه؟ ده زاني که
 زه ماوه ندي ناچاري چ پاشه روژيکي ههيه؟ کچي که ميک عاقلانه بير
 بکه روه، خوټ زايه مه که، چهيران له نيوان قسه کاني نه سريندا
 ههلي دايه و گوټي: ټکا ده کهم نه سرين، ټکايه کهم له باره ي عه قله وه
 بوم بدوي، چيتر ژيان له ټيستا به دواوه به لاي منه وه مانايه کي نيه،

گرنگیش نییه له پاش زه ماوه ند کردنم چی روو ده دات. من ههولێ
خۆم دا، پاش که مێک پیده نگی ئاهیکی هه لکیشاو گوتی: بهلام
به داخهوه باو کم ههستی پینه کردم.

نه سرین گوتی:

باشه چی وهلامی جهواد ده ده یتهوه، به جوړیک قسه بکه که رازی
بکهیت. جهوادی بیچاره! جهیران که به ئهسته قسه کانی ده کرد،
به نه سرینی گوت:

من چیت ناتوانم له گهل ئه ودا قسه بکه، له راستیدا بهلامهوه
سهخته: من به ئینی وه فاداریم پی دابوو، به ئینی ژیانیکی خوش که
بریار بوو پیکهوه دروستی بکهین.

بهلام به داخهوه. جهیران قوربانی باوه پری خورافی پوچی باو کانی
بهوو: ئه و ئیت ژیانیه تهنگ و تاریک ده بیینی، فرمیسک نم نم
له چاوه جوانه کانی ده بارین. جهیران له گهل خۆیدا ورتهی ده هات:

ئه ی چاوه کانی من به بارینن که ئیستا کاتی بارینه، ئیت لیه کانی
من به رووی ژیاندا پیناکه نی. ئیت له ئیستا به دواوه بهر ژانگه کانم
ته شک به خۆیاندا شوپ ده که نهوه. ئه ی ژیان، چون دلت پی خوش
که له حالیکدا که ئه وان ئه م ژیانیه یان لی زهوت کردم.

جهیران به ورتهوه قسه کانی ده روونی خۆی هه لده رشت و
له گه ئیشدا ده گریا. ئه و فیداکاری کرد: بیری له ژیانیه دایکی
ده کردهوه: ئه گه وهلامی ناره زایی به سپهر نه دا له وانه بوو

کاره ساتنک به سهر باوکی بهاتایه و دایکیشی به تهنه بمایه تاوه.
چاره یه کی نه بوو: به دواي دایکیدا چوو تاوو دوايین قسه ی بکات.
دایکی له مه تبه خه کېدا بوو: جهیران چوو لایه وه و دهستی خسته
سهر شانی: نهو شانانه ی که له کاتی گرفت و تهنه ییدا ته کیه گای
جهیران بوو. نه قدس خانم سه پریکی کچه که ی کردو خم و
نیگه رانی به پروونی له روخساریدا هه ست پیکرد. به لام نهو هیج
کاریکی له ده ست نه ده هات. پرسى:

چییه کچی خوم؟ کاریکت هه بوو؟ جهیران وه ک بللی سالانیکه
پینه که نیوه، به دل گوشراوی گوتی:

به لی دایه گیان. چند ساتنک دانیشه کاریکی گرنم پیټ هیه،
هه ردوویان له ته نیشت یه که وه دانیشن. جهیران دهستی به قسان
کردو گوتی:

دایه، پیروژتان پیټ، تو و باو کم سهر که وټن. من چیر قسه یه کم
نییه. باو کم چ کاریکی ئاره زوو لییه: نه نجامی بده، دایکی
به سهر سورمانه وه گوتی:

کچی خوم ده ته ویت چی بللیټ؟ هه موو هه ولیکی باوکت بو
خوشبه ختی تو یه، توش ئاوا دادوهری ده که یت؟! له لای هه که سیګدا

◆ پېنۋه ژنيكي عاشق ◆

ئەم قىسانە بىكەيت ۋا ھەستدە كات لەگەل جەللادىكى بى بەزەييدا
بەرامبەرى، ئەو باوكى تۆيە خۇ دوژمنت نىيە.

جەيران بەپەرىشانىيەۋە گوتى: دايە گيان من قسەيە كم نىيە ماناي
لەئىستا بەدواۋە ھىچ قسەيە كم نىيە، ژانە سەرىكى توند ئەمجارەش
سەرى لىدابوو. بەئارامى لەجىگاھى ھەستا و بەرەو لاي ژوورەكەى
خۆى چوو، دايكىشى ھەر بەو شىۋە لەسەر ئەو جىگاھى كە جەيرانى
لى دانىشتىبوو چاۋەكانى ئەبلەق بىوون.

"دووری یار"

جهواد لهههموو شتيك بى ئاگا بوو، نهسرین تهلهفونى بو كرد و بهسهرهاتهكهى لهسير تا پياز بو گيرايهوه. دنيا لهپيش چاوى جهواد سور. رهنگ لهروخساريدا پهرى و لهسهر كورسيهك دانىشت، لهچى دهترسا سهرههجام بهروكى گرت. جهيران لهدهست چووبوو، بهلام مهگهر دهكرا؟! بهو هويهوه بهپرتاو گوتى:

نهسرین مه بهستت چيه؟ جهيران خوئى ئهم قسانهى پى گوتى؟
من باوهر ناكهم، نهسرین بهئاھيكهوه گوتى:

بهلى، كاك جهواد ئهمهى كه من دهيليم راست و دروسته، بهلام جهيران خوئى نهيتوانى پيتى بلى، داواى لهمن كرد كه پيت راگهيهنم، گهليگيش ناروحت بوو. جهواد بهپهشوگاييهوه گوتى:

لهوانهيه جهيران نهيهويت: بهلام من دهبي لهزمانى خوئهوه راستيهكهى ببيستم و تهلهفونهكهى داخستهوه.

ژانه سهرهكهى جهيران كهميك ئارام بهوويهوه. لهتهنيشت پهنجهرهكهوه دانىشتبوو سهيرى باخچهكهى دهكرد، كاتيگ زهنگى

تەلەفون لیدرا، جەیران تەلەفونەکی هەلگرت، بەلی.. ئەو تەلەفونە
کەسیک نەبوو جگە لەجەواد. جەیران لەو ساتەدا خۆی و نکرد، جەواد
گوئی:

سلاو جەیران خان، دەموست بەتەنها بتبینم. لەسەدای
قسەکردنەکیدە ئاشکرا بوو کە گەلیک شپرزەیه. جەیران بەخیرایی
گوئی:

بوچی؟ بوچی نەسرین پینی نەگوئوی؟ جەواد بەبیزاریهوه گوئی:
بەلی، هەر لەبەر ئەوهیه منیش دەمەوێت قسەت لەگەڵ بکەم.
لەپارکی نزیک کتێبخانەدا چاوەڕێتم، مائاوا. بەخیرایی تەلەفونەکی
داخستەوه.

بەداخستەوهی تەلەفونەکی جەیران گێژ و سەرسام ببوو،
بەناچاری خۆی گوێری و لەمال چوو دەرهوه. کاتیکی چووە ناو
پارکەهوه، جەواد لەسەر یەکیک لەکورسییهکانی ناو پارکەه
دانیشتبوو. سەری نابوو ناو هەر دوو دەستی. جەیران دلی بەحالی
سووتا، کوکەیهکی سووکی کرد و خۆی ئاشکرا کرد. چاوە جوانەکانی
جەیران هەلگری خەمییکی گەوره بوون کە پیکەنینی دەستکرد
خەشاریان دەدا. ئەو لەجینگاکە هەستا و فەرمووی دانیشتنی
لەجەیران کرد، بەلام جەیران پیاسە هەلبژارد و هەردووکیان
لەسەرخوا ریگەیان دەکرد. سەرەنجام جەواد یێدەتگی شکاند و
گوئی:

جهيران خان، حالتان باشه، جهيران روخساري له شه رماندا سوور
هه لکه رابوو. دلی به توندي لی دېدا. به نه ستم وه لامي دايه وه:
به لی کاک جهواد، سوپاست ده کم. به لام وا هه ستناکم تو
له بهر نه حوالېرسيني من هاتېته ئيره. جهواد پاش که ميک پېده نگی
گوته:

به لی، تو راست ده که یت، قسه يه کم بيستوه دمه وې بزائم چيه؟
رو به پرووی جهيران وه ستا تا کو وه لامه که ی بيستی. جهيران که
له نيگا پر سپار ناميزه کانی نه و نازاري ده چة شت، به منجه منج گوته:
داوای ليېوردن ده کم. من حالم باش نيه و به رده وامي به روښتن
دا. نه مه له کاتيکدا بوو که فرميسک بهري چاوی گرتبوو، جهواد
به نارامي ده ستي جهيراني گرت و گوته:

نارام به، مانای نه وه هه موو قسه بریق و باقانه به وه کوتايي هات.
مانای هه مووی سهراب بوو. جهيران قسه بکه: وه کو رابردوو بدوی.
بلی که منت خوش ده وې. چاوی له سهر چاوه کانی جهيران نه بله ق
بوو و گوته: بلی که به وه فاي بوم. دهی قسه بکه. بلی که نه مانه
هه مووی دروېه، جهيران دهی شتيک بلی. چاوه کانی جهواد
فرميسکيان تی زابوو، پشتي کرده جهيران بو نه وهی نه و
فرميسکه کانی نه ييني، به لام نه مه له چاوی جهيران په نهان به بوو.
کريانی پياو به لای نافرته وه که ليک نازار او ييه. پياو غروري ريگه ی
پينادات بگريهت، به لام جهواد نه و غروري وه لاه نابوو و شانه کانی

◆ پێوه ژێنکی عاشق ◆

له توندی گریانە کەیدا دەلەرزی. جەیران ئیتر ئۆقەرە لەبەر براوە
دەنگی نایە پال دەنگی ئەو. دایکی جەیران لەدوورەوە ئەم دیمەنە
غەمگینە دەبینی، دایکیشی بۆ ئەم دوو دلە شکاوە فرمیسکی
دەرشت. ئەو دواى هاتنە دەرەوەی جەیران و نیگەرانییە کە
بەدوایدا لەمال هاتبووە دەر و دووراودوور دواى کەوتبوو و پاشان
لەگەڵ ئەم دیمەنەدا رووبەر و ببوویەو.

جەیران هیور بوویەو و گوتی:

جەواد من ناچارم، باوکم تەندروستی باش نییە، دەنا بۆ خۆت
دەزانی من تۆم بەهەموو دنیا ناگۆرمەو. ئەویش تەنها لەبەر
باوکم، جەواد ئەو بزانە من هەر لەئێستاوە مردووم. چیت ژبان
بەلامەو گرتک نییە. نیگایەکی پر لەتاسەى لەو کردو گوتی: داوات
لێدە کەم بمبۆریت. من بپۆهفاییم نەکردو. تا کوتایی تەمەنم، تۆ
پاسەوانی دلی من و بەدلیکی پر لەخەم و پەژارەو گوتی: جەواد
ژبانم لەگەڵ تۆدا ناسی، من چۆن بەبی تۆ بژیم. کەس هەست
بەئازاری من ناکات، هەر هیچ نەبی تۆ هەستم پێکە. جەواد کە
دەیبینی ناتوانیت لەگەڵ روژگاردا ململانی بکات، خۆی
بەدەستەو داو بەبی دەسەلاتییەو، گوتی:

نازیزە کەم چۆن چۆنی دەتوانم لەبیرت بکەم. مەگەر تۆ بەشیەک
نەبووی لەبوونی من؟ من بۆ ئایندە بەرنامەریژیم کردبوو،
بەقوربانی خودا بم، بۆچی ئێمە دەیت لێک داگیریین. جەیران گیان

مېنىش بى تۇ دەمرم؛ دەمرانى كە ئارەزوۋى ژيانم لەگەل تۇدا
دەبەمە گۆرەۋە، دەمرانى خەمى دوۋرى تۇ شىت و سەرگەردانم
دەكا. بەلام نەمويست قەبۇلى بىكەم. ھىچ كاتېك لەبېرت ناكەم. تۇ
وانەى عەشق و خۇشەۋىستىت فېر كىردم. من ھەرگىز كىزىكى ۋەك
تۇ سەلارو سەنگىن و جوان و مېرەبان نايىنمەۋە. ئاھىكى قوۋلى
ھەلگىشا، ئاھىك كە لەناخى دليەۋە سەرچاۋەى گرتېۋو، جەيران دلى
دايەۋەو گوتى:

جەۋاد نېگەران مەبە، خوا گەۋرەيە. كەسىك ھەۋالى ئايندەى لا
نيە. ئەۋە من خۇشحال دەكات، چونكە نازانم لەئايندەدا چ
پېشھاتىك دېتە پېش، تۇش ئومىدت بەخۇدا بىت. روخسارى ۋەك
مانگى جەيران ھەۋرى خەم دايۋوشىۋو و لەگەل زەردەخەنەيەكى
دەستكرددا گوتى:

كچانى باش زۇر ھەن، دەتوانى لەگەل يەكىك لەۋانەدا زەماۋەند
بىكەيت. لەكاتى گوتنى ئەم قسانەيدا گريان بىنى گرتېۋو، بەلام
چارەيەكى نەۋو، دەۋو بەجۋرىك بەژيانەۋە ئومىدەۋارى بىكات.
ھەرچەند ئەۋ خۇشى زياتر لەجەۋاد پېۋىستى بەدگنەۋايى ھەۋو،
جەۋاد ئەم قسانەى دەيىست بەلام ۋەك ئەۋەى كە دنيا لەپېش
چاۋىدا ژىرەو ژوۋرىت ۋابو، ساتىكى تال و خەماۋى بوو، ئەۋ بە چ
شىۋەيەك دەيتۋانى جەيران لەبېر بىكات؟ چۈن دەيتۋانى؟ چۈن

ده تواني قه بولی بکات که جهیران له گهل په کیکی تردا زه ماوه ند
 ده کات؟ به لای نه ووه سهخت ترین سات له ده ستدانی جهیران بوو،
 بو هه موو شتیګ جیګره ووه په ک هه یه. به لام چ شتیګ ده تواني شوینی
 عشق بگریته ووه. نه ویش عشقیګ بیت خاوین وه ک ناو، پیګه رد
 وه ک ناسمان. قسه ی نه م دوو دلداره دوا یی نه ده هات، به لام کات
 دره نګ ببوو نه وانیش ده بوو لیک جودا بینه ووه. جهواد بو دوا یین جار
 سه پریکی جهیرانی کرد، نه ویش چاوه جوانه کانی خو ی له چاوه
 کاریګه ره کانی جهواد بری و په رده یه ک له فرمی سک چاوی
 هه ردو کیانی داپو شوی. جهواد به ده تکیکی گیرا ووه که دیار بوو
 نه ویش ناتوانیت به ناسانی به سه رخویدا زال بیت، به جهیرانی گوت:
 گیانه که م مه گری، نیمه خواجه کمان هه یه، خو ت پیت گوتم هیوات
 به ناینده هه بیت. که وایه نیستا چی؟

جهیران دهستی به روخساری خویه ووه گرت و دایه پر مه ی گریان،
 جهواد که چیر تواني بینینی نه م دیمه نه ی نه بوو، گوتی:

بیډه نګ به جهیران، ریګه مه ده دوا ساتی لیک جیابونه ووه مان
 تیکهل به گریان بیت: پیګه نه، من نار هزوو ده که م روخساری تو
 هه میشه به پیګه نینه ووه به نیمه ووه یادم. تګات لیده که م جهیران قسه ی
 عاشقیکی دلشکاو به زه ویدا مه ده. جهیران له سه ر داوا که ی جهواد

ئارام بويەۋە زەردەخەنەيەكى يېرەنگى بۇ كرد. جەيران بەھەزار خەم و دەردەۋە روشت و جەۋادىش بەچاۋانىكى پىر لەفرمىسكەۋە سەپرى روشتىنى ئەۋى دە كرد و ھىۋاى بەخەۋەرى بۇ دەخواست، جەيران لەكاتى روشتىنىدا نامەيەكى دابوۋ بەجەۋاد، تاكوۋ لەدۋاى روشتىنى ئەۋ بىكائەۋە. جەۋاد بە ھى ئۇقرەيىەكى زۆرەۋە نامەكەى كەدەۋە، دەقى نامەكە شىعەرىك بوو بەم شىۋەيە:

روشتىم و بىبەخشە مەلى بى ۋەفا بوو

چارىك جگە لەروشتىن بىر من نەما بوو

جەۋاد بەخوئىندەۋەى ئەم شىعە ۋەك شىئى لىھاتبوو، يېدەنگى شەۋى بەئالەۋ گىريان شكاندبوو. نامەكەى بەفرمىسكى چاۋى خوساندبوو، نامەكەى بۇن دە كرد و ماچى دە كرد و دەپخستە سەر چاۋەكانى.

چەند ھەفتەيەك دواتر مالى سېپىر بۇ تەۋاۋ كەردنى كارەكەيان و ديارىكەردنى روژى زەماۋەند ھاتن بۇ مالى جەيران. جەيران خەمباربوو، بەلام چىتر خۇى نەبوو، خۇى دابوۋ دەست بەرۋەردگارى. ھەموو گىتوگۇكان بەبى ئامادەبوۋنى ئەۋ ئەنجامدران و سەرەنجام روژى زەماۋەند دەستىشان كرا. بەزۇر جەيرانىيان بەرۋە بازار برد. شىگەلىكى گرانبەھايان دەكەرى، بەلام ھىچكاميان

◆ پیتوه ژینکی عاشق ◆

به لای جهیرانه وه نرخي نه بوو. جه واهیراتی گرانبه ها، پوښاکي جوان، به لām جهیران له دنیا به کی تر دا بوو، دنیا به ک دووړ له پړواله ت و ریاکاری.

تا کوو روژی زه ماوه ند جهیران وشه به کی له گهل سپهر دا ئالو گوړ نه کرد، دووړ ده که و ته وه لی و ئهم رهفتاران هس سپهریان ئازار ده دا. روژی زه ماوه ند هات. جهیرانیان برده ئارایش گایه کی تازه و پیښکه و توو، تا کوو ده یا نتوانی پاره یان بو سهر ف ده کرد. بو ئه وه ی که میک جهیران خوشحال ییت و له لایه کی تریشه وه هاوسه ره که ی پزیشک بوو، ده بوو زه ماوه ند یکی شایسته و به شکوی بو بهرپا بکن. ئه و له جلی بو کینیدا ههر وه ک نگینیک له پهنجه دا خو ی ده نواند. به لām غه میکی گه وره له روخساریدا ده بینراو جوانی به که ی دوو بهر ا بهر کرد بوو. قسه ی له گهل هیچ که سیکا نه ده کرد، ته نانه ت له گهل سپهریشدا. زاوا، بوو کی له جلی بوو کینیدا زور به جوان و که م وینه ده یینی و له دلی خویدا شانازی به خو به وه ده کرد که هاوسه ریکی هینده جوانی هه به: هزی ده کرد جهیرانی شاد بی و به شدار ی له شادی ئه مدا بکات. بیگومان ئه و وای هه سته ده کرد که هه موو کیژیک له شه و ی بوو کینیدا ئاسوده نیین. ئه مهش شتیکی ئاسایه. ههر له بهر ئه وه دلی جهیرانی ده دایه وه و ده یگوت:

جهیران گیان، خوشه وسته که م، بوچی نیگهرانی؟ که میک له که لمد ا بدوی، خوشحال به، ئه مشه و شه و ی زه ماوه ندی من و تویه.

روگرژیت برہوینہو، تکت لیدہ کم جہیران، من لہ پیش
ہاوہ لہ کانددا شہرم دہ کم. ناماڑہی بہ گو شہیہ ک کرد کہ ژن و
میردیک و ہستابوون و گوتی:

ئو دوانہ دہیینی؟ ہفتہیہ ک پیش ئیستا بە شداری تاہہنگی
زہماوہندہ کہیان بووم. بہ لام بووکی بہ مجورہی تو نیگہران نہ بوو.
جہیران جگہ لہ ییدہنگی قسہیہ کی نہ بوو. شہر ئو ییدہنگیہ بوو کہ
سپہری بہ تہواوی تورہ کردبوو. کاتیک میوانہ کان رویشتن و
زہماوہند کوٹایی ہات، سپہر ہاتہ لای جہیرانہو، گریان بینی
جہیرانی گرتبوو، بہ یاد کردنہوہی یادہوہریہ کانی رابردوو، جہیران
گریانی دہہات. سپہر وای بیر دہ کردہوہ کہ دوور کہوتنہوہی
لہدایک و باوکی کاری لہ جہیران کردہو، بہو ہویہوہ دہستی کرد
بہ دلدانہوہی جہیران و گوتی:

باشہ جہیران خان، زہماوہند تہواو بوو و تا ئیستا تو قسہیہ کت
لہ گہل مندا نہ کردہو، بوچی؟ دلٹ بو مامہ و ماموژنم تہنگ بووہ؟
شتیک بلی. لای خوئی منیش مروقم. حہز دہ کم قسہم لہ گہلدا
بکہیت، بوچی شتیک نالیت؟ جہیران جاریکی تر لی دوور کہوتنہوہو
گوتی:

گوی بگرہ سپہر، من تاقہتی ئہمجورہ قسانہم نییہ و سہرم ژان
دہکات. کہواہ داوات لیدہ کم وازم لی یینہ و ہیندہ پرسیارم
ئاراستہ مہ کہ، بہ ئارہزوی خوت گہیشٹوویت، ئیتر چیت دہویت؟

◆ پښتانه ژبنيکي عاشق ◆

کريانه کې قووت دايه وه و به يې سهرنجان له سپهر چووه ژوروي
نوستنه وه. سپهر يېش قسه کړدني له گه ليدا به يې ټاکام ده زانې.
له گه ل ټه وه شدا که دلي ټه وه ي نه ده ويست، به لام جه يراني به دالي
خويه وه هېشته وه.

روژه کان هر به مجوره تيده پهرين و ټهم دوانه وه ک غه ربه يه ک
رهفتاريان له گه ل په کتردا ده کړد. په يوه نديان روژ به روژ خراپتر
ده بوو. ځي زاني هر دوولا نيگه راني حالي ټهمان بوون و هه وټيان دها
به هر جوړيک يېت ژيانيان ريکبخه ن، به لام ټه وان سهرقالي کاري
خويان بوون، سپهر به کاري پزيشکي و جه يرانيش مالداري. به لام
نه ک له رووي په يوه ندييه وه، به ټکو به ناچاري، چونکه تاقه تي هيچ
کاريکي نه بوو، سپهر به هوې ټه وه ي که هيچ که سيک له ماله وه
چاوه رواني نه ده کړد، زور غه مبار بوو. شهوان دره تگانيک ده هاته وه
مال. جه يرانيش چيتر کچه روخوشه کې جارن نه بوو. نه
خنده يه ک، نه دلخوشي به ک. خوي له مالدا زينداني کړد بوو و تاقه تي
هيچ که سيکيشي نه بوو.

روژيک دايکي چوو بو ماليان و کچه کې به غه مباري و شيواو بيني.
به م ديمه نه گه ليک نيکچوو. ټه و کچيکي تورې ليدمرچووبوو.
به بچو کترين قسه بزار ده بوو. دايکي به مېره بانييه وه گوټي:
جه يران کيان بوچي هينده خوت و هاوسه ره که ت نازار دده ي؟
خوا ټه مه ي پي خوش نيه. ټه و بو ناسوده يي و خوش به ختي تو

يېدەكۈشى، چ شىكىت لەخەللى كەمتەر؟ ئوتۇمبىلىت نىيە؟ مالت نىيە؟ يېم بلى، لەھەموو كچە خزمەكانمان لەبان تىرى، كەۋاتە بۇچى ژيانى خۇت و ئەۋانى تىر تال دەكەيت؟ كچى خۇم قىسەكانى تۇ خزمانى تىكدادە، ئىتر ئابرومان نەماۋە. باۋكى چارەپەشت چىتر ناتۋانى سەرى لەئاستى خزماندا بەرز بكانەۋە. تۇ كچىكى ژىر و ھوشيار بوۋى، بۇ ۋات بەسەر ھات؟ كاتىك قىسە دايكى گەيشتە ئىرە، جەيران تورە بوۋ و گوتى:

دايە گيان، تكات لىدەكەم ھىچى تىر مەلى، ھەموو ئەمانە خەتاي تۇ و باۋكم بوۋ. من لەبەر ئىۋە ملىم بۇ ئەم زەماۋەندە راكىشا، دەنا من ھىچ خۇشەۋىستىيەكم بۇ ئەۋ نەبوۋە. بەلى دايە، ئەۋ رۇژەي كە باۋكم لەباتى من بىرپارىدا، دەبوۋ ئەم رۇژەي لەپىش چاۋ بوايە. ئىستاش دەتانهۋى من لەم قەفەسەدا رازى بىم؟ گريان يىنى گرتبوۋ، جەيران دلىكى پىر جەسرەتى ھەبوۋ، كاتىك دوۋ ھاۋسەرى دەيىنى كە قۇلىان بەقۇلى يەكدا كىردەۋ، بەنىگاي پىر لەئاسەۋە سەرنجى دەدان و بەدۋاياندا دەپروانى. ئارەزوۋى دەكرد كاتىك ھاۋسەرەكەي بەرەۋ مال دەگەرپتەۋە، پىشۋازى لى بىكات و نازى بىكىشى. جارجارىكىش خۇى تورە بىكات، بەلام ۋەك بلىى جەيران كىلۇم درابى. تىرى ھىچ خۇشەۋىستىيەك دلى نەدەپىكا. لەۋ كائەدا دايكى ھەستى بەھەلەيەكى گەۋرە كىرد. ھەلەيەك كە ھاۋسەرەكەي ھۇكارى بوۋ و بەنرخى ژيانى دوۋ گەنج دۋايى دەھات، بەلام باش دەپزانى كە

کاری خو کردوو، ته گبیری نییه. جهیران سهیریکی دایکی کردو
گوتی:

دایه: ته نها داوای من نهو هیه که تو و باو کم چیتړ دست له ژبانی
من وهر نه دهن و له مه که هیه خهراپتری نه کهن. له جیگا که ی
ههستا و چوو له پهنجه ره که وه. په رده که ی لاداو به هیواشی گوتی:
ته گهر که سیک ههستی به من بکړدایه، ته رهوشه نه ده هاته پیش.
دایکی قسه هیه کی بو گوتن پینه بوو. هر له و کاته دا بوو که دهنگی
کردنه وه و داخستنی دهرگاه هات. سپهر بوو که له کار گهرا بویه وه.
به هاتنه وه ی سپهر جهیران به ره و چیشخانه که چوو، کاتیک
گهراپه وه، به ساردییه که وه سلاو و پیشوازی له هاوسه ره که ی کرد.
دایکی له رفتهاری نه و شهرمه زار ببوو. پاش رویشتنی جهیران، له گهل
سپهر دا دهستی به قسان کرد و به ییزارییه وه که له روخساریدا ناشکرا
بوو، گوتی:

کورې خو، به راستی من داوای لیبور دن ده که م. له هه لسو که وتی
کچه که م شهرمه زارم. تیر نازم بیر له چ ریگه چاره یه ک بکه مه وه.
خوت بیریک بکه ره وه به لکو رفتهاری بگوریت. سپهر که ماندوو یه تی
کار شانه کانی داچه کاند بوو، هاوسه ره که پیشی چند بهرام بهری
ده کرده وه، به خه یال ئالوزییه وه گوتی: ئاخر ئاموژن گیان سوودی
نییه. نه و کچه ی که له مالی نیوه دا بینیبووم، له گهل ته م جهیرانه دا
به قه زهوی و ئاسمان جیاوازی هیه. وا ههستده کات من نهوم

به زور بردوه، خو من هیچ کاریکم لهو ناوی. تهنه که میکم
خوشه ویستی. به بوچوونی ئیوه داواکارییه کی زوره؟ که کیژه که ی
ئیوه پیمان رهوا نایینی. ئیوه خوتان دادوهی بکه و بزانی هه
به راستی تاوانی منه. دایکی مافی به سپهر دها و دهیزانی که
تاوانباری سه ره کی کییه! به لام جهیرانییش بیتاوان بوو. نهو هه
له سه ره تاوه بهم هاوسه رگیریه نارازی بوو. چهند لیدانی له سه ره هم
مه سه له یه خواردبوو، تاوانباری سه ره کی باوکی بوو که ههم
کچه که ی خوی به ده به خت کردبوو و ههم برازا که یشی.

جهواد له دوای جهیران ئیتر دلی به هیچ کچیک نه داو هه میسه
به یادی نه وه وه ده ژیا. به بیر کردنه وه له یادوه ریه شیرینه کانی
رابردوو، ژیا نی ده گوزه راند. به یادی روژانی دیرین سه ری
له کتیبخانه دها. کتیبخانه یه ک که شوینی به یه کته یشتنی نه وان بوو.
نهو شه قامانه ی که له گهل جهیراندا گوزه ری پیدا کردبوو،
به تهنه یای ده یبری و بو تهنه یایه که ی خوی فرمیسی هه لده رشت.
نامه که ی جهیرانی هه زاران جار خویندبوو یه وه. کتیبی "شه هریار"
که جهیران زور ئاره زووی لی بوو، چهندین جار دهستی پیدا دینا و
وای هه سته کرد به ده ست لیدانی نهو کتیبه له دلداره که یه وه نزیک
بوته وه. به دلی غه مباره وه له گهل خویدا رازو نیازی ده کرد و
ده یگوت:

◆ پێوه ژێنکی عاشق ◆

ئه‌گەر ده‌مزان، ئهم دنيا به‌م ئه‌ندازه‌يه بي وه‌فایه هه‌رگیز چاوم
بو ژيان هه‌لنه‌ده‌هینا. ئه‌گەر ده‌مزان عاشق بوون، دا‌بران و ده
خو‌رپه‌ی هه‌یه، هه‌رگیز عاشق نه‌ده‌بووم، ئه‌گەر ده‌مزان
به‌خۆشه‌ويست ترين و ئازيز‌ترین كه‌سيك ناگه‌م له‌م جیهانه‌دا،
گویم بو چيروکی عه‌شق نه‌ده‌گرت، ئای... ئه‌ی خودای من، ئه‌وه چ
كاره‌ساتيک بوو كه به‌سه‌ر منت هینا؟ ئهم دنيا چه‌نده پێوه‌فایه،
ئه‌ی دل! ده‌ردی بي وه‌فایي و دا‌برانت چيشت، ئیتر چي ده‌ليی؟ چاو
هه‌لپینان به‌م دنيايه كاری تو نه‌بوو، ده‌زانم. ئه‌وه له‌توانای تو به‌ده‌ر
بوو. به‌لام چي له‌دل ده‌كه‌یت؟ غه‌می عه‌شقی سووتینه‌رت بو کی
باس ده‌كه‌یت؟ ئایا ده‌ته‌وێت بیه‌مه‌جنوونی دووه‌م و له‌دووری
له‌یلا، به‌ره‌و بیابان مل بینی؟ به‌لام ئه‌ی دل، تو زۆر بزبوی، چۆنچۆنی
ئهم عه‌شقه‌ت له‌خۆ‌دا جی كرده‌وه؟ تو یه‌ك كه‌ مو‌له‌تی هه‌یج
كه‌سيك نه‌ده‌دا بیه‌ ژووره‌وه. به‌لام بي ویزدان كه‌ميك بیری‌ش
له‌من بكه‌ره‌وه، نامی‌نی چیم به‌سه‌ر هاتوه؟ رۆژ به‌رۆژ زه‌رد‌تر و بي
تین تر ده‌بم، هه‌ر چه‌ند عه‌شق شیرین و به‌چيژه، به‌لام تو بي و
خودا كو‌تایی بي به‌ینه و هینده ئازارم مه‌ده. منت له‌ئاگری عه‌شق‌دا
سووتاند، سووتان له‌ئاگری دۆزه‌خدا هه‌زاران جار با‌شتره له‌سووتان
به‌تینی عه‌شق. چونكه سووتان له‌ئاگری دۆزه‌خدا هو‌ی تاوانه، به‌لام
عاشق بوون چ تاوانیكه، جگه له‌وه‌ی كه دليكم هه‌یه لیوانلیوه
له‌عه‌شق و ئه‌وین؟ به‌لام بریا ئهم دله‌م نه‌بوايه. چي ده‌بوو ئه‌گەر

◆ پىۋەژنىكى عاشق ◆

دلى منىش، وهك زۆربەى دلهكانى تر وهك بهرد رهق بوایه.
ئەو كات تىرى هیچ عەشقیك نەیدەپىكا، بەلام چى بكەم كه خواوەند
ئەم دلهى بۆ سووتان و عەشق دروست كرده و بهس.
ئەمانە قسەگەلىك بوون كه جەواد لەتەنهایهكانى خۆیدا دەيگوتن
و بهسۆزى دل بىرى لەرۆژگارێك دەكردەوه كه بهپىچەوانەى
ئارەزووى ئەم دەسور، رۆژگارێك كه بهبۆچوونى خۆى، پاىزى
نەبراوهى ژيانى بوو.

"رزگاری"

له دادگا هەر یه کهو بهر وه مالی خویان گهرا نه وه و به هیچ
شیوه یه ک دایک و باو کیان دهستیان لهم کاره وه نه دا.
ههروه ک شاعیر ده لیت:

نیمه هاتین که پیکتان بینینه وه

نه هاتین تا له یه کتان دوور خهینه وه

جهیران گهرا یه وه مالی باوکی: بو مالیک که مندالی تیدا
تیپه راند بوو. جیگایه ک که به زور روژیک لینی دوور که وتبووه.
ژووره که ی ههروه ک پیشان دهستی لینه درابوو، کاتیک له سهر ته خته
خه وه که ی راکشا، دهسته کانی نایه ژوور سهری و چوو خه یاله وه.
خه یالی رابردوو نازاریان ده دا. به لام له وه ی که چیر له ژیانی به زور
به سهر دا سه پینراو رزگاری ببوو، هه ناسه یه کی ناسووده ی هه لکیشا و
پیلوه کانی لیکنا تا که میک پشوو بدات.

جهیران.. جهیران.. دهنگی بوو که له خواره وه بانگی لیده کرد،
به بیزاری له خه و راهری.. کاتیک له په نچه ره که وه سهیری دهره وه ی
کرد، دنیا تاریک ببوو. نه یزانی روژ له چ نان و ساتیکدا یه، ههر له بهر

ئەو کاتژمێرە کە لەسەر مێزە کە هەلگرت و سەیری کرد.
بەسەر سورمانەو لەبەر خۆیەو ورتە یەکی کرد و گوتی:

کاتژمێر هەوتی شەو! مانای من هەشت کاتژمێرە نوستوم. ئینجا
سەیری ئاوێنە کە کرد، چاوەکانی ئاوسابوون و روخساری پیر
دەیانواند، ئیستا دەبوو چاوەروانی لۆمە ی خەلکی بێت و لەبەر تیری
زمانیان ئارام بگریت. جلیکی سادە ی پۆشی و چوہ خوارەو، باوکی
چیتەر وەک پێشان خۆشی نەدەوێست، بەلام دایکی لەجاران زیاتر
لەگەڵیدا مێرەبان بوو، چوئکە باش دەیزانی کە هۆکاری بەدبەختی
جەیران خۆیان بوون. لەگەڵ مائی مامیشیدا پەیوەندیان پەچرا بوو،
هەر لەبەر ئەو باوکی، جەیرانی بەهۆکاری ئەم هەموو بەدبەختیە
دەزانی و قسە ی لەگەڵ نەدەکرد، بەلام ئەم چیتەر گوتی بەمجۆرە
بابەتانه نەدەدا، رزگار بوون لەژیانی رابردوو بۆ ئەو بەس بوو.

ژیانی جەیران رەوتی ئاسایی خۆی گرتبوو، ئیتەر خەم و پەزارە ی
وہلاوہ نابوو. پێشہاتەکانی رابردوو، پەریشانیان کردبوو، چونکە لەو
ماوەیەدا خۆی و هاوسەر ی رابردوویشتی گەلیک ئازاریان بینیوو،
بەلام دەبوو لەبیری خۆی بباتەو.

روژیک چوو بۆ مائی پووری و لەگەڵ نەسریندا لەبارە ی ژانی
پیشووی خۆیەو قسە ی دەکرد. لەوہ ی کە هاوڕیی سەردەمی مندالی
خۆی دووبارە دەبینیەو، خۆشحال بوو، بەلام نەسرین لەوہ ی کە ئەو
لەژیانیدا شکستی خواردبوو، داخی بۆ دەخوارد و ہیوای دەخواست

که ئایندهیه کی باشتەر چاوه پروانی بکات. بهلام جهیران شتیکی تری ده گوت:

گوی بگره نه سرین، من ئیتر چاوه پروانی هیچ خوشیهی نه ئایندهی خۆم ناکهم و هیچ خواستیکم نییه. ههر بهوهی که له گهل دایک و باوکمدام خوشحالم. ئهو له ناو قسه کانی نه سریندا تیگه پشت که جهواد هیشتا زهماوه ندی نه کردوه، بهلام لهو بارهیهوه خوشحال نه بوو، چونکه ئیستا جهیران ژنیکی تهلاقدراره و به کهلکی جهواد نه دههات و له بهر خۆیهوه ده یگوت:

ئیتەر جهواد به تهواوی منی له بیر کردوه، هیچ کوریک ئاماده نییه زهماوه نده گهل پێوه ژنیکدا بکات، بهلام له گهل ههر که سیگدا زهماوه نده بکات، من هیوادارم سه رکه وتوو و به ختهوه ر ییت و ئاهیکی له ناخی دلهوه هه لکیشا. نه سرین سه یریکی کرد و گوتی: چیته؟ بیر له چی ده که یتهوه؟ پاشان پیکه نینیکی فیلبازانهی کردو گوتی:

ناشی دوو باره فیه کهت یادی هیندوستانی کردییت؟ جهیران که ئیتەر لهو جوړه قسانه ماندوو ببوو، به خه مساردییهوه گوتی: نه باب، چیتەر فیلیک له ئارادا نییه. پاشان له جیگه کهی هه ستا و خوی بو رویشتن ئاماده کرد. نه سرین به یینی ئهو زور خوشحال بوو، ههر بهو هوپیهوه گوتی:

جهيران گيان بهردهوام سهردانمان بکه: نه کا جاریکی تر له يادمان
بکهیت؟ جهيران که سهرقالي له پيکردنی پيلاوه کانی بوو، دهسته کانی
بو مالتاوايي بهرز کرده ووه کوتی: نا، دلنیا به. پاشان
زهرده خه نه یه کی کردو کوتی: نه گهر باو کم مو له تم بدا.

مالتاوايي له نه سرین کردو به ره و مال که و ته ری. هیشتا چهند
هه نگاویک دوور نه که و تېووه، که له گهل دیمه نیکی چاوه پړاننه کړاودا
روو به پروو بویه ووه: دلی به په له لئی ددها. هه نگاوه کانی شل بوون. نه و
جه وادی بیني که به ئارامی به ره و پرووی ده هات، جهيران به پرتاو
که پرایه ووه بو نه ووهی جه واد نه ییینی، به لام کار له کار تراز ابوو، جه واد
نه ووی بینبوو.

بو ساتیک جهيران خوئی ون کرد، به لام جه واد زور دامه زراو و
کاریگهر لئی دهر وانی و نیگا کانی گهلېک مانایان ده به خشی. به لام
زهرده خه نه یه کی تالی نایه سهر لیوه کانی و به یی نه ووهی شتیک بلی
له وی تیپه ری. نه و ساته به لای جهيرانه ووه وه ک خه ون و خه یال و ابوو،
نه و ساتانه ی هاته ووه یاد که له گهل بینینی جه واددا، زمانی له گو
ده چوو و دلی به توندی لئی ددها. خیرا هاته ووه سهر خوئی و به خوئی
کوت:

نا جهيران، چیت نه و ساتانه به سهر چوه، تو ئیتر وه ک پیشان
نیت، ئیستا تو ژنیکی شکست خواردویت، نه و روژانه تیپه رین که
جه واد هه ناسه شی به هوئی تووه ددها. فرمی سک به ری چاوه کانی

• پیتوه ژنیکی عاشق •

گوتی: نایبیت خوم گیروده بکهم، ههموو پیاوه کان وهک یهک وان. ئەوان واههست دهکهن که خوشبهختی ئافرهت بهسهروهت و سامانهوهیه نهک شتیکی تر. عهشق و خوشهویستی بهشتیکی پرو پوچ دهزانن.

جهیران نهدهبوو دهربارهی جهواد وا بیر بکاتهوه، چونکه ئەو سهرهتا گوتبووی، من ماده پهرست نیم، بهلام چونکه جهیران لهژیانی خویدا پارهی بهپلهی یهکهم دهزانی، هوکاری ئەوهش باوک و هاوسهری پیشووی بوون. ههر لهبهر ئەوه بهرامبهر بهههموو پیاوان بهدبین بوو و بهیهک چاو سهیری دهکردن.

جهواد چوو بو مالی ئاموزاکهی و بهیینینی دلدارهکهی لهویدا، سهری سورما و بهنهرینی گوت: لهراستیدا جهیران خانم لهریگادا بیینی، ماوهیهک بوو نهدههات بو ئیره؟ چی روویداوه؟ زردهخهیهکی گالته ئامیزی کرد و گوتی: جهنابی سپهر ئاغا موئهتی داوه؟

نهرین که له ییئاکایی جهواد ههوالیکی نهبوو، گوتی: وانا زانم تو ههوالت لێ ههیی؟

جهواد کهمیگ چوو خهیا لهوهو پاشان شانەکانی ههلهکاندو گوتی: دهیبت ئاگام لهچی بیبت؟

نهرین که یاری بهگولی قالییه که دهکرد، ئاهیکی ههلهکیشاو گوتی:

به داخه وه، جهیران له ژیا ئی دا شکستی خواردوه و ته لاقی
له هاوسهره که ی وهر گرتوه. ئیستاش ماوه یه که هاتۆته وه مالی باوکی.
جهواد که سه رقالی خواردنه وه ی چا بوو، یه کسه ره وه ک بلی بیی
گیراییت، چاکه ی بو قووت نه چوو. دهستی کرد به کوکین. جهواد
به وردی گوپی بو ئه و قسانه شل کرد بوو و له هوکاری
جیا بوونه وه که یان به باشی تیگه یشتبوو، به لام خو ی له گیلی دا و
پرسی:

بوچی؟! هوکاره که ی چی بوو؟ زهرده خه نه یه کی کالته ئامیزی کردو
دوو باره گوتی:

خۆته وان نیوانیان باش بوو، کاک سپهریش کاریکی گونجاوی
هه بوو، که واته ری تی ناچیت سه ره نه جامیکی له و جو ره یان هه ییت.
نه سرین گوتی:

کاک جهواد تو خۆت چاک ده زانییت که پاره گرنگیه کی نه وتوی
له ژیا نی مرو قدا نییه و به و ئه ندازه ش کاریگه ر نییه که هه ندیک
هه ن وای بو ده چن. گرنگترین شت پیکه وه گونجان و خوشه و یستی
نیوانیانه که به داخه وه هه یچ یه کی که له مانه له ژیا نی جهیراندا نه بوون.
بیگومان سپهر جهیرانی خوش ده و یست، به لام جهیران چونکه
له پیشدا په یوه ندی له گه لیدا نه بوو، خوشی نه ده و یست و نه ی توانی
له گه لیدا بژی، تو که مامۆستاییت باش ده زانی که ده بی پایه و بناغه
به هیز ییت، تا کوو بتوانییت سه رکه وتن به ده ست به یییت، به لام زۆر

به داخه وه بناغه ی ژبانی ئهوان گهلیک بسست بوو و تا کوتایی
بهرده وام نه بوو. باش ده زانیت که ته و جوړه ژبانه سه ره نجامه که ی
به کوی ده گات، یان وه ک کچه پووره که ی من ریگای ته لاق ده گریته
به، یان له ناخه وه ده سوتی و هه ر چون بیته خوی ده ساچینی. یان
ئه گه ر که میک باوه ری لاواز بیته، خو کوژی به ریگا چاره ده زانی، که
به داخه وه ته وهش خراپترین ریگایه.

جهواد به وردی گوپی بو ته و قسانه گرتبوو، دلی به حالی جهیران
ده سووتا، به بوچوونی ته و، خه سار بوو که جهیران ئاینده یه کی
له و جوړه ی هه بیته، ئاهیکی دریزی هه لکیشاو گوتی:

به داخه وه! ژبان چ یارییه ک ده کات، له کاتی کدا که له جیگا که ی
هه لده ستا، گوتی: باشه من ئیتر ده مه ویت برپوم، کاتی وانهم
دره تگی کردوه. ئیستا منداله کان چاوه ری وانه کانیا ن. له و باره یه وه
زور نیگه ران بووم، ده مه ویت به جهیران بلیت نائومید نه بیته، خوا
گه وره یه. نه سرین تیگه یشته که جهواد بیریکی له میشکدایه و
له وهش که ئیستا ههستی به و عشق و په یوه ندیییه جهواد ده کرد
به رامبه ر به جهیران، زور دلخوش بوو.

جهواد له ریگادا له بیر ی ته و کیژه قریشته ئاسایه دا بوو که خوی
به خاتری دایک و باوکی چاره رهش کرد و ئیستاش ده بیته گوپی
له سه رکونه کردنی که سانی تر بیته. جهواد په یمانی به خودای خوی دا
که هه ر کاریک له دهستی بیته بو جهیران، دریغی نه کات. هه رچی

يېت ئهوان روژانيك عاشق و دلدارى يەك بوون. كهواته ده بوو
بيسهلمينيت كه بهراسى پابهنده بهعشقكهى خوښهوه، ههتا
ئهگەر بهگيانى خوښى تهواو بووين. بهخوى گوت:

ئيتىر ريگا نادم هيچ كهسيك ئازارى بدات، ناييت، ههتا ئهگەر
ئهو خوښى نهيهويت. من لهو سەرگهردانييه رزگارى دهكهم و
ژيانىكى خنجيلانه و عاشقانهى بۆ فهراههم دهكهم؛ ههرچهنده ناتوانم
وهك سپهر ئوتومبيل و مالى بۆ دهسته بهر يكهم، بهلام شتانيكى
گرتگتر ههن، ئهوانيش عهشق و خوشهويستين. پاشان
زه دهخه نهيهكى كردو بهمتمانهوه بهرهو قوتابخانه بهريكهوت.

بهلى، جهواد ههقى بوو، ئهو ده بوو جەيران رزگار بکات، کچيک
كه له بهر خوشهويستى دايك و باوكى چەند ساليكى له ژيانى خوى
بهههدهر دا. تا بهخهلكى بسهلمينيت كه ژيانىك لهسەر ماده بنيات
بنريت، درهنگ يان زوو ههرهس دههينيت. بهتايبهتى ئهگەر لهو
ژيانه دا خوشهويستى و عهشق جيگايه كيان نه بوو.

روژه كان بهم شيوهيه تيده پهرين. لهو ماوه يه دا جەيران
خوازيينيكهري زوري هه بوو، بهلام چونكه لهزه ماوه ندى يه كه مي دا
باوك و دايكى دهستيان تيوهردا بوو، ژيانىكى سەرکهوتوى نه بوو،
ئيتىر ئه مجاره يان دهستيان تيوهرنه دا. * چونكه جەيران خوښى
نه دهويستن هه مويانى رهت دهكرده وه. لهوانهيه چاوهروانى جهواد

* نەبەيت بهبۆجووني نووسەر دستيهوردانى نابەجى، ئەك دەستيهوردانى دروست و زەراره.

◆ پښتو ژبې ګڼه شوق ◆

پټ، نه و هک هندیک له کیږه کان نارو ووی کورېکی دهوله مهندي
نه بوو، به لکو ده یو بست ژيانیک ده ست پیکات که په یوه ندی و
عشق و لوریک تیدا بوونیان هه پټ و هه موو شتیک له جیګه ی خوی
پاریزراو پټ.

جهواد بیکار دانه پشتمو، هه ولی دها دایک و باوکی رازی بکات،
چونکه جهیران نافرته تیکی یوه ژن و ته لاق دراو بوو، کهم دایک و
باوک به وه رازین که هاوسه ریکی وا بو کوره کانیاں بخوازن، به لام
تهوان میان نه دها. جهوادیش ده یگوت:

یان جهیران یان هیچکس.

تهو که سیکې روشنبیر بوو، هه ست و تیګه یشتنیکې زوری هه بوو.
جهواد دهیزانی که ره سه نایه تی هاوسه ری ناینده ی گرته نه ک ژن
بان کچوونی. تهویشی باش دهزانی که جهیران له بهر نهو، نهو
به لابه ی به سه ر هات، چونکه ته گر عه شقیک له دلی جهیراندا
نه بوايه، یگومان ده یوانی که خوشه ویستی سپر له دلی خویدا
جیګیر بکات، دها نهو لهو کچانه نه بوو که له ژیانې هاوبه شی یزار
پټ.

روژیک جهیران سه رقالی خویندنه وه بوو، زهنگی ته له فون لیدا.
جګه لهو که سیک له مالدا نه بوو. ته له فونه که ی هه لگرت، دهنگیکې
ناشنای بهر گوی کهوت. دهنگیک که پیشان به بیستی هه ست
به دله کوته ده کرد و وه ک کوره روخساری سور هه لده گه را. بهلی،

ټهوه جهواد بوو. جاريكي تر زهنگي ليدابوو كه له گهل جهيراندا په يوه نديي نوي بكا ته وه، بهلام جهيران موله تي نه داو ته له فونه كهي داخست و چوو ژوره كهي خو. تاكوو لهو بارودوخه خو رزگار بكا، بهلام جهواد ده سته ردار نه بوو، بهرده وام زهنگي ليدهدا و له گهل هر زهنگيكي ته له فونه كهدا بيرگه ليكي نوي ده خسته يادي ټهوه وه. ټيتر نه يده ويست وهك رابردوو بير بكا ته وه، بهو هويه وه چوو خواره وهو ته له فونه كهي هه لگرت:

بهلي فهرموو.

جهواد: سلاو جهيران خان، حالت باشه؟

جهيران: سلاو بو توش كاك جهواد، سوپاست ده كم.

جهواد: بوچي له گهل ييستي دهنگي مندا ته له فونه كهت داخسته وه، ماناي تا ټه و راده يه له پيش چاوت كه و تووم جهيران خان؟ جهيران كه بهوردي گويي بو شل كرده وو، له ييستي ټه و قسه يه توړه بوو و گوتي:

كاك جهواد تكات ليدده كم وازم ليينه، من چيتر كچه كهي پيشان نيم. من ټيستا كه سيكي شكستخواردووم، ده زاني ياني چي؟ من وازم له زيان هيناوهو له قولبي گريانيدا، جهواد كه له ييستي ټه و قسانه نيگه ران ببوو، گوتي:

من چاوه پرواني ټه م قسانه م له تو نه ده كرد، ناييت ناثوميد بيت، كه واته ټه و هموو قسه و هه والانه چي بوون؟ درو بوون؟ من

ئێستاش خۆشم دهوێ، ئامادهم زهماوه ندت له گهل بکهه. تکتا
لێده کهه ئهمجاره یان به هانه مه گره. جهواد ده یگوت و جهیرانی
گوێی گرتوو. جهیران باش ده یزانی که باوکی ئهمجاره ش رازی
ناییت. کهوايه بو ده ییت جهواد ده ستخه رو بکتا، ههر له بهر ئه وه
گوئی:

تو ئاگات له رهوشی باوکی من نییه، باوکم پێشتر
به زهماوه ندد کردنی من له گهل که سیکی کهدا سه ریچی کرد، ده زانم
ئهمجاره ش به هانه یه ک دینته وه، ههر بویه تکتا لێده کهه خوت
به ئیپانه کردن مه ده. له بهری بنه ماله ی ئیوه وه دیسان په سندی
ناکات. زور باش ئه وه ده زانم. جهواد هاته نیو قسه کانی جهیرانه وه
گوئی:

تو خوت چی؟ ئایا بوچونی تۆش ههر وایه؟ چیتر منت خوش ناوی،
وه لامم بده ره وه تکتا لێده کهه. به لای منه وه زور گرتگه، ئه گه
بزانم خوشه ویستی جارانت بۆم نییه، دلنیا به که نابمه هو ی
بیزاریتان.

جهیران بێده نگ بوو و هیچی نه گوت. به بێدهنگی جهیران، هه موو
شتیک بو جهواد ئاشکرا بوو. جهواد تیگه یشت که هیشتا که میک
عه شق له دله بچکولانه که ی جهیراندا ماوه. سه ره نجام خه زانی ژیا نی
جهواد کوتایی هاتوو، به هاری رازا وه چاوه پروانی ده کرد، جهواد
خه نده یه کی کردو گوئی: بێدهنگی نیشانه ی رازی بوونه، کهوايه

بوکه خان تو رازیت؟ من چاوه پروانی هم ساته بووم، جهیران زور به کورتی گوتی:

نه، جهواد ئاغا، بیده نگی همیشه نیشانه ی رازیوون نییه. بههله دا نه چیت. جهواد دلی توندیوو، مانای قسه که ی جهیرانی نه ده زانی. یانی هموو ناروه کانی تیکشکابوو، کاتیک ده نگی پیکه نیی جهیران له تهله فونه که وه بهرز بویه وه، جهواد تازه هستی به گالته و گه پی جهیران کرد بوو، هه ربویه به ییزار بیه وه گوتی: گولی خوت کرد، هممه قهرز بیت به لاته وه. باوهر بکه ئه گهر دایکم له مه تبه خه که دا نه بوايه، سهری خوم دها به دیواره که دا. جهیران که نارام ببویه وه، گوتی:

نه جهواد ئاغا، سهرت به دیوار دا مه وه. چونکه له داهاتودا کارمان پی ده بیت. دواپی من رقی خوم به سهر کیدا هه لیر پترم. هه ردوکیان قاقا ده ستیان به پیکه نین کرد. پیکه نیینیک که له ناخی دلی هه ردو و کیانه وه بهرز بوویه وه و کاری له دلش ده کرد. پاش ئه وه ی که پیکه نین کوتای هات، جهواد به نارامی گوتی:

باشه جهیران گالته و گه پ وه لاوه بنی، گرتک تو ی، تو رازی بیت که سانی تر به لای منه وه جی بایه خ نین رازی بن یان نه. پاشان گوتی: بهرای من مروؤ ده بیت به رده وام ئومیدی به خودا هه بیت، چونکه هه ر ئه وه که کاره کان ریکده خات و پاشان به هیمنی گوتی: سهره نجام ئیمه پیکه وه زه ماوه ند ده که یین، چیر ریگه ناده م که سییک

تۆم لی زهوت بکات. شاهیکی دریژی هه لکیشا و گوتی: تۆ هه
له سه ره تاوه هی من بووی، به لام هیچ کهس له وه نه گه یشت.

جهیران به له سه ره خویی به جوړیک که ته نها خویان بییستن، گوتی:
ژیان له گهل تۆدا تاکه ئاره زووی من بوو، به لام وادیاره خه ریکه
به ئاره زووه کهم ده گهم. له گهل بیستنی زهنگی ده رگا کهدا جهیران
مالئاوایی له جهواد کرد.

زستان بوو، ههوا سارد، به لام تینیکی بی وینه له دلی جهیراندا
به ریا ببوو. شهوی پیشوو به فریکی زۆر باریبوو. کاتی که به یانی له خه و
بیدار ببوو یه وه، له په نجه ره که وه له ده ره وهی روانی، سپیتی زهوی
له چاوه کانی ده دا، به بیینی نه و دیمه نه خوشحال بوو، وه ک مندا ل
به ره و خه وشه که چوو، به یادی ده ورانی مندا لی تۆپه له به فری
دروست ده کردو به ره و لای په نجه ره ی مه تبه خه که ده یه او یشت،
دایکی که له مه تبه خدا سه رقالی ئاماده کردنی نانی به یانی بوو،
هه ستیکرد شتی که دای له شوشه ی په نجه ره که، کاتی که چوو بو لای
په نجه ره که، له پشتی په نجه ره کهدا جهیرانی بیی که سه رقالی
باریکردن به به فره و ئامازه ی بو ئه ویش کرد که بجیته خه وشه که وه،
له پاش جیا بوونه وه ته لاقدانیه وه ئه مه یه که مین جار بوو که جهیرانی
به خوشحالی ده بیی، له وهی که دووباره هه ستیکی تازه ی بو دروست
ببوو، سوپاسی خودای کردو به ره و خه وشه که ههنگاوی نا.
له سه ر میژی ناخواردن جهیران سه یریکی دایکی کرد و گوتی:

دایه؟

دایکې که له شپوهی قسه که یدا هه ستیکرد که داواکاریه کی هه یه
به نارامی گوتی:

به لې؟

جه یران که خه ریک بوو یاری به چایی ناو پیاله که ده کرد،
به له سهر خوږی به سهر هاته که ی نیوان خوږی و جه وادی بوو باسکردو
نه ویش به بی نه وهی که هیچ بلې پیده تگ بوو. ترس
له هاوسه ره که ی نه وی ناچار به پیده نگی کرد، چونکه ده یزانی که
نارازیبوونی باوکی بهم زه ماوه نده چ کاره ساتیک ده خولقینی. به لام
ناره زووی ده کرد که کچه که ی به خواستی خوږی بگات، بهو حاله وه
زه رده خه نه یه کی بوو جه یران کرد که جه یران مانای نه وه
زه رده خه نه یه ی به هیوادار بوونی ټاينده لیکدایه وه. باوکی جه یران
له پاش ته لاقدانې کچه که ی ټیتر روخوشیه که ی جارانی نه ماوو،
له گهل جه یران دا وه ک غه ربه کان هه لسو که وتی ده کردو
خوشه ویستی و میهره بانیه کانی خوږی لیبریوو، روژیک که له شوینی
کاره که یه وه هاته وه مال، جه یران چای بوو برد، به بی نه وهی که
ده ستخوږشی لیبکات، چاکه ی لیوه رگرت، به تیله ی چاو سه یریکې کرد
که مانای نه وه بوو برؤ، به لام جه یران له و جوړه قسانه سهر سه خت
تر بوو، هه ربویه له جیگای ته نیشتی نه وه وه دانیشیت، باوکی سهر قالی

خويىندىنەۋەي رۇژنامە بوو، لەۋىدا ھىچ بايەخى بەبوونى جەيران
نەدا. جەيران لەو ھالەتە ماندوو بوو، لەدلى خويىدا گوتى:

ئاخر تاكەي، پارىزگارىش سنوورى خوى ھەيە، بەنىگەرانييەۋە
گوتى: بابە گيان، چاكەتان سارد بويەۋە، بىخۆرەۋە، باۋكى
ئەمجارەشيان بەھاي بۇ قسەكەي ئەو دانەنا و سەرقالى كارى خوى
بوو، جەيران دووبارە گوتى:

بابە گيان، بۇچى قسەم لەگەل ناكەي؟ بۇچى ۋەك جاران
لەگەلدا مېرەبان نيت؟ من كچى تۆم، كچىك كە ئەگەر سائىك
ئەۋت نەدىبا، ئۆقرەت ليدەبرا، ئىستا چى بوە؟ خۆشەۋىستى باۋك و
فەرزەندىمان چى لىنات؟ باۋكى سەيرى پيالە چاكەي كرد كە ئىتر
سارد بويەۋە بەكەلكى خواردنەۋە نەدەھات، پاش كەمىك
يىدەنگى، بەتۈرەيەۋە گوتى:

من لەگەل تۇدا تواناي قسەكردنم نىيە. كەۋايە بەم قسە :
پروپوۋچانە سەرم مەيەشىنە. جەيران بەداماۋىيەۋە روۋى لەباۋكى
كردو گوتى:

بۇچى بابە، بۇچى؟ مەگەر من چ كارىكم كردو؟ خۇ پياۋم
نەكۈشتو، باۋكى بەتۈرەيەۋە نەراندى بەسەرىدا و گوتى:
ئىتر دەتەۋىت چى بكەيت، برىا پياۋت بكوشتبا، برىا بمردايەيت،
تۇ ئاپروۋى منت برد، تۇ منت لاي براكەمدا سەرشۆر و شەرمەزار

کرد. به دهستی خۆم مارم پهروه ده کرد، حه یف بۆ ئه وهه موو
زه حمه ته م حه یف.

چه یران توانای بیستی ئه وه جوړه قسانه ی نه بوو، گریان بیی
گرنبوو، کۆنترۆلی خۆی له ده ستدا و به کول دهستی به گریان کرد و
رووی کرده باوکی و گوتی:

بابه من مافی ژیانم هه یه، من مافم هه یه که هاوسه ری ژیانم بۆ
خۆم هه لێژێرم. به لām ئیوه ئه وه مافه تان له من زهوت کردوه...
ئیوه... ئیوه... منتان به پاره و سامانی سپهر فروشت. هه سه ته کانی
منتان له ناو برد. له حالێکدا که بیری له روژانی رابردوو ده کرده وه
به گریان هه وه گوتی:

تۆ ده زانی که من له ماوه ی ئه وه دوو سا له دا چ ئازاریکم چه شتوه؟
نا بابه گیان ئاگات لی نییه، نازانی کاتیک ژن و میردیکم ده بیی که
به راستی یه کتریان خوش ده ویست چ هه ستیکم لا دروست ده بوو،
له کاتیکدا که میردیشم هه بوو، شه وان به ته نهایی چه ندین کاتژمیر
ده گریام. من تینووی عه شق بووم، تینووی که میک خوشه ویستی،
به لām به داخه وه هه یچ کهس قسه ی منی وه نه گرت، هه یچ کهس
هه ستی پینه کردم، هه تا تۆش بابه گیان.

باوکی که زۆر توره ببوو، زلله یه کی توندی له روخساری چه یران دا
و گوتی:

تو... تو ټوټه هوی تهوی که نیوانی من و تاقه براکم بهم
 شیوه یی لیبیت. نیستا چاوه پروانی تهوی که ههستت پښکم؟
 بههلهدا چوی کچی نه فام. تو شایسته ی سپهر نه بووی، دنا
 هاوسه ری زیانی ده بووی، دنا له گه لیدا ده ژیا ی. به ده تگی بهرز
 گوتی:

له پیش چاوم ونه تا نه مکوشتوی.

تهو تاراده یه کی زور ههستی بریندار ببوو، له پاش خوار دنی
 زلله که به گریانوه روښته هوشه که وه. سائیکی تال بوو، به خوی
 ده گوت:

بهم حالوه چون ده توانم له گه ل جهواددا زه ماوه ند بکم.
 زه ماوه ندی له گه ل جهواددا تنها له نه ندیشه دا ده بین.

دایکی له مه تبه خه که گوئی له قسه کانیاں گرتیوو، لهوی که
 په یوه ندی گهر موگوری تهو خیرانه به مجوره سارد ببویوه،
 نیگه ران بوو، به لام دهی توانی چی بکات؟ هم باوک و کچه ورکیان
 له یه ک گرتیوو، دیار نه بوو که نه نجامی یارییه که به کوی ده گات.

جهوادیش بیکار دانه نیشتیوو، هرچند که باوک و دایکی پیان
 لیکردبوه که وشه وه که تهو بو ژیان ناشیت، هرچند که جهواد
 ده یگوت و تهوان که متریان ده بیست و هرچندیش خوی لاده دا،
 بیثاکام بوو، تا تهو بوو بیریک به می شکیدا هات، به باشی شن و
 کهوی کرد و تیگه یشت که جگه لهوه چاره یه کی تری نییه. دواچار

دهبوو جهیرانیس لهم کیشهیهوه بئالینی. روژیک که باوک و دایکی
جهیران بو کاریک چووبونه دهرهوه، نهو تهلهفونی بو جهیران کرد.
پاش سلاو و نهحوالپرسی کیشهکهی بو روون کردهوه، دووکهل
لهسهری جهیرانهوه بهرز بوویهوهو نهو کاره ی بهکاریکی نهشیاو و
نهگونجاو وهسف کرد. بهلام جهواد هیوای نایه بهرو گوتی:

ئه گهر کهمیک ههولبدهین نهو کاره بهئهنجام دهگات. جهیران
پهسهندي نهکردو بههانهی هینایهوه. نهو لهراستیدا نهیدهتوانی
نهو کاره ئهنجام بدات، چونکه باوکی وهک بهربهستییک لهسهر
ریگاکهی خو ی دهبینی و نهو کارهش مهترسیدار. جهواد که نائومی
ببوو، بهنیگهرانییهوه گوتی:

گوی بگره جهیران، خیزانی ئیمه و ئیوه ههردوو لایان نارازین،
ریگایهکی تر نییه، ئه گهر درهنگ پی رابگهین، لهوانهیه نهو
ههلهشمان لهکیس بچیت و ئیتر هیوایهک نهمییت. پاش بیر
لهبوچوونهکهه بکهرهوه. ئه گهر بهچاکی دهزانیت بهدایکیشت بلی.
لهبیرت نهچیت بیر لهقسهکانم بکهرهوه. پاش مالئاوایی جهواد،
قسهکانی وهک خوره بهربوه گیانی جهیران، لهذلی خویدا تاوتویی
دهکرد، بهرنامهکهی جهواد نهو بوو لهگهل نارهبایهتی گهورهکاندا
نهان نهیاندهتوانی پیکهوه زهماوهند بکهن، کهوایه دهبوو بهیریکی
بههرهتی بکهنهوه تاوو بتوانن بهیهک بگهن. بو دواچار رهزامهندي
دایک و باوکیان بهدهست بهینن. بهبوچوونی نهو هاوسهرگیری نهینی

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

باشترین ریگاچاره بوو، چونکه نهوان ههردوو کیان ژیر و پیگه یشتوو
 بوون و نه یانده توانی چاوپوښی له خواست و مافه راسته قینه و
 سروشتیه کانی خوځان بکهن، زه ماوه ند فهرمانیکې سروشتی بوو
 که واته چ که سیک بو جهواد له جهیران باشتره، نهو بریاری دابوو
 له پاش ماره برین بچیت بو "ته بریز" شوینی له دایکبوونی خوۍ و
 ماوه یه که له مالی "نیرگس" ی خوشکیدا بمینیته وهو بهرده وامی
 به ژیان بدات. تا ناشه که ناوی ده که ویت. باوک و دایکی ههست
 به ههله که ی خوځان ده کهن. نه م بیر کردنه وه یه بو جهواد گهلیک
 شیرین بوو، چونکه بهو نارهمزوه ی ده گات که سالانیکه خهونی پیوه
 ده بینیت، به لام زوړیش نیگه ران بوو، نه گهر جهیران رازی نه ییت،
 نه وسه چی؟ به خوۍ ده گوت:

خودایه یارمه تيم بده، من تاوانیک نه نجام نادهم، گه وره ترين
 خواستی ئيمه یان نایه ژیر پیانوه، نه گهر نه مه بی ریزیه،
 به گه وره یی خوت بمانبووره.

جهیران به باشی نه زانی که نه م باسه بو دایکی روون بکاته وه،
 بیگومان نهو ریگای کاریکی له مجوره ی پینه ده دا. نهو ته نها ده یتوانی
 نه م نه یینییه به نه سرین بلیت، ته نها نهو بوو که ده یتوانی له م کاره دا
 هاو کاریان بکات، جهیرانیش بریاری خوۍ دابوو، نهو له دلی خویدا
 وای بیر ده کرده وه که نیگه رانییه کانی دایک و باوکی چهنه روژیک

زیاتر ناخایه نیت، به لām ژیان هه لیکه، ئەو نهیده توانی کامه رانی و به خته وه ریه کانی خۆی له بهر خزمه کانی باوکی بنیته ژیر پی.

جهواد پیاویکی دیندار بوو، جهیران دهیتوانی پشتی پی بیهستی و باوه ری پی هه بیته. به و پیه ریگهی خۆی هه لێژارد، بو تاوتویکردنی ئەم بابته له گه ل نه سرین دا، به ره و لای ئەو هه نگای نا. له نیوانی ریگادا هینده بیرو هوشی سه رقالبوو که نه یزانی کوپرا گه شته ئەوی. پاش ئەحوالپرسی له گه ل پوری و میردی پووره که ی چوو ژووریکی تر و باسه که ی له سیر تایاز بو نه سرین گیرایه وه، ئەویش له سه رسورماندا چاوه کانی بچوک بووونه وه. به حه په ساوی گوتی:

گوپیگره جهیران، تو کاریکی هه له ناکه یته، به لām بیرت له سه ره نجامی کاره که کردۆته وه، پاشان باوک و دایکت چی؟

جهیران به خیرایی گوتی:

به لی، به لی بیرم کرده وه، بیرم له هه موو شتیگ کرده وه، ئەوان به مکاره رازی نین، تۆده لیبته دهست له سه ره دهست دانیم و چاوه پروانی هه ر کاره ساتیک بم که له خۆوه روبدات. نا نه سرین ئیتر ماندوو بووم، ئیتر زۆرم قسه و قسه لۆکی خه لکی به گویداچوو، بابهس که سیکی تر بریار له باتی من بدات، باوه ریکه چیتر توانام نه ماوه. ئیتر نه سرین قسه په کی بوگوتن پینه بوو. ئەو ده یزانی که ئەو دووانه بیران له سه ره نجامی کاره که کردۆته وه، جهیران له ژیاندا ئەزموونی هه بوو، جهوادیش مامۆستا بوو. به بوچوونی نه سرین

خواهوند ئەو دوانەى بۆیە کتر دروست کردبوو، کەوابوو بەلگەیهى
نەبوو بۆ جیاپوونەوهیان لەیه کتر.

جەیران کە گریان گەروى گرتبوو، ڕویکردە نەسرین و گوتى:
تەنبا تکایە کم لیت هەیه، لەپاش ڕۆشتن، با پورم لە گەل دایکەدا
بدوى و قەناعەتى پێبکات. حەزم نەدە کرد کێشە کە بەوشیوێه
برواتەپیش، بەلام لەوانەیه قەدەورى من بەم جوړه بوییت و خودا
ئەمەى لەچارەمان نوسییت. فرمیسک لەچاوه کانی بەرپوونەوه و
بەپشتى دەستى فرمیسکەکانى سړى و گوتى:

دایکم لەپاش خودا بە تۆ دەسپێرم. نەهێلى بەتەنهاییت.
ئەو ڕۆژانە جەیران ڕەوشیکی سەیرى هەبوو، لەمالدا پیاسەى
دەکردو چووبووە جیهانى ئەندێشەوه، سەبرو ئارامى نەبوو. دەستى
دەکردە ملی دایکى و ماچى دەکرد، سەرى دەخستە سەرشانى و
دەگريا. هەرچەند دایکى لەهۆیه کەى دەپرسى وەلامىکى نەدەبیست،
ئەو گەلیک نارەحەت بوو، هیچ کاتیگ لە دایکى دوور نەکەوتبوو،
بەلام دەبوو چ کارىکى کردبا، ناچاربوو بیر لەژيانى ئایندەى بکاتەوه،
ئەو نەیدەزانى کەسەرەنجامى بەکۆى دەگات، هەر لەبەر ئەوه
نیگەرانی و دلته تگییه کى تاقەت پڕوکینى هەبوو، لەگەل ئەوه شدا
نەیدەویست جەواد لەدەست بدات، ئەو جەوادى زۆر خوێش
دەویست، هەرئەوه بوو کە لەمانەوه پەشیمانى دەکردەوه و بۆ
ڕۆشتن پەلى دەکێشا.

تەلەفۇنى بۆجەۋاد كىردۈۋ پەيمانىيان بەيەكتەر دا، پەيمانى
ۋەفادارى، پەيمانى پىكەۋە بوون. جەيران بەجەۋادى گوت:

من پاش خودا بەتۇ نىازمەندىم، بۇ ماۋەيەك دوورى لەۋاك و
دايىم بەگىانم دەكرىم، تاكو لەئائىندەدا ژيانىكى خوش و بەختەۋەر
لەگەل تۇدا دەست پىيكەم. جەۋاد كە لەخۇشياندا جىگەي بەخۇي
نەدەگرت بە خوشحالىيەۋە گوتى:

باۋەرت پىم ھەبى، ئىمە ئىتر ھىچ كاتىك بەتەنھا نابىن، بۇ
ھەمىشە ھاۋرى و خوشەۋىستى يەك دەبىن. نىگەرانى باۋاك و
دايىكت مەبە، ئەۋان رۇژىك لە قسەكانى ئىمە تىدەگەن، ۋە بە
ئامىزى كراۋە ۋە پىشۋازىمان لىدەگەن، خوداۋەند بۇ خۇيشى
يارمەتىمان دەدات، ئەۋ قسانە جەيرانىيان لە سەر كارەكەي
سورتر كىرد.

"خه ونی ژيان"

به يانی روژی دواتر ده سپیکی جیابوونه وه له خیزان و کوتایی
ته نهایی نهوان بوو، نهو به خیرایی خوئی ناماده کرد و کهل و پهل
پیوستیشی له گهل خوئی هه لگرت، باوک و دایکی له خه ویکي خوشدا
به جی هیشت و به خه م و مهراقیکی زوره وه لیان جیابویه وه و
رینگایه کی سهختی گرت بهر، که برینی گه لیک دژوار و کوتاییه کهیشی
نادیار بوو. جهواد له سهری شهقامه کهدا چاوه ری بوو، کاتیک
جهیرانی یینی له شوینی خوئی وشک بوو، نهو دهیزانی که جهیران
له بهر نهو خیزانی خوئی جیهیشتووه و تاینده یه کی پرله هه ورازو
نشوی گرتو ته بهر. جهیران ورد ورد له جهواد نزدیک بوویه وه و له
شهرماندا سهری داخست، جهواد بزه یه کی کردوو کوتی:
سه ره تا پیش هه مووشتیک به خیر هاتنیکی گهرمت لیده کهم،
دووهم له وهی که ناماده بوویت و منت به هاوبه شی ژيانی خوت
قه بولکرد گه لیک سوپاست ده کهم.

جهيران به قسه کانی جهواد پیکه نین هاته سه رلیوه کانی و بو
ساتیکی کورت غمه کانی فهراموش کرد. کاتر میتر ۷ ی بهیانی بوو
نوسینگی ماره برین هیشتا ده ستیان به کار نه کرد بوو، هه ربویه
که مینک خویان به گفتو گووه خهریک کرد تا کو به خیرایی کاتیان لی
بروات. هه رواش بوو، چوتکه کاتیک جهواد سهیری کاتر میتره که ی
کرد، کاتر میتر ۸/۵ بوو. ته ماشایه کی جهیرانی کرد،
له بیر کرد نه وه دابوو، نیگه رانی و دلته تگی له چاوه کانیدا به روونی ده
بینرا. له وهی که جهیرانی له ته نیشت خویه وه هه ست پیده کرد
خوشحالبوو، ته نها ترسی نه وهی هه بوو که دوباره له دهستی بداته وه،
هه ر به وهویه وه گوتی:

نه وه نزیکترین نوسینگی ماره برینه، نه گه ر رازیت بایک هه
بروین، وه هه ردوکیان به ره و چاره نوسی خویان که وتنه ری.
له خزمانیان که سییک له وی نه بو که بیته شاهیدی ماره برینه که یان.
حاجی ماموستا به سه ر سورمانه وه چاوی تیبرین و گوتی:

نیوه که سییکتان نیه که بیته شاهیدی ماره برینه که تان؟

جهیران و جهواد سهیریکی یه کترینیان کردو له شه رماندا
سه ریان داخست، حاجی ماموستا گوتی:

گرفتیک نیه، شاهیدی راسته قینه به سه رمانه وه یه، ته نها پشت
به و بههستن. دلوییک فرمی سک وه ک مرواری له چاوه چاوانه کانی
جهیران به ربونه وه، جهواد به نیگایه کی روون و پرماناوه نارامی

• پێوه ژێتکی عاشق •

کردهوه. ههردوکیان بهوه خوشحالبوون و پیرۆزیاییان لهیه کترکرد،
 حاجی ماموستانش به خوشحالی ئهوان دلخۆشبوو هیوای بهختهوهری و
 کامهرانی بۆ خواستن، جهیران ئیتر ترس له دایدا باری کردبوو،
 ئهو ئیتر هاوسههاری ههبوو دهیتوانی تهکییه گایه کی باشییت بۆی
 لهو سانهدا جهیران سهیریکی جهواد دی کردوگوتی:

من خهو نابینم؟ یانی بیدارم؟ یانی خه و پهژاره کوتایی هات؟
 جهواد زهرده خه نهیه کی کردوگوتی:

بهلی خوشه و یسته کهم تۆ به ئاگی، بهلام هیشتا خه و کوتایی
 نه هاتوو. ئیمه هیشتا له سه ره تاداین و گیشته گهلیکی زۆر ههیه که
 دهینت به هاوکاری یه کترین له سه ره رێگا کهمانی لایه رین. جهواد
 دهستی جهیرانی له ناو دهست ناو به ئارامی گۆشی و نیگایه کی
 ماناداری لیکرد و گوتی:

ئیتتر هیچ کهسیک ناتوانییت بیته نیوانمان و لیکمان بکات، هه
 کهس، هیچ کهس.....

کهسیان نانی به یانیان نه خواردبوو، خوشحالی له راده به دهه
 برسیتی له بیر بردبوو نهوه، بهلام دهنگی زیرو ههیه که دهی جهواد
 یادای هینایه وه که برسیهی، پیکه وه چوون بۆ رستوران تا کو
 خواردنیک بخره به ردلیان و زیان و سه فهره که یان پیکه وه له یه ک
 کاتدا دهست پیکهن.

باوکى جهيران دهستورى واپو پيش نهوې بچيت بو سهرکار،
 سهرى له ژووره کي جهيران دېدا، ماچيکى روخسارى ده کردو پاشان
 بهرې شويني کاره کي ده چوو، بهلام پاش زماوه ند کردن و
 ته لاقدانى نهو، باوکى به بيدهنگى ده چوو ژووره کي و ته نه
 تماشاي ده کرد، نه مجارېش وهک پيشې مه ميشې نهو کاره
 کرد، بهلام نه مجارېان جهيرانى لي نه بوو، نهو به شېرزي هاته
 خواره و سهرى له حوشه کدا، بهلام له وېش نه بوو، له ورته
 ورتى نهو نه قدس خانميش له خه و بيدار بوويه وه. کانېک ناتادارى
 روداوه که بوو ده تگوت سه هو لاو به سهرېدا کراوه، بهو حاله شه وه
 خوى به خوښ سارد نيشاندا و تاکو بيرېک بو چاره سهرى کيشه که
 بدوزينه وه، هه ربه و هوپه وه زمرده خه نه په کي ده ستردى نيشاندا و
 گوتى:

نيستا زانيم، جهيران بريار بوو له گېل نه سرېندا سهرېک له
 پيشانگاي کتيب بدهن، بيگومان پېکه وه روشتوون. باوک به سهر
 سورمانه وه گوتى: کتيبى چي ژنه که؟ بهم به ياني زووه، ده زاني چي
 ده نييت؟

دايک که کم کم خه رېکبوو ده سته پاچه ده بوو، له پردا گوتى:
 جهيران گوتى به يانيان نارام تره به ناساني ده توانين کتيبې کان
 تماشاکه ين، چوزانم ناله م قسانه....

پښتو ژبېکې عاشق

ئو هیشتا دنیا نه بڼو، به لام بهو حاله وه پاش خوار دنی نانی
به یانی ریځه ی بهره و کاری گرت بهر.

نه قدس خانم هه ولبوو، سهری له ژوروړه کهی جهیراندا، هه موو
شوینیک ریځ وپیک بوو، به دله خور په وه تاکی کانتوره کهی جهیرانی
کرده وه، به لام به هه موو سهر سوړ مانیکه وه له سهر ته خته که
دانیشت، چونکه ههر چی که لوبه لی پیویست و ناسنامه کیشی له گیل
خوی بردبوو. زانی چی له ژیر بهر دایه. به پرتاو چوو خواره وه
وته له فونی بو مالی خوشکه کهی کرد، به دری ته له فونه کهی هه لگرت
و پاش سلاوو نه حوالپرسین، نه قدس خانم گوتی:

به دری گیان دهستم دامینت، جهیران روشتوو.
به دری که له قسه ی خوشکه کهی هیچ تینه گه یشتبوو گوتی:
به روونی بدوی، بزانه چی بووه؟
نه قدس خانم به گریان وه گوتی:

سهره نجام جهیران کاری خوی کرد، ئو روشتوو، ئه م به یانییه
زوو بو ی دهر چوو، ئیستا نازانه چ وه لامیکی باوکی بدهمه وه.
به دری که بابه ته کهی زور به هه ند وهر نه گرتبوو گوتی: نه بابه،
له ههر کوی بیت سهر هه لده داته وه، نیگه ران مهبه، خیرا وهره
بوئیره تابزانین ده توانین چ کاریک بکهین.

نه قدس خانم هیچ چاره یه کی نه بوو ده بوو پروات به لکو له وانه یه
جهیران قسه یه کی بو نه سرین کرد بیت.

به بئزارييهوه بهره و مائی بهدري كهوته رى. له نيوانى رىگادا له خوداي ده خواست كه جهيران لههر شوئيكت ههيه تاكو نيهوه رۆ بگهريتهوه، بهلام ئهوه مهحالبوو: چونكه جهيران رىگاي خوى ههلبزاردبوو. نهسرين سهههتا نهپويست قسهيهك يكات، بهلام ئيتر لهوه زياتر بهباشى نهزاني بيشاريتهوه و ههرچي كه بينيبووي و بيستبووي بۆي باسكردن و لهكوئاييدا گوئي:

پوری گیان نیگہران نہیئت۔ جہیران ٹیتر منال نییہ۔ خوئی
دہزانیئت چی دہکات، ئەو خەتایہ کی نہبوو، ئەگەر درەنگ
بجولایہ تەوہ لەوانەبوو گیرۆدە ی داخوازیکی تر بیوایہ.
سەرەنجام چی؟ پۆری گیان دہیئت بیوری، بەلام تۆو ھاوسەرە کەت
گەلیک خوویست بوون، من لەناخی دلمەوہ خویشحالم کە جەیران
بەئارەزووی خوئی گەیشت.

يڳومان ٿه قدس خانم مافي بهوان دها ، به لام چ كه سيڪ
 دهو وه لامى باوكى بداته وه؟ ٿايا ٿه ویش بهم قسانه رازی دهو،
 دايكى نه یده زانی له وهى كه جهیران به ٿاره زوى خوئ گه یشته وه
 خوشحال بیت يان نيگه رانی ٿاينده بيت.

نیوه‌پۆ باوکی گه‌پایه‌وه مال، نیگه‌ران نه‌بوو، چونکه به‌یانی
هاوسه‌ره‌که‌ی تا راده‌یه‌ک دنیای کردبوو، به‌لام دله خوریه‌یه‌کی
زۆری هه‌بوو، سه‌ره‌تا پرسیا‌ری جه‌یرانی کرد؟ ئه‌قه‌ده‌س خانم
منجه‌ منجیکی کردو چیت‌ر بواری شاردنه‌وه‌ی نه‌بوو. سه‌ره‌نجام ده‌بوو

• پینو ژنیکی عاشق •

راستییه که ی بلی. هیواش هیواش دهستی به قسان کرد به جوری که
که نه و سه کته نه کات:

نه زانی چیه پیاوه که، خه تاي خومان بوو، ئیمه نه ده بوو ئه ومان بو
زه ماوه ند ناچار کردبا، به ئه سته م ئه م قسانه ی دهرده بری،
هاوسه ره که ی به سه ر سورمانه وه گوئی بو قسه کانی ئه قدس خانم
گرتبوو، به په شو کاوییه وه گوئی:

ده زانی ده ته ویت چی بلییت؟ له باره ی کیوه قسه ده که ییت؟
ئه قدس خانم به ده سته پاچه یی گوئی: ده ی دیاره له باره ی
جهیرانی کچمانه وه ده دویم.

ئه مجاره ش ئه و هیچ له قسه ی هاوسه ره که ی تینه گه یشت،
سه ره نجام ئه ویش بی په رده روونی کرده وه، که کچه که یان له گه ل
جه واددا زه ماوه ندی کردوو و له شار چوونه ته دهره وه.

دو که ل له سه ری باوکی جهیران بهرز بویه وه. هاواریکی کزی
کردوو له کاتیکدا که دهستی به سه ر دلیه وه گرتبوو و که وته
سه رزه وی، ئه قدس خانمیش به شپه رزه یی له و حاله ی هاوسه ره که ی
قیژاندی، دواچار یه کیک له و هاوسیکان هات به هاواریانه وه و ئه وی
که یانده نه خوشخانه. پزیشک دوا ی پشکنینی وردی نه خوشه که
داوای هاواری نه خوشه که ی کردو گوئی:

خوږ په یه کی زوړ کاریگری لیکه و توه و کریمانی سه کته ی زوړ
لیده کریت، ده پیت زوړ ناگات لئی پیت وه گه رنا له وانه یه جاریکی تر
لیبدا ته وه.

نه قدس خانم ده سته و دامینی پزیشکه که بوو پیی گوت:
جه نابی پزیشک، ده پیت چی بکه، تونانوانیت کاریک بکه پیت
تا کو نه و مترسییه نه مینی؟ پزیشک گوتی:
نه و ده پیت چند روژیک له ژیر چاودیریداییت، له راستیدا
ناتوانین هیچ شتیک بلین. تاسی روژ مترسی سه کته بوونی هیه،
نایا پیشینه ی سه کته ی هیه؟ نه قدس خانم گوتی:
نه جه نابی دکتور، بیگومان دلی ده گیرا، به لام نه ک بهم
سه ختییه.

پزیشک گوتی:

نه هم جوړه سه کته هوکاری توره ییه، ده پیت ناگاداری بیت،
فشاریکی د پروونی به هیژ کاری تیکردوه، به لام نیگه ران مه به، تو
بفرموو پشوبده، نیمه خو مان ده زانین چ کاریک ده کهین، دایه گیان
فرموو، فرموو.

له وهیکه ژیانین دوچاری نه و هه موو گرفته بیو نیگران بوو،
به دری دلنه وایی ده کرد، له نه خوشخانه دا یارمه تییه کی زوریاندا تا کو
هه ست به ته نهایی نه کات.

جهيران وجهواد له دهسټيکي ريگادابوون، ريگايهک که سهختيپهکي زوري ههبوو، بهلام نهوان پهيماني هاوکاري و هاوپريهتيپان بهسټبوو، بويه پيوستي به نيگه راني نهبوو. سهفهرکردن به شهمندهفهرپان ههلبزاردبوو، قسهي زوريان ههبوو که سهردهماننيک له دلياندا ببو بهکري، نيسا دهبوو ههلبريزن. جهيران نازاريکي زورتري چهشتبوو، بهلای نهوهوه نهو ماوهي ژياني لهگهل سپهدا، بيرهوهريپهکي تال بوو. وههيج کاتيک نهيدهتواني نهوساتانه لهبيربکات. کاتيک بيری لهوساتانه دهکردهوه چاوهکاني خهم وکهسهر دايدةگرت. جهواد ليی رامابوو گوتي:

چيه جهيران؟ بوچی نيگه راني؟

جهيران که ساتيک بوو جهواډي له تهنيشتي خویدا لهبيرکردبوو هاتهوه سهرخوی و گوتي:

شنيک نيپه، بيرم لهراپردوو دهکردهوه. جهواد دهسټي خسته سهرشانهکاني و لهچاواني راماو گوتي: گوپيگره نهزیزه کهم، من ههزناکهم لهبارهي رابردوهوه قسهيهک بکري، رابردوو بهسهرچوو، دهبيت نهزمووني ليوه رگرين و نایندهيهکي باشي لي دروست بکين، ههزناکهم هاوسهره کهم غهگين بيت، تو دهبيت دلخوش بيت تاكو منيش نومیده وارتر له ژيان بروانم، پياو جگه لهمه شتيکي لههاوسهره کهي ناويت، ههر بهوجوړهي کهتو پيوستيت بهخوشهويستي من ههيه منيش ههروام، پيوستيم به خوشهويستي

◆ پینو ژنیکی عاشق ◆

تۆههیه. کهواته داوات لیده کهم کهمتهرخمی لهوهدا مه که، بهلین
دهدهیت ئازیزم؟

جهیرانیس بهنیگایه کی پر لهخوشه ویستییهوه، قسه کانی جهوادی
قهبولکردو سهری خسته سهرشانی، ههر دوکیان لهخهویکی قولدابوو
که شهمنده فهره که گهیشته ویستگهی خوئی. بهدهنگی
شهمنده فهره که جهواد بهئاگهات و جهیرانیسی بیدار کردهوه و
ههر دوکیان دابهزین. لهنیو دلی جهیراندا نیگهرانییه کی زورهه بوو.
ئهو لهوشاره دا غه ریب بوو جگه له جهواد که سیکی تری نه بوو: ئه و
نهدهرانی خوشکه کهی جهواد چون ژنیکه و چونچونی پیشوازی لی
دهکات. لهو خه یالانه دا بوو که دهنگی جهواد بهئاگای هینایه وه:

باشه خوشه ویسته کهم ئه مهش مالی خوشکه کهمه: کوخی عه شقی
من و تو، مانای ئیمه. جهیران سوور هه لگه راو هیچی نه گوت.

جهواد زهنگی لیدا. جهیران بهمنجه منج گوتی:

جهواد... من دهترسم، ده بیئت چی بلیم؟ جهواد وهک ئه وهی
شتیکی سهیرو سهمه ره ی بینییئت چاوه کانی بچوک کردهوه و گوتی:
به گیانی تو منیش دهترسم! پاشان دهستی به پیکه نین کرد. ئیستا
پینه که نی ئه ی که ی پیکه نی، جهیران توره بوو گوتی:

جهواد من نامه ویئت گالتهو گه پت له گه ل بکه م، بهراستم بوو.

جهوادیش به پیکه نینه وه گوتی:

◆ پینوهر ئیچی عاشق ◆

به گیانی جهیران منیش ههر بهراستی پیکه نیم و دوو باره دای
له قاقای پیکه نین. بهلای جهیرانه وه وه ک پیده بهست له هه موو
کیشهیه ک هاته بهر چاو، ههر تهووش جهیرانی خوشحال ده کرد.
دهر گای ماله که کرایه وه، کچیکی مندا لکار به بینینی تهوان خوئی
فریدایه باوهشی جهواده وه و گوئی:
خالو گیان، دایکم ده یگوت که دییت. جهیران به سه رسوهر مانه وه
گوئی:

دایکت؟

جهواد گوئی: بهلای، هه وایم دابوو که ئیمه ی بهر پز ته شریف
دینین. گالته نییه، بوکه خان ده بیته میوانی ئهم ماله. جهیران که
له هه لسوکه وتی جهواد سه ری ده رنه ده کرد و گوئی:
جهواد ته مه نده چیژ مه ریژ، وایزانم دنیات پر کرد، وایه؟
جهواد خوئی گیف کرده وه و گوئی:

دنیا، چی بلیم؟ نیوه ی خه لکی "ته بریز" ده زانن که ته مپو جه نابی
ئاغای فه تاحی له گه ل هاوسه ره ئازیزه کهیدا ده گه نه ته بریز.
له و کاته دا دهنگی خوشکه که ی جهواد له هه وشه که وه ده بیسترا:
نبلوفهر کی بوو؟ نبلوفهر به خوشییه کی مندا لانه وه چوو
هه وشه که وه و گوئی:

دایه گیان خالو جهواده له گه ل ئافره تیکدا هاتوون. دایکی هاته
ده ره وه و پیشوازییه کی گهرمی له و دوو عاشقه میوانه کردو پاش

• پیتۆه ژنیکی عاشق •

به خیر هاتنیکی زور، سهرقالی خزمه تکردنیان بوو. له پاش کاتژمیریک خوشکه کهی جهواد که ناوی نهرگس بوو، تهوی بو کاریکی نایبهت بانگ کرده دهره وه و پیتی گوت:

جهواد گیان ته مه بو که خانه؟ ماشه لا چ خانمیکه، جهواد لهم پیا به لدا نه خوشحالبوو گوتی:

خوشکی گیان په سه ندی ده کهیت، دواي تهو هه موو هه ولانه دوا جار به ته نجام که یشتم.

نهرگس زه رده خه نه یه کی کردو گوتی:

پاش ته وهی که ته له فونت کرد، ژوریکم بو ناماده کردن، "ئبراهیم" یش زوری پی خوشبوو، هه ندیک شتومه کی بو کریوه و که میکیانمان له گهل شه قایقدا ریکه ستوو، ژووره که به گشتی جوان بووه. جهواد وه ک بلی شتیکی بیر هاتنیته وه پرسى:

ته ری به راست شه قایق له کوپیه؟

نهرگس گوتی:

چوو به کولچ، سه ری زور قاله، جهواد که به پهل دره ختیکی سه ر قالی یاری کردن بوو گوتی: ته گهر شه قایق هاته وه پیتی بلی له گهل جهیراندا گهرم و گورپیت. ته م لی ره ته نه یه، دلی ته نک ده بیت، جهیرانه کهم کچیکی به کوله زوو گهرم دادی.

نهرگس به قسه کانی جهواد پیکه نینی پزابوو، له وهی که هینده جهیرانی خوش دهویست خوشحالبوو گوتی:

جەواد...

جەواد کە یاری بە گۆلەکانی باخچە کە دەکرد بەرەو لای نەرگس

هات و گوتی:

چییه خوشکی؟ کاریکت هەبوو؟ نەرگس بە منجە منج گوتی:

زۆرت خووش دەوێت؟ جەواد کە لە مەبەستی خوشکە کە

تێنە گەشت سەری داخست و بە ئارامی گوتی:

بەڵێ زۆر زۆرم خووشدەوی. بە جۆریک کە هەر کاریک بو

بەختەوهری ئەوێت ئەنجامی دەدم. پاشان سەری بەرز کردەو و

گوتی:

ئێستا بۆچی دەپرسی؟ نەرگس کە قسەکانی جەوادێ لێکدەدایەو و

گوتی:

هیچ، تەنھا دەمەوێت بزانی باوک و دایکیشم جەیرانیان

خووشدەوی یان نە؟ جەواد کە تازە پەیی بە نەینی قسەکانی نەرگس

بردبوو ئاهێکی هەلکێشاو گوتی:

نە، بێگومان باوکم شتیەک نالی، بەلام دایکم رازی نەبوو. هەر

لەبەر ئەوەبوو کە هاتین بۆ ئێره. بە پێشباتی ئەم قسانە، روخساری

جەواد تیکچوو، لەبەر ئەوە نەرگس پێشنیاری کرد کە بڕوات و

جەیرانیش لە گەڵ خۆی بێت بۆ زووره تازە کە. تا کەمێک پشو

بدات.

جهيران له گه ل نیلو فهدا سهرقالي قسه کردن بوون. نیلوفهر
چچیکې زمان شیرین بوو به قسه کانی ههموانی سهرگرم ده کرد.
جهیرانیښ خوشی دهویست و له بهر نه وهی هه ست به ته نهایی
نه که ن بو په کدی هاوده میکی له بار بوون.

کاتیک جهواد هاته ژووره وه له روی خوشه ویستیپه وه نیگایه کی
له جهیران کردو گوتی:

جهیران خان هر ده که ی شتیکی سهرسور هینهرت پی نیشان
بدهم؟

نه و که به یینی جهواد کیانیکی نوی به به ردها تپوو
زمرده خنه په کی کردو گوتی:

چیبه جهواد؟ بلې بامنیښ بزانم.

جهواد دهسته جوانه که ی جهیرانی گرت و هلی ساندوه و گوتی:
ههسته نازیزم، سست مبه، دهیت خوت بیت و بیینی.
تهویش بهدوای جهواد داچوو، له به شیکې هوشه که دا ژووریکې
کون، به لام دلگیر هه بوو. جهیران به جوش و خروشه وه گوتی:

وای جهواد نه مه ژووری نیمه یه؟ چنده جوان و دلگیره، جهواد
رویتیکردو گوتی:

نه خیر، زور دلخوش نه ییت، نیمه مال و حالی خومان هه یه خو کالته
بازار نییه، پاشان هه ردوکیان دهستیان به پیکه نین کرد. ژووره که
به شیوه په کی جوان رازینرا بویه وه، پوستریکې جوان که وینه ی دوو

◆ پڻو ٿيڻي عاشق ◆

ڪوٽري عاشقي له سهر بوو له ناسماني شيندا باليان گرتبوو،
پوسته ريڪي تر ڪه پراوڀر ويڻهي ڪڇ و ڪورپيڪي لاو ڪه له ڪه ناري روبر
له ٿر دره ختيڪدا چاويان له خور ٿاوا بوون بربو. ٿوانه هه موو
بير خه ره وهي عه شق و ٿي حساس و زيندو ڪه ره وهي ساتگهلي
بيره وهه ريڪه کان بوون. ٿه وساتانهي ڪله بووني دانه دانهي
مروقه کانداههيه، ڪه سانيڪ ڪله هه سره تي عه شقي راسته قينه
ماونه ته وه، ٿه وساتانه به باشي هه ست پڊه ڪن ڪه ٿه وه عه شقانه
هه موو رواله ٿيڻ. عه شقي راسته قينه گهيشته به خوداي ٿاڪو ته نها،
وه ڪه سانيڪ ڪه شڪستي عه شقي رواله ٿيڻ ٿه زمون ڪرديت
به دلنييايه وه به مه عشوقي راسته قينه ياني "پهروه ردگار" ده گهن.
جهه ڀران له ته نيشته جهه واده وه دانيشته وسهري خسته سهر شاني و
گوٽي:

جهه واد من گالتهو پيڪه نينه کاني تو به هه موو دنيا ناگورمه وه تو
روخساريڪي بيگه ردت ههيه، نيگا کانت فريشته ناسان. ٿارام ٿارام
دهي چرياند به گويدا و ٿه وکاته پڊهنگ بوو ڪه چوبوه خهوي
نازه وه. جهه واد نيگايه ڪي پر له ميهره باني ليڪردو سهرينيڪي نه رمي
نايه ژوور سهري و بو سانيڪ له روخساري ڀاما. باوهري نه ده ڪرد
ڪه ڀوڙيڪ له نزیکه وه به مجوره له روخساري جواني ٿه و پروانييت.
ٿه وهه روه ڪ فريشته کان پاڪ و بيگه ردت بوو. به هيواشي سهري
داپوشي و خوڻشي له ژووره ڪه چوهه ده ره وه.

تهدروستی باوکی جهیران بهرهو باشی دهچوو، نیکه رانییه کانی وورد وورد دهره وینهوه، بهلام دایکی هیشتا هر خه مباروو، نهو نیکه رانی هاوسهره کهی بوو، هاوسهریک که چندین سال پیرتر دهینواند. نهقدس خانم ههروه که پهرستاریکی میهره بان چاودیږی دهکرد. دهواکانی لهکاتی خویدا پی ددها، باوکی جهیرانیش وه که بلی خوی دایته دهست چاره نووس، سهیریکی نهقدس خانمی کردو گوتی:

دهزانی نهقدس؟... دهزانی چ بهلایه کمان بهسهر هات، گه وری بهماله کهم بووم، بهلام سهرشور و پینرخ بووم. نهقدس خانم که نیکه رانی حالی نهو بوو چوو ناو قسه کاتییهوه و گوتی:

نیتر بهسه، وا تازه تهدروستیت بهرهو باشی چوو چیتر خوت نیکه ران مه که. کاریکی نهشیای نهکردوو، سونه تی خواو پیغمبهری بهجی هیئاوه. پاشان خوی به بی خه یال نیشاندو گوتی: نیتر کار له کار ترازاوه خه خواردنی من و تو دهرده که تیمار ناکات. کهوايه نیتر قسه مه که، نهویش به ناچاری سهیریکی راوه شانندو هیچی نری نه گوت.

ههفتهیه که بهسهر هم کاره ساتانه دا تیده پهری. هم زیانه بهلای جهیرانهوه نوی بوو، هاوسهریک که عاشقانه نهوی خوشده ویست و نهوینداری بوو. جهواد بهخته وهری بو جهیران دهسته بهر کردبوو:

تاكو دەیتوانی خوشەویستی بۆ دەردەبەری. جەیرانیشت تینوی عەشق
و خوشەویستی جەواد بوو، هیشتا وای بیر دەکردەووە کە لەوانەیه لە
حالی خەوینیدا ئیبت، بەلام راسییەکی بەرچاوبوو.

لەوماوەیەدا جەواد مۆلەتی بی موچەیی وەرگرتبوو، دەبوو هەرچی
زووترە بگەریتەووە بۆتاران. ئەم باسەیی لەگەڵ جەیراندا کردەووە.
ئەویشت خوشەحالبوو، بەلام لە دڵەخوریەییەکی گەورەدابوو، ئەو دڵە
خوریەییەش ڕوو بە ڕوو بونەووەی بوو لەگەڵ خانەوادەکەیی، بەتایبەتی
باوکی.

ڕۆژی گەڕانەووە هاتبوو، جەیران لە نێرکس خانم و هاوسەرەکەیی
کەناوی ئیبراھیم بوو هەروەها شەقایق و نیلوفەر گەلیک سوپاسی
کردو لەوێ کە ئەو چەند ڕۆژە زەحمەتی دابوون داوای لێبوردنی
کرد.

لەپاش ئەو قسەنە نەرکس خانم گوتی:

جەیران گیان، ئیمە لەماوەی ئەم هەفتەیەدا زۆر هۆگرت بوین. بە
چوونەووەت بۆتاران زۆر دلتەتگ دەبین. زەردەخەنەییەکی کردو
گوتی: هیوام وایە جەوادیش نرخت بزانیت.

جەواد کە گوتی لە قسەکانیان گرتبوو گوتی:

بەلێ وایە، تازەهاتە ئێو بازار کۆنە بوویە دلتازار، وایە دادە؟
هەموو بەوقسەییە جەواد دەستیان بەپیکەنین کرد.

جہواد پڻستر تہلہ فوٽی بۆ مالہوہ کردبوو رۆژی گہرانہوہ پانی بہ خانہوادہ کھی گوتبوو، بہلام دایکی جہواد بہم زہماوہ نده رازی نہبوو، بہلام بہ پیداگری جہواد بہناچاری ملی دابوو.

باوکی جہواد پیاویکی تیگہیشوو ژیربوو، بہو باس و پھسانہی کہ لہبارہی کہس و کاری جہیران و بہتایبہتی لہخودی جہیرانہوہ یستبووی، ھوگریبہکی تایبہتی بہ بوکہ کھیوہ پھیدا کردبوو، ھیواداربوو کہ ھاوسہرہ کھیشی بۆچوونہ کھی خوی بگوریت، بہلام کی گوی بہو قسانہدہدات، سہرہنجام جہواد و جہیران گہیشتنہوہ تاران، دلیان بہبہریہوہ نہمابوو، لہلایہ کھوہ نیگہرائی دیدارو لہلایہکی تریشہوہ ترس بیزاری کردبوون، جہواد لہ حالیکدا لہ دوو ریانیکدا تیامابوو رویکرده جہیران و گوتی:

باشہ ئیستا بروین بۆ مالی ئیمہ یان مالی ئیوہ؟ تو بلی. جہیران بہخیرایی گوتی:

نہ جہواد راستی نازانم لہمالی ئیمہ چ باسہ، لہپیشدا دہییت لہگہل دایکدا قسہبکہم، تاکو ہزانم بۆچوونی ئہو چییہ تادوایی.

جہواد ھناسہیہکی قولی ھلکیشاو گوتی:

کھوایہ خوت بۆ ھموو پیشہاتیک نامادہبکہ.

جہیران کہ ترسیکی زوری کھوتہ دلہوہ گوتی:

یانی چی جہواد؟ مہگہر بریارہ شتییک

رۆوبدات؟

جهواد به نیگه رانییه وه سه ری داخست و گوتی:

به و جو رهش نیه... به لام دایکم بهم کاره نارازی بوو، له وانیه
ههلسو که وتی له گه لتدا زورباش نه بیئت، داوات لیده کهم هه
قسه یه کی کرد به دلیه وه نه گریت، جهیران زه رده خه نه یه کی کردو
گوتی:

ده زانم چی ده لیئت، بیگومان دایکی توش وه ک باوکی من که سیک
فره بلی و ئینکاره. کیشه نییه هه رچی روبردات له بهر تو قه بولی ده کهم
و دانبه خو مدا ده گرم. له بهر نه وهی دایکی تو یه، هه ربویه ناییت
نیگه رانیم.

جهواد گوتی:

من ده بوو پیتی بلیم. پاشان وه ک سه رکه وتوو یه ک خو ی نو اند و
گوتی: که واته جهیران خانم، خو تان بو شه ریکی ده سته و یه خه
ناماده بکه ن، هه ردو کیان بهم قسه یه پیکه نین.

له ریگادا جهواد به سته یه ک شیرینی و ده سته یه ک گو لی جوانی
کری، تا کو شیرینی دیداره که یان چه ند بهرام بهر بیئت. کاتیک
که شتنه ماله وه ده رگا که کرا وه بوو، به لام جهواد به باشی نه زانی که
به بی ناگدار کردنه وه بچه ژووره وه. زهنگی ده رگای لیداو چاوه ری
بوو. باوکی له هه وشه که دا سه رقالی ناودانی گوله کان بوو که دهنگی
زهنگه که ی بیست به ره و ده رگای هه وشه که چوو، که زیاتر چوو
پیشه وه جهواد و هاوسه ره که ی له بهرام بهر خویدا بینی، گه لیک

خۆشحالبوو، باوک و کور یه کترینیان له ئامیز گرت. جهیران شایهتی
ئهو دیمه نه بوو، لهویدا دلی بۆ باوکی تهنگ بوو. لهو ساته دا باوکی
جهواد به رهو لای جهیران هات و دواي ئه حوالپرسی و به خیرهاتن
به رهو ژوور پینمایی کردن.

دایکی له مالهوه نه بوو بۆ شت کرپن چوو بوو دهرهوه. جهواد
به تاسهوه دهستی خسته سه رشانه مانهوه کانی باوکی و گوتی:
باشه بابه گیان، ئه مهش بوو که کهت، هه موو رۆژیک ده تگوت
جهواد کورپی خۆم بۆچی ژن ناهینی، جهیران له بیستنی ئه م قسه یه
شه رمه زار بوو، چونکه سوری سه ر رومه تی دهر برپی ئهو حال ته بوو.
باوکی جهواد سه یریکی جهیرانی کردو گوتی:

ماشائهللا به راستی خانمه، ناهه قت نییه کورپی خۆم، هه قی خۆته
که له بهر ئه م بوکه شوشه به نرخه خۆت بخه یته ئاوو ئاگره وه، عه شقی
یانی ئه مه، له رێگای عه شقه دا ده بیئت فیدا کاری بکه ییت، پاشان
سه یریکی هه ردو کیانی کردو گوتی:

ئه لپهت له پێش هاتنه وه ی دایکتاندا ده بیئت پێتان بلیم که
له قسه کانی ئهو دلگران نه بن، حاجی خانم هه زی ده کرد له
هه لبژاردنی بوکه که یدا هاوبه شی بکات، به لام واقه له می لیدرا بوو که
جهواد خۆی به دواي چاره نویسیدا به روات.

جهیران به شه رمه وه سه ری داخست و گوتی:

نیوه ماښی خوټانه، من بوومه هوکاري نارېحه تی ههموان، به
جهوادم گوت که ... لهو کاته دا جهواد قسه که ی پی بری و گوتی:
گهره کته چی بلییت؟ مه بهستی باو کم نهوه نییه که تو هوکاري
نیگه رانی نیمه ییت، مه بهستی نهوه یه که یه کیک له گویچکه کانت بکه
به ده رگاو نهوی که شیان بکه به ده روازه، ههر نهوه.
باو کی زهرده خه نه یه کی کردو گوتی:

بوکه خان، ده زانم ماندویت، به لام پر به دل هزده کم ئیتر خوټ
به نامو نه زانی و بوخوټ میوانداری له خوټان بکه ییت. له وهی که
باو کی جهواد نهوی وه ک یه کیک له خوټان سهیر کردبوو به رهو
چیشخانه که چوو. گهر چی جهیران شاره زای نهوی نه بوو، به لام
چونکه شته کان بهر یکو پیکي دانرا بوون چی بو یستایه به ئاسانی
ده یټوانی که لکیان لیوه ر بگریټ. سه ماوهر داگیر سابوو، جهیران
چاییه که ی لیناو شیرینییه که ی به ویه ری سه لیکه وه وه ک که بیانویه کی
شاره زه له سه ر ده فریک رازانده وه، جهوادیش بو هاوکاری کردنی
هاو سه ر که ی هات بو چیشخانه، له وساته دا رابردووی هاته وه یاد،
یادی نهو روژانه ی که عه شقی جهیران له که له ی دا و تاکه ئاره زووی
نهوه بوو به جهیران بگات، له خه یالی خویدا ئاره زوویه کبوو که به هیچ
شیوه یه ک ری تی نه ده چوو. نهو روژه ی که جهیران وه لامی به لئی به
سپهر دابوو، ژیانی به کوتا ده زانی، له په نجه ره که وه سه یریکي

ههوشه که ی کردو یادی رابردوو دلی ئازاردهدا، لهوکاتهدا چهیران
هاته لایهوه و جهوادی بهوحالهوه بینی بهسهر سوپمانهوه گوئی:
چیته جهواد؟ بۆچی نیگهرانی؟

جهواد نیگایه کی ماناداری لیکردو زهرده خه نهیه کی کردو گوئی:
به بینینی تو، له ناو ئهم چیشته خانهدا رابردوو کان لام زید و بوتهوه،
ئهو جهوادی که پیکه گه یشتنمان به لایهوه شتیکی مه حالبوو، ئهو رۆزانه
له بهردهم ههمان پهنجهرده دهه ستم و چاوم له بالنده کان ده بری
چهیران به راستی ئیره ییم به بالنده کان ده برد کاتیکی به چووته یالیان
ده گرت، دلم تهنگ ده بوو، بوته نهایی خۆم، بۆ پینوئه فایی تو، له وهی
که به ته نه چینه یشتیم و رۆشتی، بوته وهی که که سیکم نه بوو، تا کو
خه مه کانی له گه لدا به شبکه م، به لی چهیران زور خه مبار بووم،
به راستی به لای منه وه سهخت بوو، به لام ههستیکی نامۆ پیی ده گوتم،
جهواد خه مه خۆ، ئه گهر قه له می لی دراییت، ئه گهر خودا چاره نویسی
نیوهی بۆیه که دیاری کردینیت، به ههر نرخیک بووه به ئاره زووی
خۆت ده گهیت، ئاهیکی هه لکیشاو گوئی:

هه می شه ئاره زووم ده کرد به خه وه رییت، هه زم ده نه کرد
کیشه که هینده گه وه بییت، به لام خودا ئه مه ی ده ویست.
چهیران خۆی به سهر شانی جهواددا دا بوو به چاوانی ته ره وه له
خالیکی راما بوو، قسه کانی جهواد زور کاری تی کرد بوو، جهواد به ره و
رۆی وه ر گه راو دهستی خسته سهر شانی و گوئی:

• پێوه ژێکی عاشق •

جەیران بەلێن بده کەهیچ کاتێک بەتەنها جیم نەهێلی، بەلێن بده
کەلە سەختترین کاتدا پارو یاوەرم بیت.

جەیران بەنیگایەکی میهرەبانانەوه کە لەگەڵ ئەشک و
زەردەخەنەدا ئاوێتەبوو سەری بەسینگیهوه چەسپاندو گوتی:

بەیمان دەدەم ئازیزم، بەیمان دەدەم کەتا دەمی مەرک
وەفاداریم بووت، دلتیایە جەوادە کەم قەرەبووی رابردوو دەکەمەوه،
دەنگی داخستنی دەرگا کە بەئاگای هیئان، جەیران دەستەپاچەبوو
گوتی:

یانی دایکت هاتەوه؟

جەواد گوتی:

ئێستا دیاری دەداو لەپەنجەرە کەوه سەپریکی حەوشە کەمی کردو
گوتی:

بەلێ، دایکم هاتەوه، گەرایهوه بۆلای جەیران و بەیینی
روخساری شێواوی ئەو گوتی:

پێویست بەترس ناکات. هەرچی گوت بەدلیهوه مەگرە، جەیران
بە دنگوشر اوپیەوه پێدەنگبوو هیچی نەگوت.

پێکەوه چوون بەپیشوازپیەوه. دایکی پاش ئەحوالپرسی و
ماچکردنی جەواد بەخێر هاتنەوهی کردو گوتی بەجەیران نەدا، جەواد
کاتێک ئەو بارودۆخەیی بینی رویکردە دایکی و هاوسەرە کەمی پی
ناساند، ئەویش بەلاچاو سەپریکی جەیرانی کردو گوتی:

◆ پیتوه ژئیکې عاشق ◆

بهلی ده زانم، ههر له سهره تاوه ټيگه يشتبووم، سهره نجام کاري
خوې کرد، پيکه نينکې ته وساوي کردو گوتی:

جهواد گویت به قسه ی من نه دا و روشتی له گهل نه ودا
زه ماوه ندت کرد، هه موو کچانی خزم و دراوسی ناره زوویان ده کرد
له گهل تو دا زه ماوه ند بکه ن، چون توانیت له گهل پیوه ژنیکدا
زه ماوه ند بکه یت چون؟

جهواد له بیستنی هم قسانه توره بوو گوتی:

دایه بیبره ره وه، ټیستا کاتی هم قسانه نییه، نه و ماندووه،
ههر چی بیت جهیران میوانی ټیمه یه بهم شیوه یه پیشوازی
لیده کهن؟! نه ی رهوشتی میوانداریتان بو کوی چووه؟ پاشان
به نیگه رانییه وه دهستی دایکی گرت و گوتی:

دایه گوینگره، ریژتان واجیه. به لام مافت نییه هاوسه ری من
سهر کوته بکه یت، نه گهر ده بیینی جهیران قسه یه ک ناکات له بهر
ره سه نی خو یه تی نه ک شتیکی تر.

دایکی به لاچاو سهیریکی جهواد ی کردو گوتی:

چی بوو جهواد گیان؟ هیشتا خانم نه هاتووه منت له بهر چاو کهوت؟
نهمه نه نجامی زه حمه ته کانی من بوو؟ نهمه بوو سهره نجامی بیداری
شه وانم؟

له و جیگایه دا جهیران هانه قسه و گوتی:

• پێتوێژنیکی عاشق •

جەواد تکتا لێدەكەم بەو جوۆرە قسە لەگەڵ داكتدا مەكە،
بەگريانهوه دريژەي پيدا:

دايكت مافي خۆيهتی، من ژنيکی تەلاق دراوم، من شايانی تۆنيم.
داواي لیبوردن دەكەم، من تۆم بەئاگري خۆم سوتاند، جەواد بە
دەمار گرزبیهوه بەرەو لای جەيران هاتوو شەپازلەيهکی توندی دالە
رۆمەتی و گوتی:

دواين جارت يیت ئەم قسانە بکەیت، من حەزناکەم ژنەكەم
بەقسەگەلی هیچ و پوچ خۆی بدۆڕینی.

جەيران بەبیسستی ئەوقسانەو نۆشکردنی شەپازلەيهک،
بەگريانهوه بەرەو ژۆرەوه چوو. جەواد پەشيمان لەو شەپازلەيه کە
لێدابوو روپکردە دايکی و گوتی:

دەبینی دايە، بەچ کاریک ناچارت کردم... هیشتا نەهاتوو
لێدانی خوارد.

دایکی وەك بلیی دلی ئاوی خواردووتهوه گوتی:

هەر بەلایەك كەبەسەريدا يیت كەمەو مافي خۆيهتی، ئاخىر كۆرى
چارەپەش. چ وەفایەکی بۆ مێردە كۆنەكەي هەبوو. ئەو بەدبەختەي
كە شیرى مریشك و گیانی نادەمیزادی بۆ دەستەبەر دەکرد، ئەو
بەلایەي بەسەردا هات، بەلام تۆ كە هیچيكت نیه چاوەروانی وەفای
بۆت هەيیت، بزەيهکی تالی كردو گوتی:

نه کورې خوږم، له خوږا خوټ به د به خت کرد، جهیران کیژی ژیان
نییه، نه گهر تا کوتایی ریگا له گهلندا هات من ناوی خوږم ده گورم،
کوپیگره هم قسه یه ی بوټوی ده کهم راست و دروستی به چاوی خوټ
ده بیینی، نه مه نه رز و نه ویش گز.

جهواد زه رده خه نه یه کی تالی کردو گوتی:

نه دایه هم قسانه مه که، جهیران نه گهر چاوی له پاره و سامان
بوايه هر له گهل ټه و پیاوهدا ژیانی ده گوزهراند، ټه و هر
له سهره تاوه به و زه ماوهنده رازی نه بوو، به لام کهس ټینه گه یشته
که جهیران چی ده لیت. ټه و ټافره ټیکی باشه، کهوت به سهر
قاچه کانی دایکیدا و گوتی:

دایه ریگه نادم ژیانم له بهین بچیت، من گهلنک جهیرانم خوږش
ده ویت دوو سال بوو که به خه یالی ټه ووه ده ژیام، ټیستاش تو
ده ته ویت به و قسانه ت ټه ووم لی دووور بخه ټه ووه. له چیگا که ی هه ستا.
جهواد به پیډه نگی سهری له نیو ده سته کانیدا گرتبوو، دلی به حالی
جهیران ده سوتا. ټه و بیچاره یه ده بوو چ قسه گهلنک بیستیت، دایکی
هاته لایه ووه و گوتی:

کورې خوږم من ده زانم تو ده ته ویت چی بلیت! به لام کهس و کار
چی؟ دوست و ناسیاو چی؟ من چی وه لامی دهرو دراوسی بده مه ووه،
باشان به تانه ووه گوتی:

ئەم كارەى تۇ بوو ھۆى ئابرو چوئمان. جەواد بە سەرسورمانەو
سەيرىكى دايكى كىردو بە تورەيىو ھەستە ھەستە ھەستە ھەستە
نە دايە، ئېتر بى كەلگە: دەربرىنى خوشەويستى بۇ ئېو، تىمارى
برىن ناكات: باشە ئىستا من و ھاوسەرە كەم بوينە ھۆى ئابرو بردنى
ئېو، كەوايە بۇ ھەمىشە دەرۋىن و بەجىتان دەھىلەن، من لەبارەى
ئېو ھەم بىرىكى تىرم دە كىردەو، من دەرۋم تاكو ئېو ئاسودەن،
پاشان بەرەو لاي ژوورە كە چو: دايكى مات ومەلۇل مابوويەو.
جەواد چو ھەم ژوورەو و بەجەيرانى گوت:

جەيران ھەستە، ئېتر شوپنى ئېمە لېرەدا نىيە، دەلىلى لەم زەويە
فراوانەدا جىگەى ئېمەى تېدا نايىتەو، چاوەكانى جەواد پىروون لە
فرمىست، جىهان بەو گەورەيە بۆئەو تەنگ بېو، باوكى ويستى
بەرى پىنگىرىت، بەلام جەواد بە تورەيىو ھەم نەراندى بەسەر جەيراندا
و گوتى:

ھەستە جەيران، بۇ ھەستە؟ جەيران تىامابو كە چى بىكات،
سەرەنجام خۆى يەكلايى كىردەو و ئەو مالىەيان بەجىپىشت.
لەئىو رېگادا ھىچيان قىسەيە كيان لەزار نەھاتە دەرەو، جەيران لە
شەپازلەو نەراندى جەواد بەسەرىدا گەلىك نىگەرەن بوو. لەبەر
ئەو پىرسىارى لى نە كىرد، سەرەنجام جەواد بىدەنگى شىكاندو گوتى:
ئىستا دەچىن بۇ مىوانخانەو دوايىش شوپنىك بە كىرى دەگرىن،
ئەم جارەش جەيران بىدەنگ بوو بەردەوامى بە رۆيشتن دا، جەواد

ماښي بهو ددهدا، چوتکه نهو رهفتاره ی بی بهزه بیانهو چاوه پروان نه کراو
بوو، سواری ته کسی بوون و ناویشانی نزیکترین میوانخانه یان به
شوځیره که دا، شوځیره که پرسى:

واهه ست ده کهم که شتیار بن؟

جهواد به خه مباریه وه گوتى:

له م شاره دا گه وره بووم، به لام له هه مان کاتدا غه رېم. شوځیر
سه ری له قسه کانی دهر نه کردو به سهر سورمانه وه له ناوینه که وه
سه یری دهر کرد! تا کسی له به رده م میوانخانه یه کدا راوه ستا، جهواد
پاش نه جامدانی کاری پېویست له به رپوه به ری میوانخانه که کیلی
ژووریکى وهر گرت. له کاتی سهر که وتن به قادر مه کانداه جهواد
رویکرده جهیران و گوتى:

توبړو پشووبده تا کو من داواى خواردن بکه م، ده زانم زور ماندوو
بویت، منیش حال م له تو باشتر نییه، جاریکی تر به پیده نگى که یشته
ژووری مه به ست، ژووریکى ئارام بوو، خزمه تگوزاری ته واو،
گهر ماوو.... پاش دامه زراندن، جهواد هاته لایه وه و گوتى:

تاره زووی چ خواردنیک ده که یت بابوت داوا بکه م، جهیران روی
گرز کردو روی له جهواد وهر گیرا، دوو باره پرسى:

له گهل تومه بو چی قسه م له گهل ناکه یت؟ نه گهر نیگهرانی
شه پازله که یت ته وه ناچارت کردم، دهنه خوت ده زانیت چه نده م

خۇش دەۋىيىت، جەيران دەمارى نەيىننا قىسەيەك بىكات و
ئەمجارەش يېدەنگى كىردە يېشەي خۇي، جەۋاد گوتى:

باشە ئىستا كە خەز ناكەيت قىسەيەك بىكەيت كېشەنيە، ھەر
چۈن ئارەزوو دەكەيت، مەن دەروم داۋاي خوارىن دەكەم، بە
گۈشەي چاۋ سەپرىكى جەيرانى كىرد تاكو كاريگەرى قىسەكانى لە
روخسارى جەيراندا بېيىت، بەلام جەيران خۇي لەگىلى دابوو، پاشان
بەبى تاقەتى لەزوورەكە چوو دەروە، پاش روپىشتى جەۋاد جەيران
كەۋتە پىر كىردەۋە و گەرايەۋە بۇ روژانى رابردوو، روژانىك كە
لەگەل سېردا دەژيا، كاتىك لەو تورەدەبوو سېپىر جۈرى ژيانى
كەسانى تىرى بەرووى جەيراندا دەدايەۋە، بەلام جەۋاد بەو جۈرە
نەبوو، ئەو گەلىك بەئەدەبانە لەگەلى دەجولايەۋە و ھەر بەۋەش
جەيرانى شەرمەزار كىرد. نەيدەتوانى رابردوو مېرەبانى
ھاۋسەرەكەي لەبەر چاۋ نەگىت، بەخۇي گوت:

جەيران، تۇ چەندە گەۋجى؟ ھاۋسەرى وا باشت ھەيە، بۇچى
نرخى نازانى، بۇچى دەتەۋىت ژيانى خۇت و جەۋادىش لەبەين
بەيت، ژيان كەمىك لە رابردوو پىۋىستە، لوتبەرزى لەژياندا
جىنگاي نايىنەۋە، باۋك و دايكى ھاتەۋە ياد كەچۈنچۈنى لەگەل يەك
مېرەبان بوون و گوتى:

بۇچى نايىت مەن ۋەك دايكەم ۋايم؟ جەۋاد ھەموو كاريكى بۇمەن
كىردوو و ۋازى لە ئاسودەيى خۇي ھىناۋە، ھەتا دايكىشى لەبەر مەن

دهر یکرد، که وایه نهو رهفتاره ی من چ مانایه کی هه یه، به لینی به خو ی
دا که له سه ر شتی بچوک له جه واد نه رهنجی. له جیگا که ی هه ستاو
دهستیکی به ژووره که دا هیناو په رده کانی لاداو که میک به خو ی را
که یشته و نهو جلانه ی له بهر کرد که له ته بریز کریوونی.

کاتی که جه واد چوو دهروه له گولفروشیکی نزیک میوانخانه که
چه پکیک گولی کری و گه رایه وه میوانخانه که داوای خواردنیکیشی
کرد، دوو قادر مه ی به یه که ههنگاو ده بری تا کو زوتر به جه یران
بگات، به لام له وه یکه جه یرانی لپی ره نجابوو نیگه ران بوو. کاتی که
گه شته به رده رگای ژووره که ویستی به کیل ده رگا که بکاته وه، به لام
بیری که به می شکیدا هاتو له و کاره په شیمان بویه وه، به نارامی
له ده رگا که ی دا. ده رگا که کرایه وه و جه یرانی به پرو ی گه شاه وه
له بهرام بهر خویدا بینی، گه لیک دلخوش بوو، چه پکه گوله که ی به ره و
لای جه یران دریژ کردو کوتی:

نازیزه کهم ده تبینم ناشتی... ناشتی، و جه یرانیش سور بویه وه و
دهسته گوله که ی لی وهر گرتو به زه رده خه نه یه کی فریشته ناسا وه
کوتی:

به لی، ناشتی. داوای لی بوردن ده کهم که نیگه رانم کردی، جه واد
له سه ر قه نه فقه که را کشاو له سه ر تاپای جه یران راما، به لای نه وه وه
جه یران بهو جلانه وه زور جوان ده رده کهوت، جلیکی ناو ریشمی

زهر دباو که له گهل ههر جولانېکدا بهرهنګيکې جياواز ده بېنرا. جهواد
زهردهڅه نه کي کردو گوتي:

پنويست به پوزش هېنانه وه ناکات، خوت دهراني من خوشم لهم
جوړه قسانه نايه، کاتيک خوت هم قسانه ده کهيت ده پيت
له کهساني تر چي چاوه پروان بکريت. سهيريکي چاوه جوانه کاني
جهيراني کردو گوتي:

تو هواسهري ثاواتخوازي مني، نه گهر جگه له وه بوايه
له وانه بوو... له وانه بوو، قسه کهي خوارده وه و چيتر بهرده وامي
به قسه کاني نه دا. جهيران به سهرنجېکي قوله وه پرسي:
له وانه بوو چي؟

جهواد باسه کهي گوري و گوتي:
هيچ با واز له و قسانه بېنين.

جهيران که بهرده وامي نه و قسانه ي به بي سوود ده بېني روښت
بو نه وه ي خواردني ثنواره بېنينيت. پاش نانخواردني ثنواره جهيران
روويکرده جوادو گوتي:

جهواد، دلم زور تهنگه بو دايک و باو کم، نازانم ئيستا خهرکي
چين. حاليان ياشه يان نه؟ جهواد بېرمه ندانه سهيريکي جهيراني
کردو وه ک نه وه ي شتيکي بير هاتبيته وه گوتي:

راستي... ئيمه ناتوانين بچينه مالي ئيوه. له مالي خوښمان
دهر کراين، که واته شوينېک ماوه که هيشتا سهرمان لينه داوه.

جەیران بە سەر سوڕمانهوه پرسى؟! چ شوپێنك جەواد؟ جەواد
سەر كهوتوانه گوتى:

مالى پوره بهدرى، لهبیرت چووه، ئەوان بە زەماندى ئێمه
رازی بوون، كهوايێت هیچ نهییت ئەو شوپێنه ههیه...

جەیران هاته نۆ قسه كانی جەواد و گوتى:

راست دهلییت جەواد، بۆچی لهسهره تادا بیرى ئەویم نهبوو،
پاشان به خوشحالییهوه گوتى:

من ههتا دهشتوانم له ریگای ئەوانهوه ههوالی دایك و باوكم
بزانم، پاشان دهستی كرده ملی جەوادو گوتى:

جەواد... هەر ئیستا ههسته بابرۆین. جەواد به حه په ساوی
سهیریکی جەیرانی كردو قسه كهی كرد به گالته:

جەیران خان تو تانیستا ئارامت گرتووه، تكات لیڤه كهه چهند
كانژمیڤیكى تر دانبه خوێدا بگره، به سهر چاو، به یانی خوړ ناكه ویت
دهتبهه بۆمالی پورت، باشه ئازیزه كهه رازیته؟

جەیران به قسه كهی جەواد خوشحالبوو روی تیکردو گوتى:

دهی چاوه كانت بنوقینه، جەواد چاوه كانی داخست و گوتى:

نه كا بهتوویت به چاو به سراوی بمبهیت، جەیران ماچیکى سهر
رومهنی جەوادى كردو په پرتاو گهرايهوه بۆ سهر جیگاكهی خۆی.
جەواد به پیکه نینهوه گوتى:

چی بووه؟ ئیستا ئیتر دهتوویت فیلمان لیپكهیت؟ جەیران گوتى:

• پینوئیتیکی عاشق •

تەنھا ویسم سوپاست بکەم ھەرئەو.

بەدەرکەوتنی خۆر رۆژیکى تر دەستى پێکرد، ئەو دوانە پاش
 نانخواردنى بەیانى بەرەو مالى پوورە بەدرى بەرپکەوتن. جەيران
 بەلەى بوو، بەلام ساتەکان بەسستى تێدەپەرىن، لەوەیکە لەو
 ھەلومەرجەدا کچە پورەکەى دەبینى کەدۆست و ھاوەلى بوو، دلى
 ئوقرەى لىبراو، دواى چەند کاترۆمپریک مانەو، سەرەنجام
 گەشتنە شوێنى مەبەست. نەسرین دەرگاکی لیکردنەو. ئەوان
 یەکتربینان لە ئامیز گرت، جەيران لەوەیکە دووبارە بەوان
 گەشتبەووە فرمیسکی شادی لەچاو کانییەو بەربوویەو. پاش
 چاکوچۆنى و یەک ماچکردن بەرەو ژوورەو رینمایى کران، نەسرین
 بو خوشحالییەو باتگى دایكى کرد کە لە چیشخانەکەدا بوو،
 پورەبەدرى لەبینى ئەوان گەلیک خوشحالبوو پاش ئەحوالپرسی
 لەجەواد و ماچکردنى جەيران، چوونە ژوورى میواندارییەو. دواى
 ھەموو قسەیکە جەيران ھەوالى باوک و دایكى پرسى، پوورى گوتى:
 لەپاش رۆشتنى ئێوە باوک و دایکت گەلیک نیگەران بوون، ھەتا
 کاتیك باوکت لە باسەکە تێگەشت خورپەى لیکەوت و تەندروستى
 تێکچوو، چەند رۆژیک لە نەخۆشخانەدا کەوتبوو، ئەقدەسى بیچارە
 گەلیک نیگەران بوو، بەلام لە سایى خدائە تەندروستى باوکت
 باشتەر بوو و دەتوانیت بچیتە سەر کارەکەى.
 جەيران بەبیستنى ئەو قسانە ھەم دایگرت و گوتى:

پووری گیان دایکم چی؟ باو کم شهړی له گهل نه کرد؟
پووری گوتی:

نه نه زیم ئیتر کار لهو قسانه ټیپه ریوو؛ ئیتر باوکت ټیگه بشت
که بههله دا چوو، بهلام غروری موگه تی پی نادات که به زمان بیل،
دایکت زور له گهلیدا قسه یکرد.

جهیران گوتی:

پووری گیان ده گونجیت بچم بو مال خو مان؟ یانی باو کم ریگام
ده دات؟

پووری که میک بیرى کرده و گوتی:

واباشتره سهره تا له گهل دایکتدا قسه بکهیت: بزانه بارو دوخ
چونه. بهو جوړه باشتره.

جهیران به تاسه وه بهر و لای تهله فونه که چوو گوتی:

ته گهر ریگه بدن تهله فونیک له گهل دایکدا ده کم؛ چونکه دلم
که لیک بوی په روښه. نه قدس خانم له حهوشه که دا سهرقالی
ناودانی باخچه که وو، باو کیشی له سهر کار وو. پاش رویشتنی
جهیران، لهو هیچ نارووی له کار کردن نه وو، بهر ده وام بهر وای
شتیکدا ویل وو که خویشی نهیده زانی لهو شته وونوو چیه؟ ههر
له وکاته دا زهنگی تهله فونه که لهوی به ناکا هیئا. پاش لیدانی چهند
زهنگیک په پتا په پتا به بی حهوسه له بی چوو (وورده و) تهله فونه که
هنگرت. به بیستلی دهنگی پشیت تهله فونه که گیانیکى تازه هاله و

به بهردا، هه موو نیگه رانییه کانی فهراموش کرد، توانای راوه ستانی
 نه بوو، له سه ر کورسییه که دانیشت و سه رقالی گفتوگو کردن بوو،
 کچی خوم تو حالت باشه؟ کچی دایه له کوپوه ته له فون ده که ییت؟
 جهیران به بیستنی دهنگی دایکی فرمیستک له چاوه کانییه وه ته لقه ی
 بهست. جهیران گوتی:

له تارانه وه ته له فون ده کهم، چهند روژیکه گه راوینه ته وه، ئیستا
 وامله مالی پوورم.

ئه قدس خانم که ئوقره ی له بهر برابوو به خوشحالییه وه گوتی:
 که واته له ته بریز گه راوینه وه؟ جهواد له کوپیه؟ حالی باشه؟ جهیران
 روی کرده جهواد و زهرده خه نه یه کی بو کرد و گوتی:

به ئی، دایه گیان. چهند روژیک ده ییت گه راوینه ته وه. جهوادیش
 لیڤه یه و سلاوی بو تان هه یه.

ئه قدس خانم که بو بینینی جهیران و زاواکه ی به تاسه وه بوو،
 ساتزمیری ده کرد به تاسه وه گوتی:

جهیران گیان، بوچی نه هاتینه وه بو مالی خو مان؟ من و باوکت
 گه لیک دلمان بو ت ته نگ بوو.

جهیران که به ته واوی خر و شابوو، به چه په سانه وه گوتی:

دایه، یانی! باوکت کاری به سه رمه وه نییه، ئیتر رقی لی م نییه،
 هیچی له گه ل جهوادیشدا نییه؟

جهواد به بیستی نه و قسانه، له نیو بیر کړدله وده راوچوو بوو. هاته
لای جهیران و ههولیدا کوی له قسه کانی دایکی جهیران بگریټ. بهلام
به ناسته گوییستی ده بوو، کاتیک نه و کاره ی بیناکام بین، دهستی
کړد به پیاسه کړدن به ژور وړه کده. له قدس خانم له وې که چیر
گرفتیک بو بینینی کچه که ی له نارادا نه ما بوو، به ناسانی دهیتوانی کج
و زواکه ی بین، زور دلخوش بوو و گوتی:

باوهر بکه نازیم له پاش رویشتی تو زور له گه لیدا دوام، هه نا
کاتیک تیگه یشته که تو بچی رویشتی، سه کته لینی دا، بهلام
سوپاس بو خوا به خیر گه را. هر نه و نه خوشیه بوو هوی له وې
که په ی به هه له ی خوی ببات، نیستا زوو که. ههسته وهره بو مالی
خومان، چوتکه دلم خه ریکه له سینه مده دپته دهره وه. هر له و کاته دا
پووری جهیران ناماژهی به وه کړد که ده پیت له پاش نانخواردنی
نیوه رږ برږن، جهیران به دایکی گوت:

نا دایه گیان، پووره به دری نه رکی کیشاوه و نانی نیوه رږی ناماده
کړدوه، بهلام دلنیا به پاش نانخواردن دین. باشه دایه گیان،
که وایه مالناوا.

له قدس خانم گه لیک خوشحال بوو. دهستیکی به ماله کده هیوا
پاش نه جامدانی کاره کان له مال چوو دهره وه نا کوو که میک میوه
شیرینی بگریټ، گه لیک دلی خوش بوو. شهوقی بینینی کچه که ی،
لهالی ناسایی بردبوویه دهره وه، باو کیشی له سر کار گه رابه وه

له گهڵ پێشوازییه کی گهره می هاوسهره کهیدا رووبهروو بوویهوه.
له پاش رویشتنی جهیران ئەقدەس خانم، ههوسهلهی ئه و جۆره
کارانهی نه مابوو، که واته چ شتیک روویداوه؟ ئه واته پرسیار گهلیک
بوون که به خه یالی باوکیدا گوزهری ده کرد، به لام وه لامیکی بو ئه و
پرسیارانه دهستگیر نه ده بوو. به سه رسورمانه وه پرسى:

خانم، چى روویداوه؟ ئه مرۆ رۆژ له کوێوه هه لهاتوووه؟
ئهقدەس خانم دلخۆش و دهم به پیکه نین وهلامی دایه وه:
ئاخر ئه مرۆ یه کیك ته له فۆنی کرد، ئه ویش هه په ساوتر له پێشوو
پرسى:

کى ته له فۆنی کردوووه که به مشیوه یه بوته جیگای خوشحالی تۆ؟
ئهقدەس خانم چاویکی داگرت و گوتى:
قسه بکه بزانه ته له فۆنی چ که سیك ده توانی من خوشحال بکات؟
ئه ویش به بیताقه تی له سه ر قه نه فه که دانیشت و گوتى:
ئیمه که سیکی وامان نییه. له پر له جیگا که ی هه ستایه وه و
به په شوکاوی گوتى:

ناشی! ناشی! جهیران ته له فۆنی کردبوو؟ وایه ئهقدەس؟
ئهقدەس خانم به خوشحالیه وه وهلامی دایه وه: به ئی، راستت گوت،
کیژه که مان ته له فۆنی کردوووه. ئه ویش زه رده خه نه یه کی دلخۆشانه ی
کردو له وه ی که سه ره نجام هه والی جهیرانی بیستبوو، هه ناسه یه کی

ئاسوودەى ھەلکیشا. ئەو بېریاری دابوو قەرەبووی رابردووی بکائەو. پرسی:

باشە لە کوێو تەلەفۆنی کرد؟ ئەویش گوتی:

لەمالی خوشکە کەمەو، لەتەبڕێز گەراوەتەو. ئەویش بەسەر سورمانەو گوتی:

لەمالی بەدرییەو؟! بۆچی نەهاتن بۆ ئێرە، پاشان زەردەخەنەیه کی کردو گوتی:

ناشی ئاغا جەواد ئیمە بەشایستە نەزانیت. ئەقەدەس خانم ھاتە ناو قسەکانییەو و گوتی:

نە بابە، جەیرانی بێچارە لەو ترساو، نە کوو ئەمجارەش وەک پێشان لێ توورە بییت. ئەو نازانی کە رەوشتی ئێو بەقەدەر ئاسمان و زەوی گۆراو.

سەرەنجام کاتریمێر دووی پاش نیوەرۆ زەنگی دەرگای مائەکیان بەدەنگ ھینا. باوک و دایکی بەیستنی زەنگە کە سەراسیمە بوون، ھەر وەک ئەو روژەى کە جەیرانی تیدا لەدایک ببوو، دایکی جیگای بەخۆی نەدەگرت. ھەردووکیان بۆ کردنەوێ دەرگا کە چوونە خەوشە کەو، ساتیکی کەم وێنە بوو. جەوادو جەیران بەشەرم و خەیاڵەکی تاییبەتیو چوونە ژوورەو. جەیران پاش سلاوکردن دەستی باوکی ماچ کردو دەستی کرد بە گریان. دایکیشی بەیستنی ئەوان فرمێسکی شادی ھەلوەران. جەواد خەپەسابوو کە دەبی چی

• پیتو ژئیکې عاشق •

بکات، نایا نهویش قه بول ده کهن؟ باوکی بهره و لای جهواد هات و دهستی خسته سهر شانی، جهواد سهری هه لبری و له چاوه ماندووه کانی راما، نیگای میهره بانانه بوو. کهواته ده بیت وه لامي نهو میهره بانییه بداته وه. دهستی باوکی پیری گرت و ماچی کرد. بو نهو هی که وه ک یه کیک له خوین پيشوازیان لیکرد بوو، شهرمه زار بوو. نه قدس خانم و جهیران به بینینی نهو دیمه نه، شیوا بوون. نهوان بهره و ژووره ریتمایی کران، پاش نه حوالپرسی و خواردنی میوه و شیرینی، جهواد هاته قسه و گوتی:

باوکه ... دایکه ... بمانبه خشن لهو هی که ... لهو هی که به بی مؤله تی نیوه زماوه ندمان کرد. نیمه جگه له مه چاره یه کی ترمان نه بوو. لهو هی که وه ک باو کیک هه لسو که وتت له گه لمدا کرد، منه تبارت کردم. سوپاست ده کم.

باوکی جهیران خوشی له شیوه ی روبه پروو بوونه وه و نه ده بی قسه کردنه کانی هات و بو نهو هی له باره ی نهو وه دو چاری هه له ببوو، له دلی خویدا شهرمه زار بوو. به ریزه وه گوتی:

نه، کوری خوّم. من ده بی سوپاسی تو بکم که بوو یته هو ی نهو هی هه ست به هه له کانی خوّم بکم، من ته مه نیک له ییئا گاییدا بووم. گه لیک سته مم له جهیران کرد. دوو سالی له باشتین ساله کانی ته مه نی له بهر من به فیر ودا. گه لیک بیر کورت بووم که به خته وه ریم له پاره و پولدا ده بینی. وام بیرده کرده وه که نه گهر کچه کم پاره ی

تھاوی هه پیت، تیر به ختوهره. چاوه کانم داخستوو و تنهها بهک
لای بابه ته کهم ده پینی، مانای خوځم. گرتک جهیران بوو نهک قسه ی
من. ټو له بهر تهن دروستی من، ملی بو زماوه ندیکې سه پینراو
نهوی کرد. که و ابوو من بوچی مافم به جهیران نه دا؟ بوچی مافی
هه لېزاردنم لی زهوت کرد!؟ من دهمزانی که کهه کهم هو شیاره.
دهمزانی که هیچ کاتیک هه تگای هه له نانیټ، به لام نه مده ویست
باوهر بکه م. من خوځم پابه ندی کو مه لیک خورافاتی پوچ و بی بناغه
کرد بوو. کاک جهواد! هه موو باوک و دایکیک به ختوهری
منداله کانیان دهوی، به لام دهی بزنان بوچوونی نه وانیش گرتکه.
ټاهیکې هه لکیشا و گوتی:

به دبه ختی ټیمه ی جیلی کوڼ ټوهیه که له باتی مناله کانمان بریار
ده دهین. بیگومان ټه گهر له سنووری رینمایدا پیت، گرتیک نییه،
به لام زور به داخه وه ټیمه پیمان زیاتر راکیشا و زیاتر له خوین دلمان
بوین سووتا و ټه نجامه که ی ټوه بوو که خوت بینیت. پاشان
نیگایه کی خوشه ویستانه ی کرده جهیران و جهواد و به زرده خه نه وه
گوتی:

ټه لبه ته کاک جهواد، کهه که ی من خوشه ویستیه کی زیادی بو تو
هیه و له بهر توش هه موو کاریکی کردووه. هیوام وایه که بتوانیت
به ختوهری بکه یت، پیکه نینیکې کرد و گوتی:

ئای روژگار... مروۆ چ کارێک ناکات. پاشان سەیرێکی جەوادێ
کردو گوتی:

باشە، لەبارەی خۆتانهوه بدوین، لەمالی باوکت دای؟ جەواد تیلە
چاویکی گرتە جەیران و گوتی:

نا، زۆر بەداخهوه. تاکە نارازی زەماوهندی ئێمە تەنهاو
نەبوویت. دایکی منیش رازی نەبوو، راستیەکی لەبەر ئەوه
لەمیوانخانەدا، بەنیازم بەیانی بەدوای مایکی کریدا بگەرێم.
باوکی بەدڵتەنگییەوه گوتی: میوانخانە بوچی؟ ژووڕەکی جەیران
دەستی لێنەدراوه، دەتوانیت لێرە نیشتەجێ بیت، تاکوو مایکی
گونجاوتان دەستگیر دەییت. لەبارەی دایکیشتهوه نیگەرەن مەبە.
ئەویش وەک من بێر دەکاتەوه. سەرەنجام رازی دەییت. قسەکان
گولیان کردبوو، جەیران جێی بەخۆی نەدەگرت، دنیا بەلای ئەوهوه
جوانتر ببوو. باوک و دایکی لەگەڵیدا میهرەبان بوون، هاوسەرە
دڵخوازەکی لەتەنیشیدا بوو، هەر بۆیە خۆی بەبەختەوهترین ژنی
دنیا دەزانی، ئەو ئێتر لەژیاندا چی دەویست؟ هەر ئارەزوویەکی
هەبوو، بەدەستی هێناوو. لەبازنە ی ژبانی ئەودا تەواوی ئەوانە
هەبوون. تەنها شوێنی بەتالی شتیەک لەو ژبانەدا هەست پێدەکرا.
ئەویش مندالیک بوو کە شیرینی دووبارە بەژیانی ئەو ببەخشیت.
ئەو لەمێردە کۆنەکی مندالی نەبوو، هەمووان وایان دەزانی کە
جەیران نەزۆکە، بەلام بەو جۆرە نەبوو. ئەو خۆی نەیدەویست

◆ پٽو ٿيڻي عاشق ◆

مندالي بيٺ، چونڪه دهيزاني كه ڙياني له گهل سپردا زور بهردهوام
نايٺ و تنها ٿه نجامي له گهلدا جيا بونهوه ده يٺ و لهه نيوهدا
يگونا هيڪ ده يٺه قورباني، بهز انستي پيشكه وتوو خوي له بووني
مندال بيٺهش كرد. يٺاگا لهوهي كه روڙگار چي ياريهه كي پنده كات.

"چاره نووسی نادیار"

مانگیک به سهر ثم رووداوه دا تیپه ریوو، به هار بوو، به هاریکی
تریش هاتبووه نیو نهو مالهوه. گوله کانی باخچه به تهواوی پاراو
ببوون. جهیران له ته نیشته په نجه ره ی ژووره کهوه وه ستابوو، سهیری
باخچه بچوو که که ی هه وشه ی ده کرد. جهواد هیشتا له خه و به ئاگا
نه هاتبوو. جهیران سهری شانه کردبوو، خو ی بوو ژوژیکی تر ئاماده
ده کرد. هاته لای ته خته که ی جهواده وه و به مه به سستی
بیدار کردنه وه ی ده سستی به قزیدا ده هیئا. جهواد نه نو ستبوو، له گهل
باویشکدانیکی ده سترک ددا به ره و لای جهیران وه رگه راو سهیریکی
کرد و گوئی:

بوکه تاقانه کهم، تو خهوت نییه؟ یاخود من بوومه ته هو ی بی
خهویت؟ پاشان بای کرده خو ی و گوئی:

بیگومان ههق به تو یه، گیانه کهم من ئیسقانی په پوسلیمانهم پییه،
شیت وشه یدام بویت، تو گیانی خوت وانیه؟
جهیران به قسه که ی جهواد پیکه نی و گوئی:

له خورازي، هر گيز بهو شيويه نيبه. ته نها دمويست پيکوه
بچين بو حه وشه. تا کوو لهم هه وای به هاره چيژ وهر بگرين و پاشان
چوو له لای په نجره کهو پرده کهی لاداو گوتی:

ناخر ئه وهوا خه سار نيبه؟ جهواد به پرتاو گوتی:

بوچی... بوچی له راستیدا له گهل بوچونه کهی تودا هاورام. پاشان
به ئاوازيکی تايبت گوتی:

ئه وهوا خه ساره، که نه چيته سيه کانی من و تووه. به په له
له ته خته کهی هاته خواره وهو دهستی جهیرانی گرت و به کيشمه کيش
برديه لای دهر گاکه. جهیران که پيکه نينيکی توندی پزابوو، ئاماره ی
به جهواد داو گوتی:

ئارام بگره جهواد، دته ویت بهو حاله وه برویت، هر هيچ نه بیت
جله کانت له بهر که، جهواد به سهر سورمانه وه له خوی روانی، به بينی
جلی ژیره وهی پيکه نی و به توندی دای به ته ویلی خویدا و گوتی:
من چنده بیر په رتم، هه موویشی خه تاي تویه. جهواد، به ره و
لای چوو، به لام جهیران ئه وه هله ی قوسته وه و به را کردن چوو
خواره وه.

جهیران له پيشوازیدا دانیشتبوو، یاری به قره کهی ده کرد.
جهوادیش پاش له بهر کردنی جلہ کانی به دوایدا هاته خواره وه و
جهیرانی له هو له کهدا دوزیه وه. به لای جهواده وه رهنگی جهیران

كەمىك پەربو دەھاتە پېش چاۋ، بەۋ ھۆپەۋە لەسەر سەرى راۋەستا
ۋ گوتى:

چىتە جەيران؟ بۆچى رەنگ بەرۋوتەۋە نەماۋە؟ جەيران كە
ژانەسەرە ھەمىشە يەكەى سەرى لى دابۋە، بەبى تاقەت يەۋە گوتى:
شتىك نىيە كەمىك سەرم ژان دەكات، زۇرېش نا.

لەۋ كاتەدا دەنگى دايكى ئەۋانى بەئاگا ھېنا، ئەۋان لەسەر قسەى
ھەردو كيان لەژورە كە چوۋنە دەرەۋە، لەسەر مېزى نانى بەيانى،
حالى جەيران ھەر بەۋ جۆرە بوۋ، رەنگى پەرى بوۋ، سوۋرى لىۋەكانى
شىن ھەلگەرا بوۋ ۋ نەيتۋانى خۇى كۆنترۇل بىكات، ئەگەر جەۋاد
ھاۋكارى نەكردايە، دەكەۋتە سەر زەۋى، دايكى بەپەشۋاۋى خۇى
كەياندە لايان ۋ لەيىنىنى ئەۋ دىمەنە ھۆشى لاي خۇى نەماۋ گوتى:
چى بوۋە جەۋاد ئاغا؟ چ شتىك روۋىداۋە؟ جەۋاد كە دەستەپاچە
ببوۋ، گوتى:

نازانم دايە گيان، ھەموو شتىك لەيەك ساتدا روۋىدا، ھەر
ناشزانم چى بوۋ؟ جەيرانيان بىردە ژورەۋە، بەھەمان خالەۋە لەسەر
تەختەكەى كەۋتبوۋ، رەنگى زەرد ھەلگەرا بوۋ، بەلام روخسارى
لەجاران جوانتر خۇى دەنۋاند. ئازارېكى گەۋرەى لەدلىدا بوۋ، نەيشى
دەتۋانى بەيانى بىكات. گريان گەروۋى گرتبوۋ، سەپرىكى جەۋادى
كرد كە لەتەنىشتەۋە دانىشتبوۋ، گوتى:

تہیزم نیگہران مہبہ ، سہرمام بووہ ، ہەر لہو ساتھدا خوئی پی
 نہ گیراو دای لہ پرمہی گریان. دلی گیرابوو. لہ شتیگ دہ ترسا، جہواد
 خیرا دہستی جہیرانی نایہ ناو دہستی خوئی و دہستی کرد
 بہ دلدانہوہی و گوتی:

بہلی نازیم. جگہ لہوہ ناشی شتیکی تر بیت. نیستا خانمہ کم
 بوچی دہ گریٹ؟ مہ گہر مندالی؟ کہ میگ زہخت دابہ زیوہ و ہەر
 تہوہ. باوہر ناکہی، ہہستہ با بچین بو لای پزیشک تاکو پیتی
 بسہلمینم کہ شتیگ نییہ. جہیران بہ ئارامی سہری نایہ سہر قاجی
 جہواد و چووہ خہیالہوہ. تہو ماوہیہ کی دوور و دریژ بوو کہ
 سہر نیشہی ہہ بوو. بہ لام لہ جہوادو ... دہشاردہوہ. ہہتا لہ بہر تہو
 ژانہ سہرہ شہوان خہوی لی نەدہ کہوت.

تہو نیوارہیہ جہیران نہیتوانی لہ سہر میزی نانخواردن ئامادہ بیت،
 جہوادیش لای مایہوہ بو تہوہی تہنہا نہ بیت. باوکو دایکی لہ مہر
 نہ خوشی کچہ کہیانہوہ گفتوگویان دہ کرد. تہوان زور نیگہرانی حالی
 تہو بوون. باوکی سہرزہ نشتی خوئی دہ کردو خوئی بہوکاری
 نہ خوشیہ کہی جہیران دہزانی.

تہم قسانہ چییہ جہیران، مہ گہر بہ دہستی خوٹہ. جہیران
 بہ نیگہرانی و ہاوارہوہ گوتی:

بہلی، بوچی نہ، بہ مہیلی خوم نییہ. جہواد کہ تہو قسانہی بہ بی
 سوود دہزانی، بہ دہستہ پاچہییہوہ گوتی: ئاخر نازیم، تو بوچی

تیناگهی، تو ده بیټ سهردانی پزیشک بکهیت تا کوو ناشکرا بیټ که
شتیک نییه، به مجورهش هم من نیگه رانم. هم باوک و دایکیشټ
نکات لیده کهم جهیران که میک وردبین به.

جهیران خوۍ به سهر تهخته کهیدا دا و هوون هوون ده گریا و له نیوان
گریانه کهیدا ده یگوت:

جهواد من ده ترسم. بوچی ناتهویت تیښگهیت؟ ده ترسم
نه خوشیه کی خراپ هه بیټ. نهو کات چی؟ نه زانم باشتره، هر هیچ
نه بیټ ناسوده تر ده مرم. جهواد نه ییښټ قسه کهی تهواو بکات و
گوتی:

بیره وه جهیران. مروځ به سهر گیژ بوونیک نامریټ. پاشان
کهوته پارانه وه و گوتی:

گیانی جهواد گوی بو قسه کانم بگره. به ناخیری من هاوسهرتم.
ماfi خوۍ که نیگه ران بم. پاش زوریک تکا و پارانه وه سهره نجام
چوونه لای پزیشک. جهواد له وه یکه نه خوشیه کهی جهیران زیانه
نوییه که یانی به چوکدا هیټابوو، نیگه ران بوو، په نای به خودا بردبوو و
هموو شتیکی به دهستی نهو سپاردبوو.

پاش چند کاتر میړیک ههر دوو کیان گه رانه وه، جهیران خوۍ
هاویشته باوهشی دایکيه وه و گوتی:

هیچ نهوو دایه گیان، که میک زه ختم دابه زیوو، هر نه ونده.
دایکی سوپاسی خودای کرد و گوتی:

• پینوئه ژئینکی عاشق •

ئیسنا زانیت که به پیئوده ترسای. پاشان سهیری دهوروبهری
کردو گوتی:

ئهی جهواد کوا؟ مه گهر پیکه وه نه هاتنه وه؟ جهیران سهیری
ئهملاولای کرد و گوتی: ئای، ئیسنا لیره بوو، بوچی غهیب بوو؟
پاشان به دایکی گوت: جهوادی بیچاره زوری خه خوارد، ئه گهر
کاریکت نییه با بچم بو لای.

دایکی که چیتر خه یالی له باره ی ئه وه وه ئاسوده بوو،
به خووشحالیه وه گوتی:

نه ئازیزه کهم، کارم نییه، برۆ.

جهیران له سه رخۆ چوو ژوو ره وه. جهوادی بینی که له سه ر ته خته
خه وه که ی راکشابوو له بیریکی قوولدا بوو. ئه وه نده له بیر کردنه وه دا
رۆچوو بوو که له ژوو ره که دا ههستی به بوونی جهیران نه ده کرد.
غه مگین ده هاته به رچاو. جهیران له سه رخۆ لای دانیشته و دهستی
خسته سه ر شانێ و گوتی:

چیته جهواد؟ بوچی نیگه رانی؟ پاشان به ئالته وه به رده وام بوو:

ناشی له مردنی من ناومید بوو بیت، یانی تا ئه و راده یه له دهستم
ماندوو بیت. ئه و قسانه جهوادیان ئازار ده دا. ئاخیر بوچی ده بوو
جهیران ئه و قسانه بکات؟ ئه و به دلته نگیه وه هه ستاو هاته لای
به نجه ره که وه، گریان بینی گرتوو به ئه سته م دانی به خویدا گرت و
گوتی:

نهو قسانه چيیه خوشه ویسته کم، بوچی ده بی له ده ستنت
ماندوویم، من تازه توّم به ده ست هیناوه. به ره و لای جهیران هات،
به نیگایه کی کاریگر له چاوی مه عشوقه که ی ورد بوویه وه و گوتی:
من له پاش تو چ کاریکم به ژیان داوه؟ هه ناسه کانی تو منیان
به زیندویی هیشتوته وه و پاشان ده سته کانی جهیرانی بو لوی خوی
بردو ماچی کردن. جهیران به سه رسورمانه وه خوی به ره و لای کیشا و
گوتی:

جهواد، نه خوشی؟ کوره ده لی ته ندووری سووره وه بووی. جهواد
له گهل گریانکی تاساودا گوتی:

به لی، نه خوشم، تکات لیده کم به ته نها جیم به یله. جهیران که
مانای قسه کانی نه وی نه ده زانی، به حه په سانه وه گوتی:

ته دی نانی ئیواره ناخوی؟ دایکم ئه مشه وه له بهر ته ندروستی من
شایی ساز کردوه، ئیستاش ناتهووی بیی؟

جهواد به منجه منج گوتی:

بوچی... بوچی هر ئیستا دیم، ساتیک پشوو بدهم، چاک دهم.
نیگه ران مه به.

هموو له سهر میزی نانخواردن ئاماده بوون که جهواد هاته
ناویانه وه، چاوه کانی سوور هه لگه راوو. جهیران به سه رسورمانه وه
سه یرکی کرد و گوتی:

جهواد گریاوی!

جهواد به دهسته پاچه ییه وه کوتی:

نه... نه، بوچی مه گهر؟ جهیران بزه یه کی کردو کوتی:

له وانه یه دلت بو دایکت ته نگ بوویت. جهواد که له وه لاله که ی
تیا مابوو، دلته نگي به به هانه یه کی گونجاو زانی و به و هو یه وه جهله ی
سه ری قسه کانی نه وی په سه ند کرد.

به لام نه خو شى جهواد شتیکی تر بوو، نه یییه ک له دلیدا بوو که
ته نها خو ی و خودا ده یان زانی. باوکی به رده وامی به قسه که ی
جهیراندا و کوتی:

نه وه شتیکی نییه کوړی خو م. به یانی هه والی خیزانه که تان پیرسه.
هم خو ت نارام ده بیت و هم نه وانیش خوشحال ده بن.

بارودوخی روحی جهواد له قالب درابوو، چیر نه و پیاوه ی پیشان
نه بوو. قسه ی له گهل که س نه ده کرد. هه میسه له کونجی ته نه اییدا
بوو. له و بارودو خه ماندوو ببوو. جهیرانیش له و حاله ی نه و که وتبوه
گومانه وه. جهوادى ده بینى که شه وان به ترسه وه له خه و به ناگا
ده هاتو به دزی نه مه وه ده گریا. بوچی چ شتیکی روویدا بوو؟ نایا
کاره ساتیک خه ریک بوو روو بدات؟ بوچ که سیکی؟ وه چ
کاره ساتیک؟ نه وانه پرسیار گه لیکی بوون که جهیران له خو ی ده پرسى
و وه لامیکی بو یان ده زگیر نه ده بوو. تا نه وه بوو روژیک له کاتیکیدا که
جهواد له ژیر دره خته که دا دانیشتبوو، جهیران خو ی گه یاندى و
به ته نیا کو که یه ک خو ی ناشکرا کرد. جهواد پی زانی و به ناچارى

• پېښه ژنيکي عاشق •

سه پری جهیرانی کرد. جهیران که چیتړ له نه پینکاری نه و ماندوو ببوو،
گوته:

جهواد بوچی لیره به ته نه دانیشتووی؟ چ شتی که لیمی ده شارپته وه؟
به منیش بلی، من هاو به شتی زیانی توم. بوچی ده ته ویت نه و هم و موو
ره نه به ته نه هاو لېگریت؟ که می که پیده نگ بو و پاشان گوته:
تو چیتړ جهواده که ی جاران نیت، نه کا ... نه کا له ده ستم بیزار
بوو بیت، یان نه وهی که چیتړ خوشت نه ویم. پیم بلی جهواد توانای
بیستنه هه یه. جهواد که له بیر کردنه وهی خویدا نو قم ببوو، نیگایه کی
میهره بانانه ی کرده چاوه نه فسوناو ییه کانی جهیران و ناهیکی ساردی
هه لکیشا و گوته:

جهیران، ناگات لی نییه. جگه له خودا هیچکس له دلی پر ژانی من
ناگادار نییه. روژگار یارییه کی سه ختی له گه لمددا ده ست پیکردوه.
خه ریکه له یارییه دا شکستم پیده دات، تیده گه یت جهیران، شکست
دینم و فرمیستک له چاوه کانیدا قه تیس مان.

جهیران که هیچ له و قسانه تی نه گه یشته، به نیگه رانییه وه گوته:

یاری چی جهواد؟ خوت ده زانی ده ته وی چی بلیی؟ روونتر بدوی
تا کوو منیش تی بگم. جهواد له شوینی خو ی هه ستا و به ره و لای
جهیران هات و دهستی خسته سهر شانه کانی و گوته:

◆ يېتۈۋەتتىكى عاشق ◆

ئازىزەم! ئاينىدە ھەممۇ شىتېك ئاشكرا دەكت و بەنئومىدى
لەۋى دوور كەۋتەۋە. جەيرانىش لەۋ قسانە مات بوو و كەۋتە
بىر كەرنەۋە.

ئاۋرىنگى دەمەۋبەيان كەۋتبوۋنە سەر گەلای درەختەكان و تېشىكى
زېرىنى خۇر دووبارە تېنى بەژيان دەبەخشى. دايكى سەرقالى ئاۋدانى
باخچە كە بوو. جەيرانىش بەجىرۋەي بەسۋزى بالندەكان بەئاتا
ھات. جەكانى گۈرى و رۈشىت تاكوو لەتەنىشت ئەۋدا يىت.
ئەقدەس خانم بەيىنىنى كچەكەي زەردەخەنەيەك ھاتە سەر
لېۋەكانى و جەيرانىش لەگەل سلاۋكەردندا ماچىكى ئاراستە كەرد.
ھېشتا چەند ھەنگاۋىكى ھەلنەگرتبوو، كە رەشايى بەسەر چاۋەكانىدا
ھات و بەھەر جۈرىك بوو خۇي گەياندە لاي درەختەكان.

دايكى بەيىنىنى ئەۋ دىمەنە سۈندەي ئاۋەكەي فېرىدا و بەرەۋ لاي
جەيران چوۋ، بەشپىر زەببەۋە پرسى:

چى بوە جەيران؟ ئەمجارەش سەرت گىژى خۋارد؟ ئاخىر بۆچى
خۇت ناپارىزى و ئاگادارى خۇت ناكەي و پاشان بەخەمبارىيەۋە
گوتى:

ھۈكارى ئەۋەيە كە ئارەزووت لەشتانىكى تىرش ھەيە و ئەم
بەلایەت بەسەر دىت. جەيران كە سەرئىشە لايان لى بېرىۋە، بەيى
دەۋسەلەيى گوتى:

دایه گیان شتیك نییه ، سه ره سوریه کی بچوو ک بوو، چاک ده بم.
 بیئاگا له وهی که جهواد هه موو شتیکی له پشتی په نجه ره ی ژووره که وه
 به چاوانی خه مگرتووی خو ی ده بی نی و له ناخه وه ده سووتا. ده بوو
 کاریک بکات. گو لی عه شقی له حا لی هه لوه ریندا بوو. به بی گول، ژیان
 به چ دهر دیک ی باخه وان ده خوات. جاریک ی تر جهواد جهیرانی برده لای
 پزیشکی می شک و ده مار، تا کوو هو کار ی نه خوشییه که ی ده ست
 نشان بکری ت. رو ژ به رو ژ بالای بهرز و پیکه وتوی جهیران ده توایه وه
 و نیگا نه فسوناو ییه کانیشی بی ره ونه ق و کز ده بوون و ژیان مائاوا یی
 لی ده کرد و ئاماده ی ده کرد بو سه فه ریک ی دوورو در یژ.

پزیشک نه مجاره ش به ته نها له گه ل جهواد دا قسه ی کرد و گو تی:
 ئاغای فه تاحی، هه ر به و جو ره ی که پیشتر گوتم، هاوسه ری
 بهر یزت گومان ی نه خوشییه کی تر سناکی لی ده کری ت، به لام جو ری
 نه خوشییه که ی له پاش شیکاری دهر ده که ویت، ئومیدتان به خودا
 ییت. بیگومان ده ییت خودی نه خوشیش ئاگاداری ییت، تا کوو هاوکاری
 پیو یستمان بکات. له مه به ستم تیده گه ییت؟

جهواد به نیگه رانییه وه گو یی بو قسه ی پزیشک شل کرد بوو و بیری
 له ئاینده ی ناد یاری خو ی و ئازیزه که ی ده کرده وه و به خو ی ده گوت:
 جهیران تازه مانای ژیا نی هه ست پیکرد بوو، شه را بی عه شقی تازه
 چه شت بوو، ئاخه خودایه چون رازی ده ییت ئه و له من سه نه ییت.

جهیرانه کهم، هیوای ژیانم. نهوانه قسه گهلیک بوون که جهواد به پهزاره وه له گهل خوی ده یکرد و وهلامیکی نه ده بیست.

ده بوو وهلامی شیکارییه که ناشکرا بی: نهو نهیده توانی وشه یه ک بیننه سهر زمانی. روژی یه کهم به ههزاران دله راوکی و بی تاقه تیه وه به رهو لای پزیشک چوو: بو وهر گرتنی وهلامیک که چاره نویسی نهو دوانه ی پیوه به ند بوو. دیار نه بوو که خونچه ی عه شقی نهوان که هیشتا نه پشکوت بوو، سهره نجامی چی ده بیست، پزیشک دوا ی قسه کردنیکی زور له گهل جهواددا، راستیه کی تالی پی راکه یاندو نهویش نه مه بوو:

جهیران وه ره می میشکی هیه و ده بیست به زووی چاره سهر بکریست.

له پاش بیستنی نهو قسانه دنیا له پیش چاوی جهواد تاریک بوو. هه رچون بوو به سهر خویدا زال بوو. پزیشک گوتی:

ئاغای فهتاحی، من له ناخی دله وه بو تو و هاوسه ره کهت به داخم. نیمه ی پزیشک نه رکیکی گرتگمان له سهر شانه و نه سته م تر لهو نه رکانه وتنی قسه ی راسته قینه یه به نه خوشه کان. راستیه ک که تالتره له هه موو ژه هریک. جهنابی فهتاحی، هیواتان به خودا هه بیست، هه ر خوابه که دهر ددهات و هه ر نهویشه دهرمانی بو ده نیریست. جهواد رهنگی هه لبرر کابوو، به حاله تی پارانه وه وه به پزیشکی گوت:

جه نابی پزیشک ئایا دهرمانیکی تایبتهی ههیه؟ من ههرچی ههمه و نیمه، بۆ چاره سهری جهیران سهرفی ده کم. ئهو بۆ من له ههموو سهرهوت و سامانی دنیا به نرختره، کهواته هاوکاریم بکه، تکت لیده کم. پزیشک به باشی ههستی پیده کردو وهرمه کهش به خیرایی له میشکی نه خوشدا ته شه نهی ده کرد؛ پاش که میک بیر کردنه وه کوتی:

گوینگره من ته نه ده توانم کاریکتان بۆ بکم و هیوادارم که خواوه ندیش یارمه تیم بدات. بیگومان چانسی ژبانی زۆر کهمه، به لام ده ییت ههولی خۆمان بدهین. ئهو کاره مه ترسیداره بکهین که نه نجامه کهی نادیاره. جهواد که دۆش دامابوو؛ ههموو دهرگاکانی به داخراوی ده یینی، به خوشحالیه وه پرسى:

چ ریگایه ک جه نابی دکتۆر؟ ههر ریگایه ک ییت من قه بوولی ده کم؛ ههتا ئه گهر پیویست ییت ئه ندامیک له جهستهی خۆم ده کم به فیدای هاوسهره کم. پزیشک که له عهشق و وابهستهی ئهو پیاوه به هاوسهره کهیه وه ئاگادار بوو، زهرده خه نهیه کی تالی خسته سهر لیوه کانی و کوتی:

ههشتهر گهری، یان روونتر یلیم نهشتهر گهری میشک که ده ییت له دهره وهی ولات ئه نجام بدریت؛ زۆر به داخه وه ئیمه هیشتا که رهستهی پیویستمان له بهر ده ستدا نییه که بتوانین ئهو جوړه نهشتهر گهرییه له ئیراندا ئه نجام بدهین، به لام من له ئه مریکا دا چه ند

◆ پیتۆه ژیتکی عاشق ◆

پزیشکیکی ئاشنام ههن که ئومیده وارم ئهوان بتوانن یارمه تیه کی به سوودمان بکهن.

ئواره یه کی خه ماوی بوو، جهیران له ژیر دارییه کهدا دانیشتیوو، سه رقالی ته ماشا کردنی وه رینی گهلای دره خته که بوو، بیئاگا له وهی که خۆشی ههر وه ک ئه و گهلایانه له حالی وه ریندا بوو. جهواد به ئارامی هاته لای جهیرانه وه به یینینی روخساری بی رهنگی ئه و بریاریدا که راستیه که ی چۆنه، ههر به و جوړه پیی رابگه یه نیت، به دهنگیکی گهراوه وه گوتی:

جهیران ... دهنگی جهواد جوړیک بوو که ئه و به په شوکاوییه وه سه پریکی کردو جهواد دووباره به منجه منج به رده وام بوو:
خۆشه ویسته که م گوئیگره ... ئیمه ده نیت راستیه کان قه بول بکهن، ههر به و جوړه ی که هه یه، وا نییه؟

جهیران له شیوه ی پرسیاردا گوتی:

به ئی بیگومان. به لام چ راستیه ک؟! له باره ی چیه وه قسه بکهن؟
جهواد خۆی پی نه گیراو له پرمه ی گریانی دا و گوتی:

چیت کات خه ریکه دره نگ ده نیت، تکات لیده که م جهیران یارمه تیم بده، رزگارم بکه له م ته نهاییه. له م خه م و ناسۆره. له و به لایه ی که یه خه ی پیگرتووین. جهیران، ده زانی ئه م روژگاره زۆر هه سووده؟ نایه و نیت من و تو پیکه وه بین، هاواری کرد و گوتی:

ده په ویت توام ای، ده زانی یالی چی؟ ده په ویت هه موو که سم لی
بستینیت.

جهیران به چه په ساوپیوه کوپی بو قسه کانی جهواد کرتبوو، به لام
له قسه کانی تینه ده که یشته، جهواد له مجاره ش نه یتوانی راستیه که
به جهیران بلیت و چووه ژوورمه و لهوی له نیوان کومان و
نه ندیشه په کی که له که بوودا به چیپیشته.

جهیران نیتر تیگه یشتبوو که له دلی میهره بانی جهواددا خه میکی
که وره هه یه، خه میک به سه تگینی کیوئک.

نیوه شهو بوو که جهیران به بوئیکی تایبه تی له خه و بیدار بوویه وه،
کاتیک رووی کرد به لای جهواددا بینی له لای ته خته که یه وه دانیشته وه
و خه ریکی جگهره کیشانه. جهیران به سهر سورمانه وه به جهوادای
گوت:

ده زانی چ کاریک نه نجام ده ده یت؟ تو په ک که جگهره ت
نه کیشاهه، جهواد ته وه یت چ به لایه ک به سهر خوتدا به بینی؟ جهواد
به نارامی رووی کرد به لایه وه دهستی به سهریدا هیناو گوتی:
ده زانی خوشه ویسته کم، نیمه ی مروؤ به جوریک راهاتووین که
جگه له ساغ و سه لامه تی بیر له هیچی تر ناکه ینه وه، هه تا نه گهر
نه خوشیه کمان هه بیت نامانه ویت دانی پیدابنن.

جهیران به په شوکاوییه وه سهیریکی جهوادای کرد و گوتی:

مه به ست چیه؟ ده ته وی چی بلیت: تکت لیده کم رونتر بدوی: کی نه خوشه؟ سهره نجام جهواد راستیه که ی له سیر تا پیاز بو هاوسهره که ی باسکرد، جهیران رهنگی گورا. بهیستی نهو راستیه گیانی کهوته لهرزین و تا سی روژ تاگی لهخوی نهما؛ باوک و دایکشی وهک نهو بوون، لهو نیوانهدا جهواد دهبوو ئومیدیان پیی بدات، ئومیدی ژیان، ئومیدی زیندووبوون: بهلام کاتیک نیمه ی مروژ نهخوش ده کهوین به تهواوی ده ست له ژیان ده شوین و چاوهروانی مهرگ ده کهین. بیئاگا له وهی که خودایهک به سهره وه شهید و بینهری کرده وه کاشانه. زورن نهو نه خوشانه ی که بهویست و ئیراده ی نهو سهر له نوی ژیانان بو گهراوه ته وه و دیسان عاشقی دنیا بوونه ته وه. دایک و باوکی دهرکیان به کاره ساته که نه کردبوو، دایکی له به یانیه وه تانیوه شهو کارو پیشه ی گریان بوو؛ باوکی کاتیک نهو حاله ی بین ی به هاوسهره که ی گوت:

خانم، به نه ژنوی خهم له ئامیزگرتن، کاریک ناکریت، ده بیت ریگه چاره بدوژینه وه. جهواد ده یگوت ده بی دلنه وایی جهیران بکه بن. ئومیده وار بوون به ژیان نهو رزگار ده کات، نه قدس خانم به پهزاره وه روویکرده هاوسهره که ی و گوتی:

جهیران ده ستی له ژیان شتووه، ناخر چونچونی تییه گه یهنم، منیک که حالم لهو باشتر نییه. چون ده توانم دلی بده مه وه؟ و نارام نارام بو حالی کیژه که ی ده گریا.

◆ پێنۆه ژێنیکی عاشقی ◆

جهواد له سه‌ر ته‌خته‌كه له ژوور سه‌ری جهیرانه‌وه دانیشتی‌بوو،
روخساری ده‌سپری كه به‌نمه‌ی فرمیسك ته‌ر ببوو، جهیرانی‌ش
به‌بێده‌نگی فرمیسکی ده‌رشت.

جهیران ده‌ستی جه‌وادێ گرت و بیری له‌رابردوو ده‌كرده‌وه.
رابردویه‌کی شیرین كه هه‌ر له‌خه‌ویك ده‌چوو، خه‌ویکی زۆر كورت.
رويكرده جه‌واد و گوتی:

جه‌واد؟ داواكاریه‌كم لێت هه‌یه، ده‌مه‌وێت به‌لێن بده‌یت كه
قه‌بوولی بكه‌یت، جه‌واد نیگایه‌کی میهره‌بانانه‌ی له‌روخساری
ته‌مگرتووی جهیران كردو گوتی:

باشه، خۆشه‌ویسته‌كه‌م، به‌لێن ده‌ده‌م.

جهیران گوتی: هه‌رچییه‌ك بێت؟

جه‌واد ئاهیه‌کی هه‌لكێشا و گوتی:

له‌م جیهانه‌دا جگه‌ له‌تۆ شتیك شك نابه‌م كه له‌ده‌ستدانی
به‌لامه‌وه سه‌خت بێت. كه‌واته هه‌ر چییه‌ك بێت قه‌بوولی ده‌كه‌م.

جهیران به‌ده‌نگیه‌کی تاساوه‌وه گوتی:

داوات لێده‌كه‌م كه له‌پاشی من زه‌ماوه‌ند بكه‌یته‌وه، تۆ هیشتا
گه‌نجی، هه‌زاران ئاره‌زووت بۆ ئاینده‌ هه‌یه، به‌لام تكات لێده‌كه‌م
هیچكاتیك له‌بیرم نه‌كه‌یت، با شتیكت پی بلیم، من تۆم زۆر
خۆشه‌وێ، هه‌ر نه‌بی ده‌مه‌وێت یادی من له‌دلی تۆدا هه‌میشه

◆ پینوئه ژنیکی عاشق ◆

بهزیندووپی بمینیتتهوه. جهیران ئەم قسانە ی بهزهحمەت دهکردو
ئەشک وەك دهكە مرواری بهسەر گوێنایدا ریزیان بهستبوو.

جهواد زهردهخه نهیه کی تالی کرد و گوتی:

ئاخر ئازیزم، مه گەر من بهو ئاسانییه ریگا ددهم که تو باری
سهفەرت بپێچیتتهوه و برۆیت؟! نه، من پێویستم بهتو ههیه. ئیمه
پێکهوه دهژین. دهبین بهخاوهنی منداڵ. چەند منداڵێکی گهوره و
بچووڪ. یهك لهیه کی جوانتر. لهلایه کی تروهوه من جگه لهتو بیر
لههیچ ئافرهتێکی تر ناکه مهوه. ئاهێکی درێژی ههڵکێشا و گوتی:
مه گەر نهتیستوه که پێشینیان گوتویانه:

خودا یه که و عهشقیش یه که.

جهیران خۆی بوو نهگیرا و دهستی بهگریان کرد و لهنیو
گریانه کهیدا دهیگوت:

تو که باشتر دهزانی من خهریکه دهمرم. ئەم نهخۆشییه
نهفرهتییه ههزاران کهسی کوشتووه، منیش یهکیك نیم لهوان؟ بوچی
دهییت خۆمان فریو بدهین؟ من ئیتر نهو راستییه قهبول دهکەم.
لهحالیکیدا که فرمیسکی دهرشت، لیوی خۆی کرۆشت و گوتی:
تهنبا دلم بوو ئەوه دهرسوتی که شتیك لهژیان تینه گهیشتم. هەر
چەند که ژیا نیکی کورت بوو، بهلام لهوهی که بهئارهزووی خۆم
کهیشتم خۆشخالم. لهناکاوهنگی ههلبهری و گوتی:

جہواد بہلای منیشہوہ سہختہ، من چوں دہتوانم جیت بہیلم؟
دہبی باجی چ تاوانیک بدم؟ چ تاوانیکم کردوہ کہ دہبی بہمشوہیہ
نازار بچیزم؟ جہواد کہ بارودوخی بہو شیوہیہ بینی، نامیزی پیداکرد
و وایکرد بیدہنگ بیت و کوتی:

جہیرانہ کم بیدہنگ بہ، ئارام بگرہ، ئہمہ جوریکہ
لہتاقیکردنہوہ، لہوانہیہ خودا بیہویت تاقیمان بکاتہوہ، خوراکرہ.
تہنہا ئومیدی من بہخودایہ، کہواتہ توئش ناٹومید مہبہ، سہیری
چاوہ میہربانہکانی جہیرانی کردو رازیبونیان دہربری.
خرمانی جہیران بہییستی نہخوشیہکھی، ہاتبوون بو سہردانی.
ہہموویان لہو بارہیہوہ خہمبار و نیگہران بوون، ہہر یہکہو
بہجوریک دلیان دہدایہوہ، نہسرین لہتہنیشٹ جہیرانہوہ دانیشتبوو
و بہسہرسورمانہوہ لہچاوہکانی رامابوو، جہیرانیک کہ ہیچ کاتیک
خہندہ لہسہر لیوہکانی نہدہبرا، ئہمجارہیان لاوازو بی رہنگ
دہبینرا، بہلام جوریک لہئارامی لہبوونیدا ہہوو کہ مایہی
دلخوشییان بوو، ئہوہ جہواد بوو کہ بہدلدانہوہکانی خوئی جہیرانی
ئومیدہوار دہکردہوہ بہژیان.

روژی پیشوو جہواد چوو بو سہردانی دایک و باوکی، ئہوان
بہبینی جہواد گہلیک خوشحال بوون، بہلام لہوہی کہ تہنہا بوو،
سہریان سورما، باوکی لہوہی کہ جہیرانی لہگہلدا نہبوو، گلہیی لی
کرد، بہلام دایکی زہردہخہنہیہکی سہرکہوتوانہی کردو کوتی:

نه حاجی ئاغا، کوربه کهمان عهقلی هاتوتهوه سهر خوئی. تازه
تیگه پشتهوه که دایکی راست دهکات. جهواد به بیستنی ئهو قسانه،
به یزاریهوه له ناو قسه کانی دایکیدا گوتی:

راست ده کهی دایه، جهیران بو ژیان نه ده شیا، قسه کانی تو
هه مووی راست بوون، جهیران تا کوتایی ریگا هاوه لم نه بوو. دایکی
به بیستنی ئهو قسانه دلی ئاوی خواردهوه. به لام باوکی جهواد
به سهر سورمان و توربه یهوه گوئی بو قسه کانی کوربه کهی گرتبوو.
دوچار به هه لچوونهوه روو بکرده جهواد و گوتی:

یانی قسه کانی دایکت هینده خیرا کاریان تیکردی. له تانه لیدانی
به رده وام بوو: جهیران ژنه، به لام تو پیاوی ژیان نیت. پیاویک که
به یهک چهقنه له مهیدان بچینه دهره وه، کهی پیاوه؟ لهو کانه دا
قولیه قولی گریانی جهواد مو له تی نه دا که باوکی قسه کانی تهواو
بکات. هه ردوکیان به سهر سورمانه وه سهیری یه کترینیان کردو
هیچ کامیان مانای ئهو رهفتاره ی جهوادیان نه زانی. جهواد هه ستا و
به رهو لای په نجه ره ی هوشه که رویشیت و له لای په نجه ره که دا
راوه ستا و گوتی:

دایه گیان، گوتم جهیران بو ژیان ناشی. به لی، چونکه فریشته ی
به هه شته و ده بیست بروات. گریان گه روی ده گوشی و به ئاسته م
وشه کانی بو دهره بر درا. به رده وام بوو: گوتم تا کوو کوتایی ریگا
له که لمدا نییه، چونکه ده یه ویت بمریت. ناتوانی هاو پیه تیم بکات.

بهمشت بهربوه دیواره که و بانگی هه لدا. ده زانی یانی چی؟ بهلی
 دایه، تیده گهی؟ دهیه ویت بمریت. دهیه ویت له دهستم ده رچیت،
 کوره کهت له ته مه نی لاویدا گهره کیه پیر ییت، له گهل کولی گریاندا
 بهرده وام بوو: خودایه ده ردی خوم به کی بلیم. په نا بو چ کهسیک
 بهم. جهیران هه موو کهسیکی من بوو: تکات لیده کهم، لیمی
 مهستیته. سویندت ده دم به گهره یی خوت. ئهی خودایه...
 خودایه. چوو کړنو شه وه و هک مندالیک زار زار ده گریا. باوک و
 دایکی گیزو په شوکاو، لهو بارودوخه دا هاتن بو یارمه تیدانی و له پاش
 هیور کردنه وهی داوای رونکردنه وه یان لیکردو جهوادیش
 کاره ساته کهی بو باسکردن. دلی دایک و باوکی گوشرا، بهتایبه تی
 دایکی. له کاتیکدا که چاوی به رای نه ده هات جهیران بینیت، به لام
 به پیوستی زانی که لهو هه لومهر جهدا یارمه تی کوپ و بوو که کهی
 بدات. هه تا نه گهر نهو یارمه تیبه دلنه وایش بیت.

ئهوان له سه ر داوای جهواد چوون بو سه ردانی جهیران. جهیران
 به بینینی باوک و دایکی هاوسه ره کهی گه لیک دلخوش بوو، به لام
 نهیده توانی پیشوازیان لی بکات، چونکه نه خوشییه کهی روژ به روژ
 له حالی گه شه کردندا بوو، توانای له بهر بریوو. دایکی جهواد هاته
 لای جهیرانه وه پاش ماچ و موچ له بهر رهفتاره نابه جییه کانی داوای
 لیبوردنی له جهیران کرد و جهیران چوتکه دلیکی خاوین و لیوانلیو
 له عه شقی هه بوو، ناجورییه کانی نابوو له وه و ته نها جوانی و پای
 له دلیدا چی کرد بووه.

لهو شهوه هه موويان پيکهوه بوون، دايک و باوکيان لهوهی که
ژيانی لهو دوولاه به وجوره گیرودهی کاره سات بېوو، که لیک
نیکه ران بېوون. به لام لهوهی که ناشتی و پاکی له نیوانیاندا به ریا
بېووخو شحال بوون، جهواد چاویکی له جهیران کردو گوتی:

خانم، له بیرت نه چیت که له به یانییهوه ده بیت ریگی چاره سر
بگرینه بهر. جهیران به بزه یه کی فریشته ناسا و په زاره وه قسه که ی
جهوادی په سهند کرد.

لهو شهوه تا به یانی جهواد و جهیران خهویان لینه که وت. قسه ی
نه کوتراوی زوریان هه بوو که ده بوو هه لیر پزن. چاویا خشانده وه
به بیره وه ریه کانی رابردو ودا. دلده وه کانی جهواد، جهیران یان
دمه وه به یانی کرده خو. بو به یانی پاش نویژ کردن و پارانده وه،
جهواد نیه تی هیئا و فالی حافزی گرتنه وه:

یوسفی ونېوو دپته وه بو که نعان خه م هخو

کوخی ویرانېوو دیسان ده بیته کولستان خه م هخو

.....

.....

جهواد به خوینده وهی لهو فاله له جیگی خوی هه ستا و به شه وه وه
هلواری کردو جهیرانی له نامیز گرت و گوتی:
ده زانی جهیران، حافر هیچکاتیک دروی نه کرده. نو چاک
ده بیته وه. هه رگیز ناییت بترسی، ده بی هیوات هه بی.

جهيران كه لهو ههموو سۆزهى جهواد دلشاد ببوو،
 زهرده خه نه په كى له سهر لىو نيشاندا و گوتى:
 باشه نه زبزم، ههولى خۆم دهدهم. هيوام وايه كه خوداش
 يارمه تيم بدات. جهواد، من كاتيك گوڤيىستى خنده كانى تو دهيم،
 ههموو دژواريه كان له بير ده كه م و زياتر بير له ژيان ده كه مه وه.
 به چاوه ماندوه كانى خۆى چاوى له چاوه كارى گهره كانى جهواد برى و
 عه شقى راسته قينهى له نى گايىدا خوښده وه و له دلى خۆيدا په يمانى
 به جهواد دا كه هه مېشه له گه ليدا يىت و به هېچ جوړىك لىى جيا
 نه يىته وه.

پاش نانى به يانى جهيران و جهواديان له ژىر قورئاندا بهر ئىكرد و
 هيواي گهرانه وه يان بو خواستن. به لام ئه مه سه فه رىك بوو كه
 ئومىدى گهرانه وهى زۆر به كه مى لىده كرا. باوك و دايكىشى
 ئاره زوويان ده كرد كه له گه لىاندا بن، به لام جهواد رازى نه بوو و
 دلىاي كردن كه ههر هه والىك بوو ئاگاداريان بكاته وه. پزىشكه كهى
 جهيران له گه ل ده سته په ك پزىشكى تر دا هاوسه فه ريان بوون، ئه و له
 وره به رزى نه خو شه كهى سهرى سوږما بوو. له ناو فرۆكه كه دا جهيران
 له بير كردنه وه دا نوقم ببوو، به خۆى ده گوت:

ئايا دووباره ده گه رىمه وه؟ يانى ده بى جارىكى تر وه ته نى خۆم
 بىنم؟ زياتر دلى بو جهواد ده سووتا، چونكه ره نجىكى زۆرى كى شابوو.
 چاره سهر كردنه كهى ئه و پاره په كى زۆرى ده ويست و هه موو يشى

جهواد له نه ستوی گرتېوو. به فروښتنی زهوی باوکی و به و
پاشه که و تهی که له و چند ساله دا کړدېووی، ریځای نه دا که سپک
له م کاره دا یارمه تی بدات و له و له میاندا کوتېووی:

جهیران پارچه یه که له دلی من، که واته به تر کی خومی ده زاتم که
یارمه تی بده م، هر له بهر نه و جهیران نه یده و یست که جهوادی
خوښه و یستی ناثومید بییت. پزیشکه کهی جهیران له گهل نه و
راوړانه ی که له گهل پزیشکه کانی هاوړید ا کړدېووی، که یشتېووه
نه و نه جامه ی که بو ی هیه له و نه شته رگه ریه دا هه تا ده ماری
بینایشی زیان بینې و نه شته رگه ریه کی سر که و توو نه بییت، به لام
جهواد هر به و شیوه پید ا گروو که نه و نه شته رگه ریه ده بییت
نه جام بدریت.

روژي دیاریکراو، روژي چاره نووسی نه و دوانه، هاته پیش. جهواد
که لیک نیگه ران و غه مگین بوو، له و هی که نازیزه کهی خو ی
به له ده ستچوو ده بینې، جهیرانی بو نه شته رگه ریه ثاماده ده کړد،
نه ویش غه مبار بوو، وه ک گولیکې ژاکا و ده بینرا، فرمیست له شیوه ی
دلېبه ناو، له چاوه کانی ده بارین و جهوادی خه مبار تر ده کړد، داوای
لیکد که وره ی خو ی له ده ست نه دات. له کاتی کدا که جهیرانیان
ده برد بو ژووری نه شته رگه ریه، ثاماره ی بو په رستاره کان کړد که
که مېک نارام بگرن. په رستاره کانیش قسه که یان قه بول کړد. جهیران

داوای لهجهواد کرد که نزدیکتر بیتوهه. بهقولی لهچاوهکانی راماو
ماچیکي کرد و گوتی:

جهواد.. نیگاکانی تو همیشة نارامیم پیدهدمن. چاوه
میبره بانهکانی تو بهردهوام مژده بهخشی ژیانی من بووه، داوات
لیده کم لهپاش من ژیاوت پهره پی بدهیت و ... ئیتر نهیتوانی لهوه
زیاتر بهردهوام بیت، بردیانه ژووری نهشتهر گهرییهوه. جهواد
هاواری کردو گوتی:

نا جهیران، تو نامریت، من له گهل توذا ده ژیم، له گهل توذا.
لهپاش تو ژیان بهلای منهوه بههایه کی نییه. جهیرانه جوانه کم،
دهییت بمینی، دهییت ... دهییت. هینده فرمیسکی رشت که
پهرستاره کان له گهل نهوه شدا که زمانی فارسیان نه ده زانی، بهلام
حالی جهواد و دلنهاسکه کهی ههموانی خه مبار کرد.

چهند کاتژمیړیک له ده سپینکی نهشتهر گهرییه که تپه پری و هیشتا
ههوالیک نه بوو. جهواد تنهها له گهل خودای خویدا راز و نیازی
ده کرد و داوای چاکبوونهوهی جهیرانی له خودای تاقانه ده کرد.
که سیک که جیگی رازه کانمانه. که سیک که له کاتی سهختیه کاند
روی لی ده نیین. بهلی، جهواد تنهها داوای یارمتهی لهو ده کردو نهو
باوه ره بوو که به مشیوهیه ئومیده واریان کردبوو.

سهره نجام لهپاش چهند کاتژمیړیک، نهشتهر گهرییه که کوتایی
هات، بهلام هیشتا سهر کهوتنی نهشتهر گهرییه که نادیار بوو.

• پیتۆه ژێکی عاشق •

جەیرانیان بۆ قاوش گواستەوه، بە پێهۆشی لەسەر قەرەوێڵە کە
خەوتبوو. جەواد بە بێنیی رەنگی روخساری ئەو، خۆشی لە دەستدا.
وای بیر کردەوه کە جەیرانی لە دەستداوه، بەلام پەرستارەکان پێیان
گوت کە هێشتا بێ هۆشە و مۆلەتی بێنیی ئەوی نییە.

جەواد تەلەفۆنی بۆ ئێران کرد و خانەوادە کە لە بارودۆخی
جەیران ئاگادار کرد. بەلێنی پێدان کە بە چاکبوونەوهی جەیران
بەزووی بۆ ئێران بگەرێنەوه.

ئەو لە دەورووبەری ئەخۆشخانە کەدا پیاسەیی دەکرد و لە ناخەوه
شلەزابوو، لە بیری جەیراندا بوو. خۆر ئاوابوون بوو، دنیا بەرەو
تاریکی دەچوو، بەلام دڵی جەواد زیاتر تاریک بوو. هەستێ تەنهایی
تێکی شکاندبوو. شیعیریکی هانەوه یاد کە لە یەکیەک لە کتێبەکاندا
خوێندبوویەوه، لەبەر خۆیەوه ورتە ورتی دەکرد:

ئەمەشە و لە دوری یار گریام

وەك عاشقان بە زار گریام

هاوێڵی رێم بوو یاری دێرین

دل کە یلم، بێ ئەژمار گریام

دەنگی خەشەخشی گەلاکان بە ئاگایان هینایەوه، سەیریکی
کانزەمێرە کە کرد، ئیتر کاتی بوو. دەبوو سەر لە جەیران بدات،

به ڏيراي خوي گه يانده ناو نه خوشخانه كه و له بهر پرسى بهش، حالى
جه يراني پرسى، نه ويښ پټى گوت، هيڻا نه هاتوته وه هوش خوي.
به لام ده توانيت بيبييت. جهواد به خوشحالي هوڻي نه خوشخانه كه
تيه ږاند و چوه زوره كه ي جه يرانه وه و به نارامى له ته نيشتيدا
دانيشت.

جه يران ده تگوت چهندين ساله نوستوه، به نارامى وهك
مندالټك و به جوانيش وهك گول و ابو. جهواد مافى خوي بوو كه
ديوانه ي پټ، جگه له ناخه مي پره بانه كه ي، جواني به كي تاي به تي هه بوو
كه جهوادى عاشقى خوي كرد بوو. روخسارى سپى و جوان، چاوه
كه ڙاله كه ي كه جواني به كي تاي به تيان به روخسارى به خشيبوو.

جهواد چاوى له چاوه داخراوه كانى جه يران برى بوو، له ناکاو
پټلوه كانى كرده وه، به لام ته نها ماوه ي يهك چركه بوو، پاشان
پټلوه كانى ليك نايه وه. جهواد به دواى پزيشكدا چوه هيڻاى بو لاي
جه يران و واى له پزيشك ده گه ياند كه جه يران هاتوته وه هوش خوي،
به لام پزيشك نه وه ي به ږمونه ي چاوى ليكدا يه وه. كاتيڪ ويستى
له زوره كه بجي ته دهره وه، جه يران جاريكى تر چاوه كانى هه لبري.
نه مجارهش جهواد به پرتاو بانگي پزيشكى كرد، پزيشكيش به بيني
جه يران تيگه يشت كه كاتي هوش هاتنه وه يه تي.

نه به نارامى چاوه كانى كرده وه و سه يريكى دهره به ري كرد،
هموان به لاي نه وه وه نامو بوون، وهك بليى به دواى كه سيكدا

ده گه را که ناسوده یی له چاوه کانیډا بخوښته وه و سوکنایي بیت، هر به و جوړهش وو، نه و به یینیني جهواد دهسته گهرمه کانی نه و به توندی گوشي و به فرميسک دلی خوۍ روون کرده وه. پزیشک به یینیني نه و دیمه نه به بیري هینانه وه که نه خوش پیوستي به پشوودانی ته و او هه یه و ناییت بخروښیږت. جهوادیش به پالېشتي قسه کانی پزیشک جهیرانی هیور کرده وه و داوای لیکرد که چتر نه گری.

کاری نه و او له نهمریکاډا کوتایي هاتوو، ته نها ده وو نارام بگرن تا کوو ته ندروستی جهیران که میک باش بیت، تا کوو له پاش پشکین، دیسان وه لامي دروست درده که ویت. له پاش دوو ههفته گه رانه وه بو ئیران، که سوکاری هر دوو لایان، ته نانهت نیږگزی خوشکی جهوادیش له فرغه دا بوون. جهیران به یینیني نه و او فرميسکی شادی له چاوه کانی قهتیس مان و سوپاسی خودای کرد. چهند روژیک به سهر گه رانه وه یاندا تیده پهری، جهواد چوو بو سهر دانی پزیشک. پزیشک له باره ی ته ندروستی جهیرانه وه پرسپاری لیکردو جهواد کوتی:

بهروو کهش حالی باشه، به لام جار جار سهری گيژ ده خوا و هر نه و ههش منی نیگه ران کردو وه. پزیشک به وردی گوۍ بو قسه کانی جهواد گرتوو، به لام به بی پشکین نهیده توانی وه لامیکي ته و او به جهواد بدات. هر به و هوپه وه دوو باره داوای یینیني جهیرانی

کړدو به بانگېښتی سهر له نویان بو پشکین، ویستی له تهن دروستی
نه خوښه کي ناگدار بیت. به یانی پشکین پیویست نه جامدرا و
بریار بوو که روژی دواتر وه لām وه ربگرن. جهواد خه مبار بوو که نایا
هاوسره کي چاک ده بیت یان نا؟ جهواد بو جاریکی تر به ههنگاو یکی
له رزو که وه سهر دانی پزیشکی کرده وه له سهر کورسیه که دانیشت و
نه نجامی پشکینه کي له سهر میزی پزیشکه که داناو له شیوه ی
پارانه وه دا چاوه کانی له ده می پزیشک بری. پزیشک له پاش تیروانی
به نه نجامی پشکینه که دا، به توره پیوه کاغزه کي دا به سهر
میزه که دا و کوتی:

نه شیاوه! هه موو رهنجیکمان به فیرو چوو، هه موو رهنجیک. جهواد
تیا مابوو، مانای نهو قسانه ی پزیشکی نه ده زانی، له بهر نهو
به نیگه رانییه وه پرسی:

یانی چی جهابی پزیشک؟ مه بهستی به ریزت لهو قسانه چییه؟
پزیشک که ههستی به نیگه رانییه کانی جهواد کرد، به ییزاریه وه
به رده وامي پیدا:

ناغای فته اخی، نهو وه رهمه هینده به خیرای له هه موو می شکیدا
ته شه نه ی کرده که نیمه ته نها توانیمان به شیکی چاره سهر بکه ی.
به داخه وه نیتر ناتوانری کاریکی بو بکری و زور به داخه وه ده بی پیت
رابطه یه نم که خیرای نهو وه رهمه هینده زوره، که تا یه ک مانگ

◆ پێوه ژێکی عاشق ◆

بههه موو مێشکی نهخوشدا بلاو ده بێتهوه و سه ره نجام ده بێته هوێ
... هوێ ...

پزیشک نهیتوانی بهردهوامی به قسه کانی بدات و له ژووره که
چوو ده ره وه و جهوادی له دنیای بیرو نه دیشهدا به جی بێشت.
به بێستنی ئهو قسانه ده تگوت هه موو دنیا به سه ره جهوادی رووخواه.
ئاره زووی مه رگی خوێ ده کرد، خوژگهی ده خواست له باتی جهیران
بمریت، به لام ئه وه کاریکی مه حال بوو. به ههنگاوی له رزو که وه ریگای
ماله وه ی گرت به ره، ئیتر هه موو ریگاکانی به داخراوی ده بین.
پزیشکه کان هه ره کاریکیان له ده ست هات، کردیان، به لام مه خابن...
له وه خه یالانه دا بوو که وه ک کاره با گرتی بیتی له شوینی خوێ وشک
بوو، له دلی خویدا گوتی:

به لام نا، هه موو ریگایه ک دانه خراوه. ریگایه ک هه می شه بوونی
هه یه، ریگایه ک که ئه م دوو هاو سه ره لاوه با وه یران پێه تی. به لی،
جهواد خودای له به ره چاو گرت بوو، له دلی خویدا گوتی:

خودایه، به خشنده یی تو بهردهوام تهواو که ری ژیا نی من بووه.
روژیک که من له هه موو جیگایه ک نا ئومید ببووم و جهیرانم به
له ده ست چوو ده زانی، به لام تو ئه وت پێگه یاندم و کردته هاو به شی
ژیانم. ئیستا تکت لیده که م جهیرانم لی مه ستینه، که وته لالانه وه و
گوتی:

خودایه غولامی بهر دهر گهتم، له دهر گات ناومیدم مه که و
دووباره ژيانی پی بیه خشه. روشت بو ئیمام زاده و لهویشدا له گه
خودای خویدا راز و نیازی کردو به دلیکی دامه زراوه وه رووی له خودای
خوی کرد.

جهیران روژ به روژ رهنگ زهر دتر بهر چاو ده کهوت و
سه رگیزه کانی زیاتر ببوون. هیچکس وه لامي دروستی پزیشکی
نهده زانی، چونکه جهواد توانای دهر برینی نهو راستیه تالهی نه بوو،
نهو ههتا نه چوووه سهر کاریش. ژيانی خوی بو جهیران تهرخان
کردبوو. به دلدانه وهی بهر دهوام نهوی بو ژيان ئومیده وار ده کرد.
به لام ده بوو چ که سینک دلی جهواد بداته وه؟ جهواد بیرى ده کرده وه
جهیران ده بیته پشت و پهنای، به لام نه خوشی له پیی خستبوو،
شه پۆلی خهم دلی جهوادى داگرتبوو. چهند کاتر ئمیر له سهر ئیمام
زاده ده گریا وله خودا داواى چاره سهرى بو جهیران ده کرد.
جهیرانیشت له حالى جهواده وه تیگه یشتبوو که چاکبوونه وهی نییه و
بهرونی ههستی بهو حالته کردبوو.

روژیک جهیران نوستبوو، جهواد له ژوور سهرى دانیشتبوو، بیرى
له حالى خوی و جهیران ده کرده وه و فرمیسکی هه لده رشت. جهیران
به دهنگی نهو له خه و بیدار بوو. به ئاستهم له جیگا کهی ههستا و
دانیشت. جهواد که له جهیران به ئاگای بوو دهستی خسته سهر شانی
و گوئی:

◆ پېښه ژنيکي عاشق ◆

خوشه ويسته کهم، شتيکت ده ويست ؟ بوچی له خه وهستای؟
جهيران چاوه ماندووه کانی خوئی له جهواد کردو گوتی:

جهواد... بوچی خوت نازار ددهيت؟ من ههموو شتيکت دهمانم.
ناره زووی من ته نها گه يشتن بووه به تو. ئيتر به لامه وه جياوازی نيه
کهی بمرم، تو سهره کی بووی... تو.

جهواد به پرتاو له ئاميزی گرت و ههر دوو کيان سهریان نابووه سهر
شانی به کترو بو بيچاره یی خويان ده گريان. جهيران روخساری
جهوادی له ناو دهسته کانی خویدا گرت و چاوی له چاوه کانی بری.
روژانيک لهو چاوانه وه عهشق و شادی ده باری، به لام ئيستا چی؟ چاوه
کار يگهره کانی جهواد خهم دا يگرتبوون. نهو کهسه ی که يادی
سوکنایي دلی جهيران بوو. ئيتر پيرو دارماو ده هاته بهرچاو.
نه خوشيه کهی جهيران نه ويشيان له پی خستبوو. مووی سپی له سهریدا
خوئی ده نواند.

جهيران به ئارامی گوتی:

جهواد، به منيش بلی، چهند روژی تر ليت جيا ده بمه وه؟

جهواد به خهم و نيگه رانييه وه خوئی لی نزیک کرده وه گوتی:

هيچ کاتيک، ده زانی ده ته وييت چی بلی؟

جهيران به ئارامييه کی بی وينه وه گوتی:

دهم وييت بليم، کهی هم جيهانه جیده هيلم. به منيش بلی جهواد.

قەسەكانى جەيران ھەموو گيانى ئەويان ئاگر تېبەردا. بەبى پەردە
بەرەو رووى جەيران ۋەستا و گوتى:

باوەرت بەخودا ھەيە يان نە؟ تۆ بۆچى ئائومىد بووى، ئىمە
دەيىت داۋاي يارمەنى لەخودا بکەين. بەو خىرايىيە دەستت لەژيان
شت؟ جەيران ئارامى تۆ جيگاي ريزە، بەلام خوداۋەند روژيگى بۆ
ژيان و روژيگىشى بۆ مردن ديارى کردوۋە. لەوانەيە ئىمە لەژىر
تاقىکردنەۋەي پەرۋەردگارماندا بين. يان ئەۋەيە كە دەيەۋىت
كىشى باۋەرى ئىمە ھەلبەسەنگىيىت. ئىمە نايىت دەست لەسەر
دەست دابىيىن و لەچاۋەروانى مەرگدا دانىشىن. سروشقى
مروققەكان ھەولدانە بۆ زىندوومانەۋە كەۋاتە دەيىت ھەول بەدين.
قەسەكانى جەواد ئارامى دەرونى بەو دەدا و ژيانى بەلاۋە شىرىنتر
دەکرد.

روژەكان تېدەپەرىن و تەندروستى جەيران خراپتر دەبوو، ئىتر
ھەموو تېگەبىشتىبوون كە ھىچ كاريك لەدەست كەس نايەت و تەنھا
دەيىت پىشت بەخودا بېەستىن. كاتى ديارىكراۋ نزيك بېۋىھە و
مانگىك تەۋاو بېۋو، ھىچكەس جگە لەجەۋاد نەيدەزانى كە دەرفەتى
ژيانى جەيران ئەمشەۋ يان بەيانى كۆتايى دىت.

بۆ جەۋاد شەۋىكى سەخت بوو، نەخۇشەيەكەي جەيران توندتر
بېۋو، بەردەۋام ژيانى لەحالى بى ھۆشيدا بەسەر دەبرد. كاتىگىش
كە دەھاتەۋە ھۆش، ژانە سەر و گىژ خواردن ئۆقرەيان لىدەبېرى.

جهواد تاكوو به يانی خهوی لینه كهوت و دهمه و به يانی بی ویستی خووی
خهوی پیا كهوتبوو. به يانی به ده تگی پیکه نیکی ناشنا له خه و به ناگا
هات. چاوه کانی هه لگلو فی و به سهر سورمانه وه سهیری ده ورو بهری
کرد. جهیرانی نه بیینی، به پرتاو چوو بو لای په نجه ره که و سهیری
حه وشه که ی کرد. کاتیك دایکی و جهیرانی بیینی له حه وشه که دا
سهرقانی گفتو گو کردن بوون، سهری سورما، مه گهر شتیکی له و
جوړه ده گونجا. نه و دوینی شه و له حالیکي زور خراپدا بوو، به قسه ی
پزیشکه کان نه مړو یان به يانی ژيانی جهیران کوتایی پی دی و
به یه کجاری مالتا وایی له ژیان ده کات.

جهواد وای بیر ده کرده وه که له وانه یه خه و بیینی. نه و
وایده زانی که هاوسه ره که ی ناکه ویت به يانی. به په له چوو وه
حه وشه که وه، سهیریکی جهیرانی کردو گوتی:

جهیران تو چون هاتیت هه وشه! سهرت گیز ناخوات؟! جهیران
شاد و کامه ران وه لامي دایه وه:

به راستی ته ندروستیم باشه! ناشی هه ز بکه یت جاریکی تر دوو چار
بمه وه و بنووم. جهواد هه په سابوو که چ شتیك روویداوه، نه و
ماوه ی ژيانی کوتایی هاتوه، مانای چی؟ جهواد دهستی جهیرانی گرت
و به خیرایی بر دیه ژووره وه و گوتی:

زوو به، خو ت ناماده بکه با بچین بو لای پزیشک. جهیران
به بی تاقه تی له سهر ته خته که دانیش ت و گوتی:

ئای جهواد، ئەمجارەش هەر پزیشک؟ ماندوو بووم. من خۆم
دەزانم وەلامی پزیشک چیه.

جهواد مۆلەتی قسەکردنی بەجەیران نەداو تکای لیکرد کە خێرا
نامادە بێت. ئەوان پیکهوه بەرەو نەخۆشخانه کەوتنە پێ. پزیشک
بەیینی ئەوان، سەری لەو حالەتە سوورما و ڕوویکردە جهواد و
گوتی:

من وامدەزانی تا ئیستا... جهواد قسەکەی بەپزیشک بڕی و
گوتی:

چۆن بیرت دەکردەووە جەنابی پزیشک؟ تکت لێدەکەم هەر
پشکنینیک کە پێویستە ئەنجامی بدە. دەمەوێت بۆ دوایین جار
دنیابم. جەیران کە لەقسە ی ئەو دوانە وەرەز ببوو، بەبێزارییەووە
رووی لەجهواد کردو گوتی:

دەتەوێت چی بڵێت جهواد؟ مەگەر من مشکێ تاقیگەم کە هەزار
جار پشکنینم بۆ بکریت، بەبێزارییەووە ژوورەکەی بەجیھێشت. جهواد
بەدوای جەیراندا چوو لەهۆلی نەخۆشخانەدا پێی گەیشت. جهواد
بەحالی پارانەووەو ڕوویکردە جەیران و گوتی:

گۆی بگرە هەناسەکەم، تۆ دەییت ئارامت هەبێت. ئەم
دەرفەتە ی تریشم پێ بدە، بۆ دوایین جار تکت لێدەکەم و بەلێنت
پێدەدم چیت کارم بەم کارەتەووە نەبێت. جەیران چارەپەکی تری
نەبوو و ئەم جارەش وەک هەموو جارەکانی تر پێدەتگ بوو.

سدر له نوې پشکین و تاقیکردنه وه نه جامدرا. هر چه نده جهیران
هموو نهو کارانه ی بی ناکام ده یینی، به لām له بهر جهواد قسه یه کی
نه کرد و خو ی دابوو ده ست قه در.

جهواد به یانی نهو روزه به بی نه وه ی که جهیران هه ست به هیچ
شیتک بکات، به ره و لای پزیشک به ریکه وت تا کوو بو دوا یین جار بو ی
یه کلایی پېته وه. پزیشک هه والی خوشی پیدا و گوتی: ناغای فه تاحی
له راستیدا چاوه پروان نه کراوه: هاوسه ره که ت هیچ نه خوشی به کی نییه،
چی روویداوه... نازانم؟ به لām نه وه ده زانم که له زانستی پزیشکیدا
شیتکی لهو جوړه مه حاله، مه گهر نه وه ی که په رجوویه ک روو بدات.
به خوشحالی رووی کرده جهواد و گوتی:

من ثاوات به باوه پری ئیوه ده خوازم. ئیوه هینده له خودا نزیک
بوون که نه گهری روودانی وه ها په رجوویه ک شیتکی ئاسایی بوو.

جهواد هیچی نه ده بیست. نهو ته نها سهیری جیهانی خو ی ده کرد و
سو پاسی خودای خو ی ده کرد که وه ها به خششیتکی گهره ی بهو
کرد بوو، جهیرانی بو جار یکی تر پی خه لات کرد بوو: به خوشحالی به وه
ریکای ماله وه ی گرتنه بهر، وه ک بللی تازه له دایک بووه. سه ره تا
جووه دوکانی شیرینی و پاکه تیک شیرینی کری و پاشان جوانترین
گولی دنیای بو خوشه ویست ترین که سی کری.

له یزانی چونچونی گه یشته ماله وه. له کاتیکدا که زه تگی ده رگا که ی
لېده دا هاته وه سه ر خو ی، دایکی ده رگا که ی کرده وه و به یینی

جہواد کہ بہر وی خوشہوہ دہستہ گولیکی بہدہستہوہیہ،
روو بہر وی وہستابوو، سہری سورما. ماوہیہک بوو کہ لہو مالہدا
ئہو جۈرہ کارانہ لہبیر کرابوو. نہخوشی جہیران موئلہتی ئہو کارانہی
بہکەس نەدەدا.

جہواد دایکی ہەر بہو حەپەساویہ بہجیہشت و لہناوہ راستی
حەوشەکەدا بہدەنگی بہرز کہ جہیرانیش بیہیستی، گوتی:

من حەز دەکەم کاتیگ پی دہنیمە مالہوہ، یەکەم کەسیگ کہ
دەبیہنم ھاوسەرەکەم پی، ئیستاش لیڤرەدا ناجولیم تا خوی دیت.

جہیرانیش لہپشت پەنجەرەکەوہ بینەر و شاہیدی کارەکانی
ھاوسەرەکە ی بوو. ماوہیہک بوو کہ جہواد ی لہو حالہدا نہ بینیبوو،
نەدەشیا کہ جہواد لہو ئان و ساتەدا گالتە و گەپ بکات، بو ئہوہی
کہ بابەتەکە ی بو روون پیئہوہ، چوہ حەوشەکەوہ، ئہو گەلیگ
جہواد ی خوش دەویست، لہبەر ئہوہ بینینی رووہ خوشەکە ی جہواد،
ئەویشی خوشحال کرد.

بەرہو لای جہواد چوو، بہگرتنی دہستہ گولہکەو بوئکردنی گوتی:

تازیزہ کەم بہچ بوئەیہکەوہ ئەم ھەموو ئەرکەت کیشاوہ؟

جہوادیش بہروویہکی خوش و سەرکەوتوانہوہ روویکرده
ھاوسەرەکە ی و گوتی:

چ بوئەیہک لہوہ گرنگترہ کہ خوداوەند بو جاری دووہەم
ھاوسەریکی کرد بہنسیم.

به گوتنی ئه و قسانه چاوه کانی جهیران له سههر جهواد ئه بلهق بوون،
ئهو چاوه پروانی ده کرد جینۆ و قسهی ناشیرینی پی بگوتریت، به لام
هیچ کاتیک ههزی نه ده کرد که سیك جینگای خوی له دلی جهودادا
بگری، قینه کهی به ئاستهم قووت دایه وه وه دهسته گوله کهی فریدا و
به رهو ژووره وه ههنگاوی نا. جهوادیش به دوایدا چوو، جهیرانی بینی
که له سههر تهخته کهی کهوتوه و به کول ده گری. له ژوور سههریدا
دانیشته و به دهسته پێنان به سههریدا هینایه وه سههر خوی و جهوادیش
که گریان گهرووی گرتیوو، گوتی:

ناز ده کهیت بوو که کهم! مه گهر خۆت نه تگوت زه ماوه ند بکهه.
جهیران که دلی پر ببوو له خهم و دهره، به دهسته پاچه پی گوتی:
گوتم جهواد. به لام ههقم پی بده، تۆ هه موو بوونت مافی من بوو.
ئیسنا چون چۆنی بهم ئاسانییه چاوی لی بیوشم.

جهواد تۆ مه رگی منت پێش خست، تۆ نازانی چی له دلم دایه،
له حالیکدا که جوگه لهی ئه سرین مۆله تیان به جهیران نه ده دا،
زه رده خه نه یه کی تالی کرد و رووی کرده جهواد و گوتی:

به لام خوشحالم به وهی که ئهم بابته به لای تۆوه هینده ساده یه،
خوشحالم. جهیران چوو لهی په نجه ره ی ژووره کهو چاوی لهحه وشه که
بری و به دلیکی سووتاو و پرچه سه ره ته وه به جهوادی گوت:
چیت به لای منه وه جیاوازی نییه، من درهنگ یان زوو ده مرم،
ده مه وی بزانه ئه و به خته وه ره کییه! جهواد به پیکه نینه وه گوتی:

• یێتو ورتینکی عاشق •

گه لێک جوان و پێکهوتوو، له کۆنهوه خۆشم دهوی.
جهیران گه رایهوه بۆ لای جهواد، له کاتیگدا که توانای راوهستانی
نه بوو، به پێکه نینیکهوه که له گهڵ گریاندا تیکه لاو ببوو، پالی
به دیواره کهوه دا و گوتی:

پیرۆزبایت لێده کهم، پیرۆزبایی، ئیستا تکات لێده کهم به ته نهیا جیم
بهیله.

چه ند ساتیک ههردووکیان بێدهنگ بوون، به لای جهوادهوه
بێدهنگیه کی شیرین بوو، به لام به لای جهیرانهوه تال و درێژ خایهن.
جهیران به بێدهنگی ده گریا. جهواد خۆیشی له کاره کهی خۆی
سهری دهر نه ده کرد. وه ک بلی چێژ له ئازاردانی جهیران ببینی. ئهو
به بێبینی ئهو بارودۆخه جهیرانی له ئامیز گرت و گوتی:

جهیران له بهرچی ده گریت؟ تۆ ئیتر چاک بوویتوهوه. هاوسهری
سهرهتا و کۆتایی و عهشقی ئه بهدی من تۆی، نه ک که سێکی تر.

جهیران به تهواوی گێژ ببوو. ئهو له نیو ئهو قسه که له که بووانه دا
که بهر گوێی کهوتن ته نهیا له وشه ی چاک بوویتوهوه، تیگه یشت. یان
ته نهیا توانی وشه ی چاک بوویتوهوه، ههزم بکات. ههه لهو حاله دا بی
هوش بوو.

جهواد بانگی دایکی کرد و ئه ویش به پرتاو هاته ژوورهوه، به بێبینی
ئهو بارودۆخه ی جهیران شیرزه بوو، گوتی: دیسان وه ک خۆی
لێهاتهوه؟

جهواد گوتی:

دایه گیان نیگه ران مهبه، جهیران له خوشیدا بوراوه تهنه. دایکې به سهر سورمانه وه گوتی:

چ خوشییه ک؟ خوت دهنانی چی ده لیت؟ فرمیسک بهرچاوی جهوادی گرت و گوتی: دایکه گیان جهیران له کهرمی خوداوه نه خوشییه که ی له کول بوتنه وه. نهو چیتړ نه خوش نییه و له پرمه ی گریانې دا.

جهیران چاوه کانی به پرووی جیبانی رازاوه دا کرده وه، له وه ی که دهیتوانی دووباره به ئومیده وه ژیان دهست پی بکاته وه، جیگای به خوی نه ده گرت.

نهو شه وه خانه واده ی جهواد و جهیران و پووری لای کوپونه وه و به خوشحالیه وه و دوور له خمه کانی روژگار، قسه یان ده کرد و پیده کهنین. جهوادیش وه ک په روانه به دهووری جهیراندا دهسورایه وه و سوپاسی خودای ده کرد.

روژیکې نوی دهستی پیکرد، روژیک پر له خوشی و شادی، نه ک وه ک رابردوو.

به یانی زوو جهواد له خه وه هه ستابوو، خوی ناماده ده کرد. جهیران به بانگی نهو له خه وه به ئاکا هات و به سهر سورمانه وه رووی له جهواد کرد و گوتی:

• پېښه ژنيکي عاشق •

برياره بچيت بو شونينک؟ هيچ به يانيه ک هينده زوو له خه و
هه لنه ده ستاي؟!

نه و که ئيتر نامده ببوو، به نيگايه کي کاريگه ر که ناسوده يي ژياني
تيډا ده بينرا؛ له جه يراني رواني و گوتي:

جه يران خان، نه مړو له گهل رابردوودا گه ليک جياوازه، تا ئيستا
ده مگوت؛ بوچي ده ييت کار بکهم؟ کاتيک تو م نه ييت پاره به چ
ده رديکم ده خوات، به لام ئيستا ده بينم؛ که له خودا به زياد بي حالتان
زور باشه، ده ييت کار بکهم تا کوو ماليکي خوش و شايسته پيگه وه
بنيم، راسته يان نه؟

له به راميهر ناوينه که دا راوه ستا بوو؛ قري شانه ده کرد؛ ههر له و
کاته دا ئهم قسانه ي به زماندا هينا. جه يران که ميک له سه ر
ته خته که ي جوله جولي کرد و گوتي:

هيچ پيوست ناکات زه حمه تي خوت بده يت، ئيره زور باشه،
مه گه ر تو چ ده رامي تيکت هه يه؟ جه واد که ئيتر ده يويست له مال
بچيته ده ره وه؛ گوتي:

بو تو که مه ئهم ئه رگي گران، مالئاوا خاضي خانمه کان.

"ژیان جوانه"

چەند مانگیك به سەر چاكبوونهوهی جەیراندا تێدەپەری، ئەوان
كۆشكێكان به نرخیكى گونجاو لەنزیک شوینی كارەكەى جەوادەوه
به كرى گرتبوو، ژيانىكى خوشيان دەست پێكردبوو. ئەوان ژيانىكى
سادهيان هەبوو به بى بوونی هیچ كەلوپەلىكى پيوست، ژيان سەخت
بوو، بەلام خێزانى هەر دوو لایان هاوكاریان كردن و كەلوپەلى
پيوستیان بو كرىن و بو بەرچاوریانى وەك دیارى پێشكهشیان
كردن. جەیران و جەواد گەلیك خوشحال بوون. پاش رێكخستنى كەل
و پەلهكان، جەواد هەناسەیهكى هەلكیشا و گوتى:
سەرەنجام ئاسوده بووین. ئایا جەیران خان دەزانى، لەكەیهوه
هەناسەیهكى ئاسودهمان هەلنه كیشاوه؟

- لەكەیهوه؟

جەواد به فیلبازییهوه گوتى:
لەو كاتەوهى كه تو بویت به هاوسەرم، پاشان پێكه نینیكى كرد و
لەروخسارى راما تا بزانی چ وەلامىكى دەداتەوه.

جه پیران به دل ره نجاوویه و گوتی:

ئهی نارهمه، ئیستا ئیتر لهو جوړه قسانه ده که ی؟ جهواد

که میک راست بووه و گوتی:

نه خوښه که ی تو به ته وای گیروډه ی کردبووین، هه تا بوارمان

نه بوو که میک پشوو بده ی. مانگی هه تگوینیمان زور باش رابوارد،

ئویش له کوی؟ له خوشترین شوینی جیهان له ئه مریکا. به بیستنی ئه و

قسانه جه پیران خه دایگرت. له بهر ئه وه هاته ته نیشته جه واده ووه و

گوتی:

جهواد تکات لیده که م، یاده وهری رابردوو نازارم ددها، بیبره ره ووه.

جهواد به نارامی گوتی:

به لأم نازبزم ههر بیره وهری تاله که مروؤ به شیرینی زیان ناشنا

ده کات. ئه گهر ئه و ساتانه بال نه بوایه نه له وانه بوو ئیمه تا ئهم

را ده یه هه ستمان به به خته وهری نه کردبا.

جه پیران نیگایه کی بیرمه ندانه ی له جهواد کرد و گوتی:

تو راست ده که ی. من گه لیک له خو باییم. کاتیک به باشی بیر

له رابردوو ده که مه ووه، هه سته ده که م به خته وهرترین ژنی دنیام.

جهواد گوتی:

باشه خانمی به خته وهر، ئیستا چ شتیک دل ده کاته ووه؟

جه پیران به دهم پیکه نینه ووه گوتی:

چای کوئی تازه گهرمکراو.

بژیت، بهراستی هاوسه ری منی، بهلام جهیران گیان جای نازه
ساردهوهوو له بیر مه که.

ههردوو گیان پیکه نین.

روژیک که جهواد له قوتابخانه گهراپهوه، له باتی جهیران دایکی
دهرگاکهی کردهوه، جهواد له شوینی خوی وشک بوو، چونکه
همیشه جهیران به پیشوازییهوه دههات.

جهواد منجه منجیکی کرد و له دایکی پرسى:

دایه .. تهی جهیران له کوپیه؟ چ شتیک روویداوه، تهویش له پاش
هیور کردنهوهی جهواد گوئی:

دایه گیان شتیک نییه که میک فشاری دابهزی بوو هه ره تهوه،
دایکی بردی بو نه خوشخانه.

جهواد به بیستنی نه خوشخانه به توندی هه ستایهوهو گوئی:

نه خوشخانه بوچی؟ کام نه خوشخانه، ناشی ته مجارهش.. توانای
دهر برینی تهو رستهیهی نه بوو، به خیرایی به رهو نه خوشخانه کهوته
ری و بیرى له ههزاران شت ده کردهوه، نهیزانی که چونچوتی
ژووره کهی جهیرانی دوزیهوه!

کاتیک چوو ژوورهوه، جهیران خهوتبوو. ئاویان بو هه لواسیبوو،
دایکی جهیران به یینینی جهواد پهنجهی دوشاومژهی به نیشانهی
بیدهنگی به لئوییهوه گرت و به رهو لای جهواد هات و پیکهوه
له ژووره که چوونه دهرهوه، جهواد به نیکه رانییهوه پرسى:

چ شتيك رووېداوه؟ پزېشك چي گوت؟

دايكي گوتي:

كوړې خوږ نېگه ران مېبه، هيچ شتيك رووي نه داوه، كاتيك
جهيران به ناكا هات، خوي هه موو شتيكت بو روون ده كاته وه.

جهواد به ده سته پاچه ييه وه گوتي:

دايه كيان، ياني چي، بوچي شتيك نالي؟ هر لهو كاته دا پزېشك
چووه ژووره كه ي جهيران و جهواديش به خيرا يي له دواي پزېشكه كه وه
به ره و ژووره وه هه تگاي نا.

پزېشك دواي سهرنج داني جهيران، رووي كرده جهواد و گوتي:

چ په يوه ندي په كت بهم نه خو شه وه هه يه؟

جهواد كه چاوه پرواني هه واليكي ناخوش بوو به نېگه رانيه وه گوتي:
من هاوسه ري نه وم، پزېش سهرې به نيشانه ي نهرې جولانده وه و
گوتي:

بوچي ناكات لهم به نده ي خودا نيه، نه گهر كه ميك دره نگر
بتانه ي نايه منداله كه له ناو ده چوو.

جهواد كه گيژ بېوو، به سه رسوړمانه وه سه يريكي پزېشكي كرد و
گوتي:

مه به سستان چيه، جه نايي پزېشك؟

من خو پيم گوتن نه و هاوسه ري منه نه ك منداليك كه به ريزت
به خه يالتدا ديت!

پزېشک که تازه ههستی به پښتاکایي جهواد کړدبوو، به پیکه نینه وه
سهریکي راوه شاند و گوتی:

بچکول، باوکی بهر پرت بینه، هیشتا ناگای لی نیه که مندالیکیشی
ههیه. جهواد که تازه هاتبووه سهر خوی به سهر سورمانه وه گوتی:
یانی جه نابې پزېشک هاوسه ره که ی من... هاوسه ره که ی من
دوو گیانه.

پزېشک زه رده خه نه یه کی کړد و گوتی:
بهلی کاکي بهر پرت. له بهر نه و لاوازییه ی جه سته ی، ده پیت زور
ناگات لی بیت. نایا پیشت نه خوش بووه؟
جهواد به پیستنی نه و قسه یه حالیکي تایه تی بو دروست بوو،
گوتی:

بهلی، نه خوشی هه بووه که هه موو پزېشکه کان نومیدیان له ژبانی
برېبوو. پزېشکی پزېشکه کان چاره سهری کړد. نه ویش
به سهر سورمانه وه پرسې:

بوچی چ نه خوشییه کی هه بوو؟ گوتی:
وه ره می میشتک. نه ویش له جوړه سهخته که ی. پزېشک
سهر سورمانه وه گوتی:

که وایه پیروزیایت لیده کم، هم له بهر چا کبوونه وه ی
اوسه ره که و هم له بهر نه وه ی که خداوه ند دیار یه کی تر یانی
دالیکي پی به خشیون. که واته ده پیت زور ناگاداری بیت.

پاش چوونه دهره وهی پزیشک، جهیران هیواش هیواش چاوه کانی
هه لېری و به زه رده خه نه یه کی خونچه ئاساوه روخساری خوی جوانتر
کرد، جهواد شوینی به خوی نه ده گرت، دهستی جهیرانی له نیو
دهست نا و ماچی کرد و گوتی:

سوپاست ده کهم خوشه ویسته کهم.

ئه ویش له مه بهستی هاوسه ره که ی تیگه پشت و فرمیسکی شادی
له چاوه جوانه کانییه وه بهر بوویه وه و دهستی جهوادی گوشی.
جهواد گوتی:

بوچی له پیندا پیت نه گوتم؟ من ده پیت له زمانی خه لکانه وه
بیستم که بوومه ته باوک.

جهیران پیکه نینیکی کرد و گوتی: زیاده پره وی مه که جهواد، باوه
بکه من بو خویشم نه مده زانی. له بهر ئه وه ی که ئیستا شتیک رووی
نه داوه، پیم بلی بزائم خوشحالی؟
جهواد به که یف هات و گوتی:

هینده خوشحالم که نامادم هموو دنیا بریزمه بهر پیت.

ئه ویش زه رده خه نه یه کی کرد و گوتی:

پتی ناوی دنیا مان له بهر پیدا بریزیت، بلی بزائم که ی دهرم
ده کهن؟

- ئاگدار نیم، ده پیت له گه ل پزیشکدا قسه بکه م و چووه دهره وه.

◆ پیتوه ژنیکی عاشق ◆

دایکی جهیران که له هوټله کهدا بوو، به حالې جهواددا ټیگه نشت که راستیه که ی زانیوه، به سهر خوی نه هیئا و چوو ژووره وه، جهیران که له بیر کړدنه وه دا روچوو بوو، دایکی به ټاگای هیئا یه وه و گوتی:

چی بوو کچی خوم، هاوسه ره کهت زانی؟ نهو بیچاره یه زور نیگه ران

بوو.

جهیران سوور هه لگه را و گوتی:

بهلې دایه، پزیشک هه والی پیدابوو. پاش دهر کړدنی جهیران له نه خوشخانه، جهواد خوی به بهر پرس دهرانی که ده بوو به باشی وریایی بکات، پزیشکیش راسپارده ی پیویستی دابوو، خیزانی هه ردولایان هاوکاریان ده کړد، تا نیوه رو دایکی جهیران و دوانیوه وړش دایکی جهواد. جهوادیش به خه یالی ټاسوده وه به کاری خوی راده گه یشت و له چاوه پروانی منداله که یدا ساترمیری ده کړد. مندالیک که جوانی و پاروی ژیانی پی ده به خشین. خور وه ک بللی نیی خوی بو جاریکی تر بو زهوی دهنارد، ژیانیکی نوی بو هه ردوو خیزانه کهو به تایبه تی جهیران و جهواد رووی دابوو. نهوان ټیتر بیریان له مهرک نه ده کړده وه و به باوه شی کراوه وه چاوه پروانی ژیانیان ده کړد، مانگ و روژه کان ته واو بوون و کاتی دیاریکراو هاته پیښه وه، نهو روژه جهیران نارامی له بهر ژانیکی توند دا کرتبوو، به لام گونی پی نه ده دا. شهو که جهواد هاته وه بو مال، به پینینی روخساره شیواوه که ی، ټیگه یشت که چاوه پروانی کوتایی هانووه، به یارمه تی

• پیتوه ژینکی عاشق •

دایکی جه پیرانیان برده نه خوشخانه. جهواد زور نیکه ران بوو، ژیانی هوسه و منداله کهی له مه ترسیدا بوو.

چهند کاتر میړیک دواي نهوه، په رستاره که به پروو په کی خوشه وه هاته لایان و گوتی:

پروزیاتان لیده کهم، بوون به خاوه نی کیژکی جوان و نازدار، جهواد به خیرایی پرسی:

خانمی په رستا، نهی دایکی؟ خالی هوسه ره کهم چونه؟ په رستاره که به خوشحالیه وه گوتی:

خالی دایکیشی زور باشه، نیو کاتر میړی تر دپته وه هوش خوی، ده توانی ببینیت. نهو له خوشیدا جینی به خوی نه ده گرت، چاوه پروان بوو که هوسه ورو منداله خوشه ویسته کهی ببینیت تا کوو هه موو چهره سهریه کانی رابردوو به فهراموښی بسپیړیت.

جهواد په کهم کهس بوو که چووه ژوره کهی جهیران، به ده سته گولیکي جوانه وه، شادی به جهیران به خشی و گوتی: پیشکهش به خوشه ویست ترین که سیکم که دوو باره شیرینی به ژیانی من به خشیوه.

هه مووان له دهر برینی نهو خوشه ویستییهی جهواد خوشحال بوون. نهو منداله کهی له باوهش گرت و فرمیسکی شادی له چاوه کانیه وه بهر بوونه وه و سوپاسی خودای خوی کرد و گوتی:

◆ پٽوہ ٿيڻ کي عاشق ◆

به ٿيوهي خوشهويست دهليم كه لي ره دا ڪو بونه ته وه، له سهر ٿي زني
گه و ره کان ناوي مندا له كه م ده ني م "شادي"، تا ڪو وهه ميه شه ڙيان مان
له گه ل شادي و خوشيدا بيت... هه مو وان ته م ناو ه يان په سه ند ڪردو
پير و زبا ييان له جه واد و جهيران ڪرد.

ڪوتايي

Bewazhneki Ashq

كتيبي "سولتانی عشق"ی له کتیبخانه دهرهیناو خوی به
خویندنه و مه و هه خهريک کرد. نه و کتیبه سه رگوزشتهی "شهريار"
بوو. کتیبیکی خه مهینهر، که دلی هه موو خوینهریکی نازار دههه.
شهرياریک که له عهشقهه شکهستی خواریدبوو. شکهستی که بهوه هوی
بهشکوتهی دوریک له سهدههی ناخیدا. جههريان گه بهشتهوه نه و شوینهی
که کاتیک شهريار به هوی نه خۆشییه وه له نه خۆشخانه که و ته بوو،
یاره بهوه هه که نه و "سورمه" دههات بۆ سهردانی تاکوو دلی
شهريار به دهته وه و شهرياریش له وه له مهیدا نه م شیهری گوت،

هاتی گیانم به قوربانته، به لام نیسته بۆ چی؟
که من نیسته له بین که و ته و و، بین وهه بۆ چی؟
تۆ نه وه شاتری و له پاش مه رگی سوهراب هاتی؟
نیهتر ناز له گهه ل لاوان به که، له گهه ل مندا بۆ چی؟

له پاشا و گهراوه کانی خانی چاپ و به خهش و نه

نرخ (۰۰۰) ادینار